

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε!

1931

ΑΡ. 234

Οιωξένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΜΑΤΟΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.....

150
80
1
6
30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Συλλέξτε, ΤΑ ΜΑΓΙΑ, Σμυρνέικες ηθογραφίες.

Η ηθογραφία είναι ένα είδος του πεζού λόγου που καλλιεργήθηκε με αποκλειστικότητα και σχεδόν με φανατισμό στον τόπο μας. Τα καλύτερα διηγήματα της νεοελληνικής φιλολογίας μέχρι σήμερα εγράφησαν από ηθογράφους, ηθογράφους διαφορετικών εποχών και διαφορετικών κατευθύνσεων. Έκείνοι που έδινε κυριότερα τον τόνο στα έργα τους ήταν το μέρος της καταγωγής των και επομένως ή διαφορές που παρατηρούνται στο χαρακτήρα και στη γλώσσα των κατοίκων κάθε χωριού της περιφέρειας. Έγινε όμως πως οι συγγραφείς αυτοί, αν και ξεκίνησαν όλοι με τον ίδιο σκοπό, δεν επέτυχαν όλοι το ίδιο αποτέλεσμα, δηλαδή επραγματοποίησαν τις φιλοδοξίες των μέχρι ορισμένου τιμίου ο καθένας, αναλόγως της δημιουργικής δυνάμεως και της συγγραφικής δεξιότητάς των. Ηθογραφίες βέβαια έγραψαν και ο Παπαδιαμάντης και ο Κονδυλάκης και ο Καρκαβίτσας και ο Θεοτόκης, αλλά δεν διέθεταν όλοι τα ίδια εκφραστικά μέσα και ούτε είχαν το ίδιο πλάτος του περιβάλλοντος, που παίζει εδώ τον πρωτεύοντα ρόλο, εφόσον δεν πρόκειται τόσο για την απεικόνιση ψυχικών καταστάσεων όσο για την περιγραφή χαρακτηριστικών τύπων της ζωής.

Η ελληνική ζωή, από πάντων του υπαίθρου και ιδίως στα παλαιότερα χρόνια, παρείχε στον προσεκτικό παρατηρητή έναν ανεξάντλητο πλούτο στοιχείων, για τα οποία δεν χρειαζόταν παρά μόνο ο κατάλληλος εκμεταλλευτής των. Εύτυχως βρέθηκαν άσκητοι και αξιόλογοι συγγραφείς μας, σάν αυτούς που αναφέρουμε παραπάνω και μερικούς άλλους ακόμα, παλαιότερους και νεότερους, που συνέχισαν τον πλούσιο αυτό υλικό από τη λαϊκή πηγή και προσέβαλλαν να το μεταμορφώσουν και να το παρουσιάσουν με τη μορφή της τέχνης, ανάλογα με τις προσωπικές των αντιλήψεις και προτιμήσεις. Και μπορούμε να βεβαιώσουμε άδισταχτα πως, παρά τις ελλείψεις υπερβολές των, τα έργα τους παραμένουν κάποτε υποδειγματικά και αποτελούν τη μέγιστη δειγματοθήκη της χερσινής νεοελληνικής πεζογραφίας στους σημερινούς συντάκτες της.

Ο κ. Σύλλιος, γνωστότερος και από παλαιότερα δημοσιεύματά του,

συνθέτουμε τελευταία και εξέδωσε σ' έναν τόμο δεκατρείς τέτοιες ηθογραφικές ιστορίες, ή οποίες αναφέρονται στην πολυπαθή και αίματωμένη μας Σμύρνη. Η περισσότερες απ' αυτές περιγράφουν συνήθειες και δεξιότητες των κατοίκων, ληρονημένες πειρά και πολύ χαριτωμένες. Ο συγγραφέας φαίνεται πως άγγαξ το θέμα του και γι' αυτό συλλέγει κάθε

με τουρκικές ή ελληνοτουρκικές λέξεις.

Μεταξύ των σπουδαιότερων προσόντων του κ. Συλλίου είναι η εύσυνετη δησία του, ή οποία μας κάνει να κιντούμε με συμπληρωτικό βλέμμα την εργασία του και να παραβλέψουμε τα λίγα ή πολλά, από λογοτεχνικής απόψεως, ελαττώματά του. Άλλωστε δεν φανταζόμαστε ότι ο σκοπός του

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

Ο τελευταίος αποθανών Γάλλος Εὐθυμογράφος Κουρελίν

λεπτομέρεια που θα μπορούσε να τον βοηθήσει στο ξετύλιγμά της. Σε πολλά σημεία είναι πιστός, πιστότατος ζωγράφος και όταν δεν προσκολλάται στενά στη φωτογραφική απεικόνιση του περιβάλλοντος κατορθώνει να παρουσιάσει χαριτωμένες περιγραφές, τις οποίες ενισχύει ή ειδική φανταστική του τόπου του, ανακατεμένη

βιβλιαριού αυτού φτάνει πέρα από τις δυνατότητες του συγγραφέως, ο οποίος ασφαλώς δεν θα φιλοδοξεί να παραστήσει τον διδάσκαλο της τέχνης. Αν είναι έτσι, μπορεί να έχη τη βεβαιότητα ότι το βιβλίο του θα διαβαστεί με ευχαρίστηση και ότι θα θυμίσθ, ιδίως στους παλαιότες του, μια εποχή και μια ζωή που δεν πρόκειται πια

να την ξαναβρούμε στην πραγματικότητα. Γι' αυτούς μάλιστα οι ιδιοκατασκευαστές του θ' αποτελούν γνώριμες εκφράσεις και δεν θα τους φαίνονται άκατανόητες, όπως συμβαίνει για μας που αγνοούμε τα τουρκικά, σε πολλά σημεία.

Αν θέλαμε να κρίνουμε κάπως αυστηρότερα τη συλλογή αυτή των διηγημάτων, θα άπαιτούσαμε περισσότερη παρατηρητικότητα και μεγαλειότητα ζωότητας στο ύφος. Κατ' αυτόν τον τρόπο ή περιγραφή των διαφόρων έθιμων ή περιπτώσεων θα γινόταν πολύ ευκολώτερα, γιατί τότε ο συγγραφέας δεν θα είχε ανάγκη να εφεύρη και να εικάσει και να συμπληρώσει, αλλά θα μπορούσε ν' αντίληψη ελεύθερα από το συσσωρευμένο υλικό των εντυπώσεων του, φροντίζοντας μονάχα να το συναρμολογήσει και να το ερμηνεύσει. Αυτό όμως φυσικά είναι πολύ δύσκολο και δεν μπορούμε να το απαιτήσουμε από τον κ. Σύλλιο, ο οποίος περιορίζεται να μας δώσει ένα έργο δημοσιογραφικής μάλλον φύσεως, παρά βαθιάς δημιουργικής ανάγκης, όπως εστάθμευσε π. γ. ή απόδοσις της Σκιάθου από τον ασύγχροτον 'Αλέξανδρον Παπαδιαμάντη, που με το νόημα ένας αποκλειστικός σχεδόν ήθογράφος δεν παύει να είναι κι ένας μεγάλος, ή μεγαλειότερος διηγηματογράφος μας.

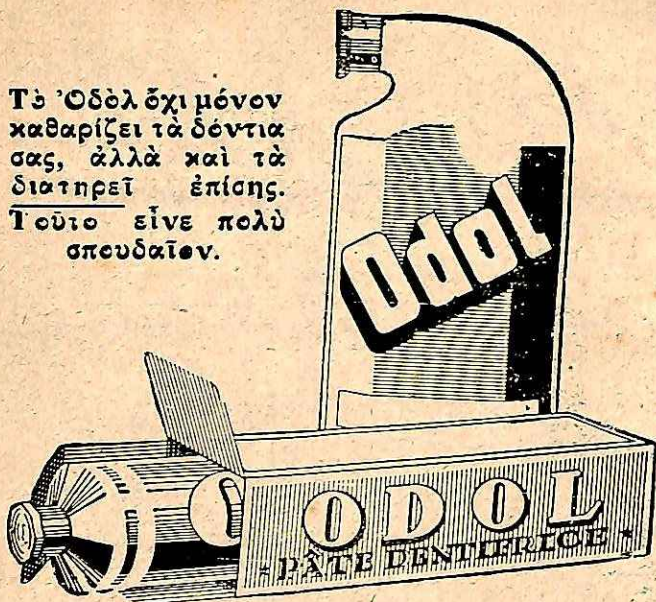
Έχουμε, τέλος, την ιδέα ότι ή ηθογραφία μας πρέπει να βγί από τα ηθογραφικά πλαίσια και να τα μεταφερθεί στο έδαφος ήνα διακοσμητικό απλώς στοιχείο και όχι ως τον κύριο άξονα ενεργείας, όπως έγιναν ως τώρα. Τώρα πια που τα χωριά μας χάνουν σιγά-σιγά το ιδιαίτερο τοπικό χρώμα τους και συγχωνεύονται με τη μεγάλη ζωή των πόλεων, ή οποίες τραβούν κάθε ενεργητικό και δημιουργικό στοιχείο, θα ήταν μάταιο πια και καταδικη—για ένα συγγραφέα το να παραινέται ένω απ' αυτή την κίνηση, επιμένοντας να συντηρή την παραγωγή του με γρηούλες και φουστανελλάδες και άσματα, τα οποία αποτελούν πια μια ύποπτη άσχημη με την περίοδο, τη συνήθη και άτακτατη, του καιρού μας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΝΕΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΔΑΜΙΑΣ
Γεμάτο περιπέτεια, ανάμεικτα, περιπέτειες.

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η είχων του σημερινού μας εξοφύλλου είναι έργο του ζωγράφου Πωλ Τούμπαν με τον τίτλο «Βουλγάρα χωρική».

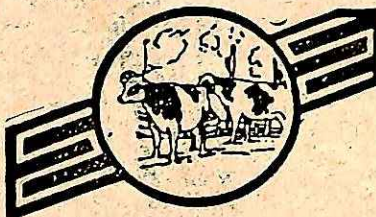
Το 'Οδολ όχι μόνον
καθαρίζει τα δόντια
σας, αλλά και τα
διστηρεί επίσης.
Τούτο είναι πολύ
σπουδαίον.

ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ

ΟΜΟΦΥΤΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑ
ΤΡΟΦΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΥΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΛΙΚΕΡ

Περιέχει ζωοφωσφωρικά άλατα, συνδυάζεται επιτυχώς
μετά του Μουρευνελαίου και ένδεικνυται εις όλως
τάς περιπτώσεις άδυναμίας.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βαφτε μόνη Σας τα περι-
σινά Σας φορέματα με Γερ-
μανικής βαφάς μάρκας

ARTI

και θα γίνετον έντελώς και-
νούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται
εις τα Φαρμακεία και τα
Έμπορικά της συνοικίας σας
εις 50 μοδέρνους χρωματι-
σμούς.

Γεν. Αντιπρόσωποις :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι,
Λέκα 21α.

ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ

ΤΙ ΕΙΠΕΝ Η "ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ,"
διά την συντήρησιν του δέρματος

"ΣΥΝΙΣΤΩ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑΝ ΚΥΜΦΩΝ,"

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΩΝ

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 23Α

("Έγγραφο «Αλάμπρας»)

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του
κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφη-
γητού της 'Οφθαλμολογίας εν
τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27 'Αθήναι, τηλ. 1-68

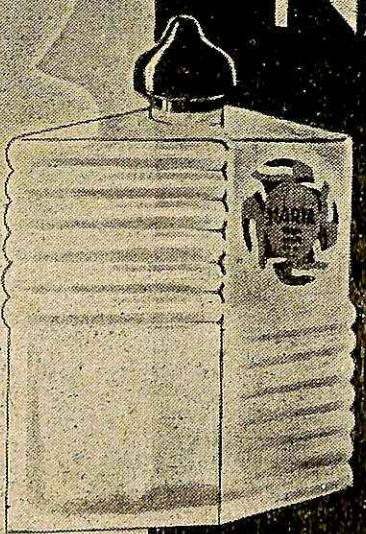
Συνιστώμεν εις τὰς οικογενείας
που έχουν ανάγκην, την κ.
ANNAN ΖΑΧΑΡΙΟΥ
Κεντήτριαν άπορροούχων
Καφερείων Παπαδόκην, Καταιπέδι
Πλησιόν 'Αγίας Βαρβάρας

LES LOTIONS GELLE FRÈRES

PARIS

ΝΑΡΤΑ

CE QUE FEMME VEUT
ETOILE NOIRE
POUR ETRE AIMEE
IDYL

Ζητείτε το νέον άρωμα ΝΑΡΤΑ δια τα μαλλιά
σας εις τα Μυροπωλεία και Φαρμακεία.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΖΟΓΡΑΦΟΣ - ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 88ος 'Αθηνάς 27.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ ΖΑΜΕΡΑΙ ΝΤΥΒΑΛ

Πώς εγγλύτωσε ο Ντυβάλ από το θάνατο. Στο μοναστήρι. Βασικός άγγελος. Πώς έμαθε να γράφει. Το κυνήγι των άγριων ζώων. Μια αιματηρή πάλη με έναν άγριο γάτο. Πώς ο Ντυβάλ σχημάτισε τη βιβλιοθήκη του. Η χαμένη σφραγίδα και ο ιδιοκτήτης της. Έν' άπρόσπτο συναπάντημα. Η προστασία του δούκως της Λωρραίνης. Στο Κολλεγίο των Ίησοιτών. Δέξες, τιμές, κ.τ.λ.

Β'. ελευθέρωνται σήμερα την τόσο ενδιαφέρουσα αυτοβιογραφία του περιφημού Γάλλου αρχαιολόγου και ιστορικού Ζαμεράι Ντυβάλ, ο οποίος από βασικός, χάρις στη φιλομαθεία του, κατώρθωσε να γίνει μέγας επιστήμονας.

Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε πως ο Ντυβάλ ξεκίνησε από το χωριό του, αναζητώντας ερασιμότητα. Στο δρόμο όμως προσέβλησε από εύλογο και κάποιος άγριος γάτος, τον παρέλασε μέσα στη σάπη του, όπου παρέμεινε καθ' όλο σχεδόν το διάστημα της άσθενείας του. Μα ο χωρικός αυτός ήταν πολύ φτωχός και δεν είχε τα μέσα να τον συντηρήσει.

Και ο Ζαμεράι Ντυβάλ συνεχίζει: «Πράγματι, ο άγριος χωρικός μίλησε για μένα στον εφημέριο του χωριού, ο οποίος ανέλαβε να με διατρέψει μέχρι της αναρρώσεώς μου. Άλλα, για να γίνει αυτό, παρίστατο ανάγκη να με μεταφέρουν στο γειτονικό χωριό. Η απόστασις όμως ήταν πολύ μεγάλη και ενώ, όχι μόνο δεν μπορούσα να περπατήσω, αλλά ούτε και να σταθώ στα πόδια μου.

Μ' έβγαλαν λοιπόν από τον τάφο της κορριάς και με τράβηξαν με άλλα παληόπαντα, τα οποία στερέωσαν στο σώμα μου με σχοινιά από χόρτο. Έτσι τυλιγμένος, με έβαλαν σ' ένα γάδο, πάνω στον οποίο μ' έδεσαν για να μην πέσω. Έτσι με μετέφεραν ως το χωριό, όπου έφτασα, μισοπεθαμένος σχεδόν από το κρύο.

Όταν με είδαν ο εφημέριος και οι άλλοι χωρικοί, υπέθεσαν ότι, αν γλύτωνα από τη γενική παραλοχία. Εύτυχώς οι καλοί χωρικοί, καθ' ύποδειξη του εφημερίου, μου έφτιαξαν στην αρχή με χόνι το πρόσωπο, τα χέρια και τα πόδια και έπειτα μ' έβγαλαν πάλι στην κορριά.

Το μέτρο αυτό ήταν σωτήριο για μένα. Μονάχα μετά όγδοις ημέρες, όταν το κρύο λιγόστεψε, με έβγαλαν από την κορριά και με μετέφεραν σ' ένα κρεβάτι.

Όπότε, με τις περιποιήσεις και τις φροντίδες του άγαθού εφημερίου, απέκτησα σιγά-σιγά τις δυνάμεις μου και την υγεία μου...

Όταν, έπειτα από λίγον καιρό, είδα πως μπορούσα πια να εξακολουθήσω το ταξίδι μου, απομαρτίστηκα τον καλό εφημέριο, τον ένομιον της υποστατικής μου με είχε περιποιηθεί, παρά τη μεγάλη του φτώχειαν, κατά τη διάρκεια της αρρώ-

στείας μου, και ξεκίνησα πάλι, πηγαίνοντας από χωριό σε χωριό και από κοινοπολι σε κοινοπολι, και ζητώντας παντού εργασία.

Μα οι καιροί ήταν άσχημοι, η δυστυχία έκανε όλη τη Γαλλία να υποφέρει και δουλειές δεν υπήρχαν. Πεινασμένος κοιμήθηκα στο ύπαιθρο, μα ή έλπιδα δεν έδωσε από μέσα μου.

Τέλος, έφτασα σ' ένα μικρό μοναστήρι, όπου άσκησαν τέσσερες καλόγεραι. Οι άγαθοί αυτοί μοναχοί, όταν τους περιέγραφα τα βάσανα μου, με δέχτηκαν με καλωσύνη κοντά τους, και μου ανέθεσαν να βόσκω έξι άγελάδες, με τις οποίες καλλιεργούσαν τα κτήματα της Μονής τους. Ένας μάλιστα απ' αυτούς, βλέποντας την κλίση μου προς τα γράμματα, έγραψε ένα καλλιγραφικό αλφάβητο και μου το χάρισε, για να μάθω, βασίζομε-

ζύ τους στις εκστρατείες τους.

Μα χρειάζομαι ακόμα πολλά βιβλία για να συνεχίσω τη μόρφωσή μου. Δεν είχα όμως χρήματα να τ' αγοράσω. Τότε αποφάσισα κι' εγώ να κηρύξω άμειλικτο πόλεμο έναντι των άγριων ζώων του δάσους, να τα σκοτώνω, να πουλώω τα δέρματά τους και από τα χρήματα που θα έβγαζα έτσι ν' αγοράζω τα απαραίτητα βιβλία. Αρχισα λοιπόν να κυνηγάω έλαιοφίδες, νυφίτσες και άλλα παρόμοια ζώα, των οποίων τα δέρματα πουλούσα σ' έναν δερματέμπορο της Λουνεβίλλ.

Μα τα κυνήγια αυτά είχαν και τους κινδύνους των, όπως φαίνεται από το παρακάτω περιστατικό:

Μια μέρα είδα άπάνω σ' ένα δέντρο έναν μεγάλο άγριο γάτο με δερ-

και καταματώνοντας την επιδερμίδα μου.

Η θέσις μου ήταν πολύ άσχημη. Όστόσο, αν και έννοιωθα τρομερούς πόνους, τράβηξα τον άγριο γάτο από τα πόδια με μεγάλη δύναμη και τον απέσπασα από το κεφάλι μου. Συγχρόνως όμως απέσπασα και ένα μεγάλο κομμάτι της επιδερμίδος μου.

Σκότωσα τότε τον άγριο γάτο χωπώντας τον με όλη μου τη δύναμη. Άπάνω σ' ένα δέντρο και, έπειτα, γεμάτος περηφάνεια για τη νίκη μου, τον κρέμασα στη κλαδί μου και σαν θριαμβευτής έαναγύρισα στο μοναστήρι.

Οι άγαθοί μοναχοί, βλέποντάς με καταματωμένο, άνηχθησαν και τρέχοντας προς έμένα με ρώτησαν τί είχα συμβεί. Άλλ' εγώ τους καθησύχασα, λέγοντάς τους:

— Μην τρομάξετε, άγιοι πατέρες... Δεν είναι τίποτε... Πήδοντε μόνο το κεφάλι μου με ζεστό κρασί και θα γίνει καλά.

Έπειτα, δείχνοντάς τους, τον άγριο γάτο, έπρόσθεσα:

— Νά ή άνταμιού μου!

Από το κυνήγι μου αυτό, που λίγο είχε λείψει να μου στοιγίσουν ζωή μου, κέρδισα σαράντα τάλληρα, χωρίς στα όποια υπόθεσα, όταν έγιναν καλά ή πληγές μου, να πάω στο Ναντι και ν' αγοράσω αρκετά βιβλία.

Έπειτα από λίγον καιρό, ή βιβλιοθήκη μου έγινε ακόμα πιο πλούσια, εξ αιτίας του παρακάτω έπεισοδίου: Περπατώντας μια φθινοπωρινή ή μέρα μέσα στο δάσος, βρήκα μια χρυσή σφραγίδα, άπάνω στην οποία ήταν χαραγμένα με μοναδική τέχνη τρία πρόσωπα. Την άλλη μέρα πήγα στη Λουνεβίλλ και παρακάλεσα τον έφημέριο να κηρύξει στην εκκλησία και να πη ότι όποιος είχε χάσει τη σφραγίδα, μπορούσε να τη ζητήσει από μένα στο μοναστήρι. Πράγματι, έπειτα από λίγες ήμέρες ένας κύριος έφτασε στο μοναστήρι και με ρώτησε ποιος είνε ο βασικός Ντυβάλ.

— Έγώ είμαι, κύριε, του άπάντησα. Τί θέλετε;

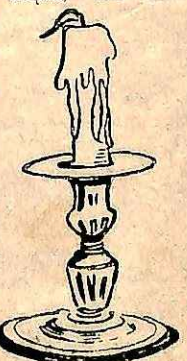
— Βοήθευε μια σφραγίδα, παιδί μου: — Μάλιστα, κύριε.

— Είνε δική μου και σε παρακαλώ να μου τη δώσεις.

— Εύχαριστως, κύριε, του άπάντησα. Άλλά προηγούμενος λάβετε την καλωσύνη να μου περιγράψετε τα οικόσημα της σφραγίδος.

— Άστειτε όμως, μου είπε γελώντας ο ξένος. Τί έρεεις σου από οικόσημα σφραγίδων;

— Αυτό είνε δικός μου λογαριασμός, του άπάντησα σταθερά. Πάν-

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΣΟΣΤΕΝΚΟ

ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

(Μεταφράζουμε παρακάτω ένα διηγημάκι του συγχρόνου Ρώσου δημοσιογράφου και συγγραφέως Μιχαήλ Σοστένκο, που δίνει μια χαριτωμένη εικόνα της καταστάσεως, ή οποία επικρατεί σήμερα στο Ρωσικά σχολεία, όπου τα μαθητικά Σοβιέτ διευθύνουν τα πάντα.)

Ο καθηγητής Ίβαν Τρουπίκωφ μπήκε με άμνηχανία και ξεροβήχοντας μέσα στην τάξη. Περπατούσε αδέξια και προσπαθούσε να διορθώσει το ταλαχωμένο του σακάκι.

— Πάλι άργα ήρθατε, σύντροφε δασκαλέ! του παρατήρησε με τόνο έπισημητικό ο άρχηγός της τάξεως.

Ο φτωχός Τρουπίκωφ κατέβασε τα μάτια, γεμάτος στενοχώρια, χαράς και λύπης τους μαθητάς του και έπε σχεδόν ψιθυριστά:

— Φταίει το τρέμα... Κόπηκε το ρεύμα κι' έμεινε περισσότερο από μισή ώρα στο δρόμο.

— Άφστε τις προφάσεις! μουρμούρισε ο άρχηγός της τάξεως με θυμωμένο βλέμμα.

— Γιατί, παιδί μου, να πς τόσο μακριά, μου είπε ο άγνωστος κύριος, στη στιγμή που υπάρχουν σε πιο κοντινές πολιτείες Πανεπιστήμια έξισου καλά...

Μα την ίδια στιγμή, μια πολυάριθμη και φαιδρή συντροφιά μς περιστοίχισε. Ήσαν τα παιδιά του δούκως της Λωρραίνης, τα οποία είχαν βγει στο κυνήγι. Οι πρίγκιπες άρχισαν να μου άπευθύνουν διάφορες ερωτήσεις κι' ευχαριστηθήκαν πολύ από τις άπαντήσεις μου. Όταν δέ πληροφόρησαν από τον πρώτο κύριο, ο οποίος ήταν ο παιδαγωγός τους, την επίθυμία μου, μου έπισχέθησαν να με στείλουν στο Λύκειο των Ίησοιτών του Μόντ-α-μουζόν.

Φαντάζεστε λοιπόν ποιά ήταν ή χαρά μου, όταν, έπειτα από μερικές ήμέρες, ένα πολυτελέστατο άμάκι, συνοδευόμενο από έξι άλογα, ήρθε και με παρέλαβε για να με πη στη Λουνεβίλλ. Έκεί το άμάκι στάθηκε μπρος στο δουκικό παλάτι. Άμέσως ένας κύλικος κατέβηκε κάτω και, παίρνοντάς με από το χέρι, με παρουσίασε στο δούκα της Λωρραίνης, ο οποίος βρισκόταν περιτοισμένος από τα παιδιά του και τους κύλικούς του και ο οποίος άρχισε να μου άπευθύνει διάφορες ερωτήσεις. Έγώ, χωρίς να τ' άσχω καθόλου, βλέποντάς τα χρυσόστολιστα ρούχα των ευγενών, χωρίς να ντραπώ για τα δικά μου χωριάτικα ρούχα, άπαντούσα στις ερωτήσεις του τόσο εύστοχα, ώστε ο δούξ ένθουσιαστηκε και άμέσως κιόλας μ' έγραψε φωνητά στο Λύκειο του Μόντ-α-μουζόν και συγχρόνως μου χονόρηξε μια σημαντική έτησια σύνταξη.

Η προστασία του δούκως μεγάλωσε ακόμα περισσότερο την ένδοξη μου να μορφωθώ και ριχτήκα με ζήλο

σφοδρά. Τα ξέρουμε αυτά και δεν περνάμε σε μάς...

Ο καθηγητής, χωρίς να του άπαντήσει τίποτε, κάθισε ή μάλλον συμμαζεύτηκε στην έδρα του, έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια του και νόμισε πως έανέδελπε μερικές παλιές χρησιμοποιμένες εικόνες.

Θυμήθηκε πως έδώ και δεκαπέντε χρόνια ήσαν και τότε καθηγητής της Ίστορίας—έμπαινε περήφανος κι' επιβλητικός στην τάξη, ενώ οι μαθηταί σκωνώνονταν όλοι όρθιοι και περίμεναν άκίνητοι να περάσει από μπροστά τους και ν' ανεβή στην έδρα... Αυτός μόλις καταδεχόταν να σκύψει το κεφάλι του... Άπόλυτη σιωπή βασιλευσε στην τάξη. Έπειτα άνοιγε τον κατάλογο και φώναζε ένα όνομα στην τύχη: «Νικολάι Σεμένωφ, π. χ.

Η άναμνήσεις αυτές έκαναν τον φτωχό καθηγητή να ριγίσει. Έπειτα άνοιξε τα μάτια του και ψιθύρισε σιγά-σιγά:

— Σεμένωφ!

— Σώπα λοιπόν λίγο! φώναζε ένας μαθητής, ο οποίος διάβαζε μόνον εφημερίδα. Τί λίμα σ' έπιασε σήμερα;... Μιλάς, μιλάς και τελειωμά δεν έχεις...

— Σωπαίνω, αγαπητέ Σεμένωφ, ψιθύρισε ο καθηγητής. Θά ήθελα υμνο να σε ρωτήσω τί πολιτικά νέα γράσει σήμερα ή «Πρόβλεψη» που τη διαβάζεις τόση ώρα με τόση άφοσίωση;

Ο Σεμένωφ άπλωσε την εφημερίδα του άπάνω στο θρανίο του, σήκωσε περισυρονητικά το κεφάλι του και είπε έρεθισμένος:

— Τί έννοείτε, παρακαλώ, σύντροφε δασκαλέ; Μήπως πρόκειται περί ύπαννιμού; Έγχε γούστο να ή ήθελα να διαβάω την εφημερίδα μου... Χά! Χά! Μά διαβάω καύτην την εφημερίδα... Μα δεν ξέρετε λοιπόν ότι αυτό που μου έπιασε μ'ή να σας στοιγίσω τη θέσι σας; Η «Πρόβλεψη» είνε το όργανο του Στάλιν.

— Μα δεν είπα τίποτε... άπολύτως τίποτε, αγαπητέ Σεμένωφ! τραύλιζε ή καθηγήτρια. Δεν είπα τίποτε... Σας δοκίμου; στον Παντοδύναμο... Συννούν... Όχι... Ούτε περί του άνυπόστατου Θεού είπα τίποτε... Όχι! Όχι! Είρετε τις ιδέες του περί θρησκείας... Μην τα πίνοντες, έγκαπτοι σύντροφοι, όλα στα στραβά... Ένώ μιλούσε, ή καθηγήτρια εξακολούθωνε να κόβη νευρικά βόλτες μέσα στην τάξη. Έπειτα από λίγη ώρα είπε φοβισμένα:

— Με συγχωρείτε, αγαπητέ μου!

— Παράν! φώναξε τότε άνυπόστατα και κοροϊδευτικά ο Σεμένωφ και, χωρίς να σήκωση το κεφάλι του, εξακολούθησε να ξεφυλλίζει τη συλλογή των γραμματοσήμων.

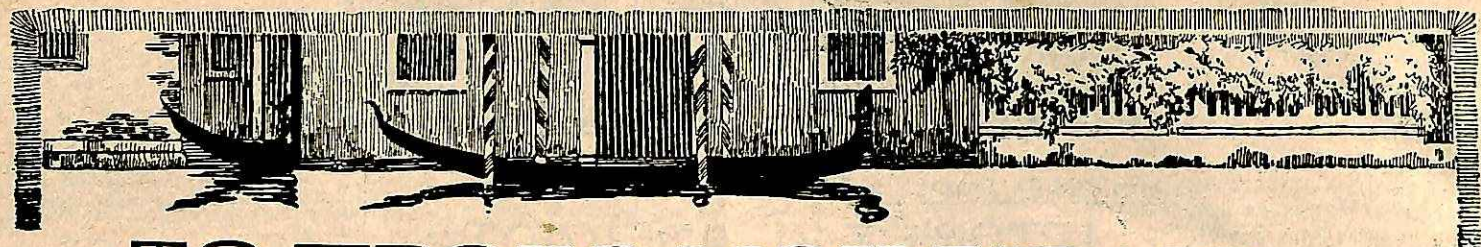
Ο καθηγητής άρχισε να κόβη νευρικά βόλτες μέσα στην τάξη. Έπειτα από λίγη ώρα είπε φοβισμένα:

— Με συγχωρείτε, αγαπητέ μου!

Ο καθηγητής έβρισε για μια στιγμή ή καταματωμένη στη θέσι του... Έπειτα τράβηξε ποδο τον πίνακα, πήρε τη συρραφή και, καθώς έφύρισε τη σάχη του ποδο του μαθητάς του, τα μάτια του βούρκωσαν δάκρυα κι' ένας λυγρός έξωγε από το λαιμό του.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΒΙΒΛΙΟ

—Όταν έλαβα —άρχισε να διηγείται ο γνωστός δραματικός συγγραφέας Χ.— το γράμμα του εκδότου Μασσού, στο οποίο με πληροφορούσε μ' ευχαρίστησι του ότι η πρώτη έκδοσι των «Χελιδονιών» μου είχε εξαντληθεί και έπρεπε να πάω να συνεννοηθώ μαζί του για την ανατύπωσι, μου φάνηκε πως θα τρελλανόμουν απ' τη χαρά μου. Να εξαντληθεί η πρώτη έκδοσι των «Χελιδονιών», του πρώτου έργου μου, μιάς διλογισμένης ποιητικής συλλογής, αυτό μου φαινόταν άπιστευτο!... Πρέπει να σημειώσετε ότι τότε ήμουν μόλις είκοσιδύο χρονών, δεν είχα δημοσιεύσει ακόμα ποιήματα σ' κανένα περιοδικό και δεν εγγράφιζα κανέναν στο Παρίσι. Και το ανέλπιστο αυτό αποτέλεσμα είχε καθοδηγήσει σε διάστημα ενός μόλις μηνός.

Δεν ήμουν πελά καμιά αμφιβολία ότι είχα πετύχει για καλά στη φιλολογία, ότι είχα αποκτήσει όνομα μ' είχα εξασφαλίσει το μέλλον μου. Ήμουν άπορασιμένος πελά να μη σταματήσω εκεί. —Υστερ' από τον πρώτο θριαμβό μου, θάβγαζα δεύτερο βιβλίο, τρίτο, τέταρτο... Θάγραφα δράματα, διηγήματα, μυθιστορήματα... Θά συνεργάζομουν στα σοβαρότερα περιοδικά... Και τί δεν θάκανα...

Διάβαζα και ξαναδιάβαζα το όνομά το γράμμα, το γράμμα με τη θαυματουργή είδησι, και γυρίζα σάν τρελλός μέσα στο δωμάτιό μου, γελώντας, χειρονομώντας, χοροπηδώντας...

Σε κάποια στιγμή πρόβαλα απ' τη μισάνοιχτη πόρτα της κμαράς μου ή αγαθή μορφή του παππού μου με τ' αματογυλία και τ' άσπρα γένητα του, κι άκουσα τη χαϊδευτική φωνή του να μου λέει:

—Τί έχεις, βρέ παιδί μου; Γιατί κάνεις έτσι σήμερα;

—Τί έχω; του φώναξα. Και ρωτάς ακόμα; Νά, πάρε, διάβασε εδώ...

—Ο παππούς μου πήρε το γράμμα, το διάβασε και μου είπε:

—Αμ' βέβαια! Δεν σου τ'άλεγα εγώ, κατεργαζόμω, πως τ'α ποιήματά σου είνε τέλεια; Βλέπεις λοιπόν πως επαλήθευσαν τ' λόγια μου; Είσαι ευχαριστημένος τώρα;...

—Υστερ' από ένα τέταρτο βρισκόμουν στο γραφείο του εκδότου. Έπειδή όμως βρήκα την πόρτα κλειστή, αναγκάστηκα να καθήσω στον προθάλαμο και να περιμένω.

Στο μεταξύ ή σκέπη μου αναπολούσε τα περασμένα και θυμήθηκα πόση σιγνήνησι δοκίμασα, όταν έπαιγα για πρώτη φορά στο ίδιο κατήχημα.

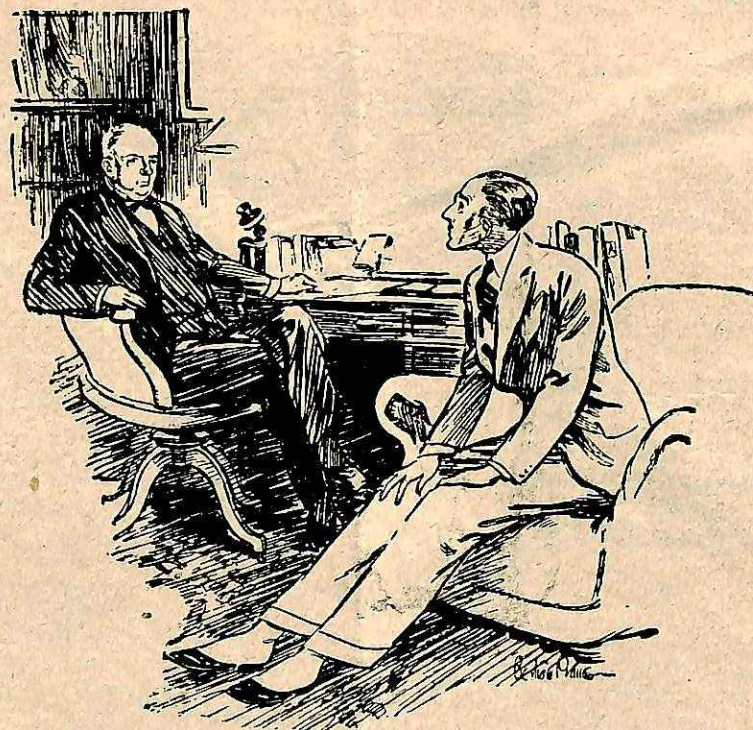
Είχα άνεβει τ'α σκαλοπάτια τρέμοντας και κρατώντας το χειρόγραφο μου κάτω απ' τη μασάλη. Όταν μπήκα στο γραφείο του εκδότου, ή ταραχή μου ήταν διαφάνης.

—Εκείνος με δέχτηκε ευγενικά, αλλά με ψυχρότητα. Και μίτωσε είχε άδικο; Ήμουν ένας νέος, άγνωστος έντελως, και του πήγαινα τί; Στίχους. Μυθιστόρημα, κάτι πήγαινε, αλλά οι στίχοι ήσαν ένα πράγμα σχεδόν άζητητο.

—Όπως δέχτηκε από συγκατάθεσι να μου εκδόσει το βιβλίο, αλλά με τον όρο να κάμω εγώ, έννοείται, τ'α έξοδα. Κι' από τότε ως δτου να ιδώ τους στίχους μου τυπωμένους, πόσα καρδιαχτύπια, πόσες λαχτάρες, πόσες ανησυχίες...

Αυτά συλλογίζομουν, ενώ περιμένα, κι' έννοιωθα να με κυριεύη μιά άσάνταστη χαρά κι' ικανοποίησι ύστερ' από την καταπληκτική μου έπιτυχία.

—Έξαρνα είδα να άνοιξη το γραφείο

—Πολύ περίεργο αυτό που συμβαίνει με το βιβλίο σας! μου είπε ο εκδότης.

του Μασσού και να βγαίνει από μέσα ο άκαθηματικός κ. Ζ., τον οποίο ο εκδότης συνώδεψε ως τη σκάλα με έδαφαιες υποκλίσεις.

—Έπειτα, γυρίζοντας προς έμένα, μου έγεννε με φιλικό ύφος να μπώ στο γραφείο.

—Ελάβατε την επιστολή μου; με ρώτησε μόλις κάθισα.

—Μάλιστα, κύριε Μασσού.

—Ε, πως σάς φάνηκε; Άκουξ έκει, ένας τόμος ποιημάτων και να γίνη άναπόσπαστος μέσα σ' ένα μύνη!... Να σάς πω την άλήθεια, αυτό μου φαίνεται άκατανόητο...

Αυτό το τελευταίο δεν μου φάνηκε και πολύ κολακευτικό, αλλά κι' εγώ ο

ίδιος ήμουν τόσο πολύ παραξευμένος από την έπιτυχία μου, ώστε τον δικαιολόγησα άμέσως.

—Πολύ περίεργο αυτό που συμβαίνει με το βιβλίο σας, εξακολουθώ ο εκδότης. Άγοράζεται και εν τούτοις δεν γίνεται πούθενά λόγος γι' αυτό. Πρώτη φορά που παρατηρείται τέτοιο πράγμα...

Στο τέλος συμφωνήσαμε να τραβήξουμε άλλα πεντακάσια αντίτυπα των «Χελιδονιών», κι' έτσι, ύστερ' από λίγες μέρες ξανάβλεπα ένθετομένο στα βιβλιοπωλεία το βιβλίο μου με την κολακευτική έπιγραφή «Ελευτέρα έκδοσις».

Παίρνοντας θάρρος από την πρώτη

τους άλλους, μπήκαμε μέσα στο δωμάτιο όπου πέθανε.

Το δωμάτιο του νεκρού είχε μείνει άδικο όπως ήτανε, με τ'α παλιά του έπιπλα και με τ'α διάφορα μικροαντικείμενα που μ'ας έθιμναν το χαμένο πρόγονό μας. Μονάχα μερικές άρχιδες του ήλιου μπαίνοντας απ' τ'α παραθυρόφυλλα, έπεφταν λοξά άπάνω στ' άνθοστόλιστο χαλί και σχημάτιζαν ένα είδος χρυσωμένης γούλλισι, όπου πετούσαν ή σόναες.

Περιπατούσαμε πατώντας στις μύτες των ποδιών μας και μολούσαμε χαμηλόφωνα. Εγώ ιδιαιτέρως ήμουν πολύ σιγνημένος. Μου φαινόταν ότι τ'α έβλεπα να καθάει ακόμα στο μεγάλο του κρεβάτι ή στην εύρυχωρή πολυθρόνα, όπου άγατούσε πολύ συχνά να ξαπλώνεται.

Σε μία στιγμή ένας νέος υπηρέτης του σπιτιού άνοιξε άπτόμα τ'α παραθυρόφυλλα, άδιαφορώντας προς τη σιγνήνησι μας, που δεν μπορούσε να την καταλάβη. Ο ήλιος χύθηκε τότε με μιάς μέσα στο δωμάτιο και μαζί μ' αυτόν ένα κύμα άέρα φέροντας το θόρυβο του δρόμου.

Ο θάνατος είχε άρήσει τη ζωή να όρμηξη μέσα στο βουλιέό του και μαζί μ' αυτή και τις σκληρές της ανάγκες. Τ'α δωμάτια του άγατημένου μας νεκρού έπρεπε να νομιστούν κι' ήταν άναρχη να βγάλουμε έξω τ'α έπιπλα και ν' άδειάσουμε τ'α ντουλάπια, για να άφύρουμε το μέρος έλευθερο στον κανούργιο νοικάρη.

Σε λίγο άρχισε κούλας ή μετακίνηση. Εγώ ήμουν καταλυτημένος. —Ο, τι άπόμενε ακόμα απ' τον παππού μου, μου φαινόταν ότι διασκορπιζόταν και σιγά σιγά εξαφανιζόταν.

—Έξαρνα, ενώ άδειάζαν τ'α ντουλάπια, κάποιος απ' τους δικούς μας, δείχνοντάς μου το κάτω χώρισμα του ντουλαπιού, μου φώναξε:

—Εορξό! Εορξό! Κούταξε εκεί!... Κουτάξω και τί να ιδώ;

—Ω άγατημένη μου παππού! Ω χρυσέ μου άνδρωπε! Ω εύλογημένη ψυχή!...

Ολόκληρο το χώρισμα του ντουλαπιού του ήταν γεμάτο από πανομοιότυπα βιβλία, όλα γαλάζια και άκοπα, τ'α «Χελιδόνια» μου!...

—Οι λοιπόν ή πρώτη έκδοσι της συλλογής μου, τ'α βιβλία που άγοραζόντουσαν χωρίς να γίνεται λόγος γι' αυτά, κατά την παρατήρησι του εκδότου μου, βρισκόντουσαν στοιβαγμένα εκεί, γιατί τάχα άγοράσει ο παππούς μου.

Αυτός λοιπόν ήταν εκείνος που τ'α ξάντλησε όλα απ' την άγορά και που μ' είχε κάνει να φανταστώ τόσα και τόσα...

Γονάτισα τότε κι' άγγιξα με τρεμάμενα χέρια τ'α βιβλία εκείνα, τ' άγγιχτα και ξεθαρισμένα πελά απ' την πολυκαίρια που μ'ας θύμιζαν μιά νεότη

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΠΩΣ ΕΦΕΥΡΕΘΗ Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

Ο Μαρξόνι, ο περίφημος εφευρέτης του ασυρμάτου, καθώς διηγείται κάπου ο ίδιος, είχε άρχισει να κάνει πειράματα από ήλικιας δεκαεσσάρων ετών. Έπειδή δέ οι γονείς του ήθελαν να τον σπουδάσουν μουσικό, έόλεσαν με μεγάλη τους στενοχώρια την έπίδοσί του στα πειράματα του ήμ κρησμού.

Όταν έπλησίαζε να αποτελειώση την εφεύρεσί του, ο Μαρξόνι, λίγες μέρες προτού έπιτύχει το ποθητό αποτέλεσμα, είχε γίνει πεσσι και κόκαλο, γιατί ούτε έτρωγε, ούτε έπινε, ούτε κοιμόταν! Ήταν κυριολεκτικώς άποσιωμένος στην εργασία του.

Ένα πρωί σπρώθηκε νευρικότερος από κάθε άλλη φορά, έτοιμασε τις ήλεκτρικές συσκευές του, πήρε μαζί του ένα δίκωνο κι' έναν υπηρέτη και τράβηξε για τ'ο γειτονικό βουνό, χωρίς ν' άπαντήση στους γονείς του που τον ρώτησαν γιατί πήγαινε εκεί.

Όταν έφθασαν στους πρόποδες του βουνού, ο Μαρξόνι έδωσε στον υπηρέτη του τ'ο όπλο και ένα μηχανήμα και τον σποδολέψε να πυροβολήσει, μόλις αυτός θάβριε στην κορυφή του βουνού, όπου θ' άγκαστούσε ένα άλλο μηχανήμα.

—Έτσι κι' έγινε. Ο Μαρξόνι άνέβηκε στην κορυφή του βουνού και στάθηκε κυττάζοντας με άγωνία τ'ο μηχανήμα του. Έξαρνα άνεπήδησε γεμάτος χαρά. Ο υπηρέτης είχε πυροβολήσει και τ'ο μηχανήμα του είχε απάσσει τον χρόνο του πυροβολισμού. Ο ασύρματος είχε πελά εφευρεθεί...

ΡΩΣΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Άν έδαιρες τ'η γυναίκα σου τ'ο πρωί, μη λησμονήσεις να τ'η δαιρής και τ'ο μεσημέρι.

—Δύο γυναίκες αποτελούν έναν σύλλογο, τρεις μιά... κόλασι.

—Τ'ο κεφάλι τ'ης γυναίκας είνε άδαιο σάν τ'ο πορτοφολί του Τσάρσπου.

—Στ'η γυναίκα και στ'ο μεθυσμένο τ'α άσχυρα δεν στοιχίζουν τίποτε.

—Όπου δεν μπορεί να χωθή ο Διάβολος, στέλνει τ'η γυναίκα.

τρελλή, γεμάτη όνειρα κι' έλπίδες και φαντασία...

Κι' άμέσως φαντάστηκα τον καλονάγαθο γέρο να τρέχει από βιβλιοπωλείο σε βιβλιοπωλείο και ν' άγοράζει κεφά τ'α βιβλία του εγγόνου του, για να τον ένθαρνήη στα πρώτα του φιλολογικά βήματα και να τον καλοκαρδίη. Και θυμήθηκα τ'η φράσι που μόνχε πεί χαμογελώντας πονηρά πίσω από τ'α ματογυλία του:

—Α, είσαι ευχαριστημένος τώρα;

—Να, ναι, ήμουν ευχαριστημένος, κάτι παραπάνω, ένθυμμένος, άλησμόνητε παππού μου, και καμιά από τις κατόπινές μου εύτυχίες δεν μπορεί να συγκριθί ποτέ με την εύτυχία που δοκίμασα όταν έμαθα ότι χωρίς στ'η στοργή σου εξαγνήθη η πρώτη έκδοσι του πρώτου μου βιβλίου...

ED. PILON

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Πόσες μέρες διαρκούσε άρχικώς ή νηστεία. Για ποιό λόγο νηστεύουμε. Τ'α περίεργα τ'ης νηστείας. Νηστεία με ψωμί και με νερό. Τί γινότανε στ'ο Βυζάντιο. Η τιμωρίες τ'ης Δυτικής Έκκλησίας κατά των παραβάτων τ'ης νηστείας. Τιμωρίες φριχτές και άπάνθρωπες. Βασανιστήρια, άπαγχονισμοί, κτλ.

—Ως τ'α 860 μ. Χ. ή 'Ορθόδοξος Έκκλησία, άλλη νηστεία δεν ήξερε παρά μόνον την νηστεία τ'ης παραμονής του Πάσχα.

Η νηστεία όμως αυτή ήταν άκαθάριστη, και ο καθένας νήστευε όπως νόμιζε αυτός πως πρέπει να νηστεύη.

Άργότερα, ή νηστεία αυτή άπλώθηκε σε όλη τ'η Μεγάλη Έβδομάδα.

Τ'η νηστεία τ'ης Μεγάλης Έβδομάδος, στην άρχη την έθέσπισαν εις άνάμνησιν τ'ης τεσσαρακονθήμερου νηστείας του Χριστού. Πολλοί όμως ένήστευαν γιατί είχαν τ'ην ιδέα ότι πρό τ'ης εαυμοσύνης εορτής του Πάσχα, έπρεπε οι Χριστιανοί να έτοιμαζόνται με νηστείες και με προσειχές για να γιορτάσουν λαμπρότερα.

Άλλοι, τέλος, έκαναν σιγνήσι τ'ης νηστείας απ' τ'ης με την έπί 40 ήμέρας νηστείας του Μωυσέως και του προφήτου 'Ηλία.

Όταν δέ άργότερα ή νηστεία έπετάθη στις 40 πρό του Πάσχα, αυτό έγινε εις άνάμνησιν του εκ 40 ώρων χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε μεταξόν του θανάτου και τ'ης Άναστάσεως του 'Ιησού Χριστού.

Στ'ην Άλεξάνδρεια και σ' άλλα μέρη τ'ης Άνατολής, οι Χριστιανοί νήστευαν έπτά εβδομάδες πρό του Πάσχα.

Στ'η Ρώμη τρεις εβδομάδες.

Στ'ην 'Ελλάδα και στ'ην 'Ελλάδα έξ και σε άλλα μέρη δύο εβδομάδες.

Στ'α ζητήματα αυτά τ'ης νηστείας ή Έκκλησία δεν έπενέδωνε όόλου. Η νηστεία δεν είχε καμιάν σχεσίμη με τ'ην Έκκλησίαν και γι' αυτό σε κάθε μέρος ήταν διαφορετική.

Τ'ο περίεργο σχετικώς είνε ότι όχι μόνον ή ήμέρες τ'ης νηστείας διαφέρανε, αλλά και ή έντασίς τ'ης.

Άλλου δηλαδή νήστευαν ως τις 3 τ'ο απόγευμα και έπειτα έτρωγαν ό,τι έφθαναν.

Άλλου πάλι νήστευαν ως τ'ο βράδυ και τ'ο βράδυ έτρωγαν.

Άλλοι νήστευαν μοναχά τ'ο κρέας, άλλοι δέ νήστευαν και τ'α αυγά, τ'ο γάλα και τ'α ψάρια.

Μερικοί, τέλος, πω εόσεβεις αυτοί, τ'η Μεγάλη Παρασκευή και τ'ο Μεγάλο Σάββατο δεν έβαζαν τίποτε στο στόμα τους, όσόντου να σημάνουν ή καμπάνες τ'ης Άναστάσεως.

Άλλοι πάλι έπί 40 ήμέρες δεν έτρωγαν τίποτε άλλο παρά μονάχα ψωμί και νερό.

Ο χρόνος τ'ης πρό του Πάσχα νηστείας έθεωρείτο ως καιρός μετανόας και προσειχής και κατά τ'ο διάστημα αυτό έπαιε κάθε διασκεδάσις. Γάμοι, εορτές, βαπτίσαις, τελετές, όλα απαγορεύόντουσαν.

Εκτός αυτού, τ'ο Βυζαντινό Κράτος,

κατά τ'ην περίοδο τ'ης νηστείας, διάτασσε τ'ην παύσιν των ποινικών άνακρίσεων, έπίσης κατά τ'ην ίδια περίοδο δεν εγίνοντο δίκες και δεν έπετρέπετο ή εκτέλεσις θανατικών ποινών.

Όσοι μάλιστα μεθούσαν και βεβήλωναν τ'ην ιερότητα των ήμερών αυτών, που ήσαν άφιερωμένες στη μετάνοια, έτιμωρόντο με άστυροτάτες ποινές.

Επίσης τις ήμέρες αυτές οι Χριστιανοί που είχαν έθωρα μεταξύ τους, έπρεπε να συμφιλιωθούν.

Όσο όμως περνούσε ο καιρός, όλες αυτές ή άστυροτήτες ξεθιμναιαν. Και έτσι κατά τ'α τελευταία χρόνια του Βυζαντινού Κράτους ή νηστεία ήταν μύλλον φαινομενική παρά πραγματική.

Αυτά γινόντουσαν στ'ην Άνατολή. Στ'ην Δύσι ο θεσμός τ'ης νηστείας του Πάσχα είχε πολύ διαφορετική έ-

ξέλασι. Η Καθολική Έκκλησία, κατά τ'ην διάκειαν τ'ης νηστείας του Πάσχα άπηγόρευε μόνον τ'ην κρεοφαγία και επέτρεπε στους πιστούς να τρώνε αυγά και γάλα.

Όσοι όμως έτρωγαν κρέας τ'η Σαρακοστή στ'η Δύσι έτιμωρόντο με άστυροτάτες ποινές. Κατά τ'α πρώτα, μάλιστα, χρόνια, όποιος δεν ένήστευε καταδικάζονταν στ'ον δι' άγχόνης θάνατον. Ο δέ κρεοπάλης που πού είχε πούλησει τ'ο κρέας έμαστιγωνόταν και βασανιζόταν δημοσίως.

Στο 1222, διαταγή του 'Επισκόπου τ'ης Sens, έμαστιγώθη και κατεδικάσθη εις δημοσίαν μετάνοιαν, μπρος στ'ην πόρτα του καθεδρικού ναού, κάποιος Πασσένι, γιατί τ'η Σαρακοστή

Στο 1222, διαταγή του 'Επισκόπου τ'ης Sens, έμαστιγώθη και κατεδικάσθη εις δημοσίαν μετάνοιαν, μπρος στ'ην πόρτα του καθεδρικού ναού, κάποιος Πασσένι, γιατί τ'η Σαρακοστή

Στο 1222, διαταγή του 'Επισκόπου τ'ης Sens, έμαστιγώθη και κατεδικάσθη εις δημοσίαν μετάνοιαν, μπρος στ'ην πόρτα του καθεδρικού ναού, κάποιος Πασσένι, γιατί τ'η Σαρακοστή

Έφαγε φασόλια μαγειρεμένα με λάδι!...

Επ'ι Εορξίου του Γ' κατηργήθη μόν ή ποινή του θανάτου διά τους μη νηστεύοντας, διτηρήθη όμως ή ποινή τ'ης μαστιγώσεως κατά των παραβάτων τ'ης νηστείας.

Η άστυροτής αυτή τ'ης Δυτικής Έκκλησίας σχετικώς με τ'η νηστεία διτηρήθη μέχρι του περασμένου αιώνος.

Έτσι, στο 1823, καθώς γράφει ο Saint-Edme, στο βιβλίο του «Η Έκκλησιαστική Νομοθεσία σε όλους τους Λαούς», τέσσαρες πολίται, οι όποιοι έφραγαν σ' ένα ξενοδοχείο τ'ης Σερέτ κοπολέτες, κατεδικάσθησαν σε ένός έτους φυλάσι και πριακούσιόν φράγλων πρόστιμο «ως ένοχοι προσβολής τ'ης θρησκευτικής ήθειας».

Κατά τ'ην ίδια έποχή ένας κρεοπάλης στ'η Ρώμη, συλληφθείς, σύφθηκε στ'ην πλατεία «Φοντάνα-ντι-Τρέβι» και έκει στιγματίσθηκε με πυροκατωμένο σίδερο, γιατί είχε έτοπώσει στο τρομερό έγκλημα να φάη κρέας Παρασκευή!...

Σήμερα πελά δεν νηστεύουν παρά οι παλαιοί μόνο άνδρωποι.

Η νεολαία τρώγει.

Τ'α ξενοδοχεία των Άθηνών και τ'ην Μεγάλην ακόμα Έβδομάδα δεν έχουν φαγητά νηστεύσιμα.

Πολλοί τρώνε από άνάγκη, πολλοί τρώνε και από έπίδειξι.

Και είνε γνωστή ή ιστορία του Μακεδόνας βουλευτού, ο όποιος ζητούσε τ'η Μεγάλη Παρασκευή μεγαλοφώνως στ'ον «Αδέσφα» να του τηγανίσουν αυγά με λάδι, για να γίνουν έτσι...σαρακοστιανά!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΗΘΟΠΙΟΥ

Ο διάσημος ιατρός Σίλβα, ο όποιος έζησε κατά τον 18ο αιώνα, προσέκληθη μιά μέρα να έπισκεφθί κάποιον άσθενή που έτασχε από βαθειά μελαγχολία.

—Μιά συμβουλή μονάχα έχω να σας δώσω, του είπε ο γιατρός. Να πάτε στο θέατρο και να διπτε τον «Αρλεκίνο».

Μόνο μ' αυτό τ'ο μέσον θά ξαναβρίητε τ'ην ένθυμία σας και θά γελάστε με τ'ην καρδιά σας.

—Άτυχώς, είπε ο άσθενής άναστενάζοντας, δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω τ'ο φάρμακό σας, γιατρέ μου.

—Και γιατί αυτό;

—Γιατί είμαι ο ήθοποιός που υποδύεται τ'ο ρόλο του Άρλεκίνου!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ - ΗΛΙΟΣ ΠΛΗΤΤΕΙ!...

Λουδοβίκος
δ' ΙΔ'.

«Η ανεξήγητη μελαγχολία του βασιλέως. Μέσ' στην κρεββατοκάμαρά του Λουδοβίκου ΙΔ'. Με τη μύτη κολλημένη στο τζάμι. Η αγωνία της κυρίας ντε Μαιντενόν. Ένας περίφημος γιατρός. Η εξέταση του ύψιλλου αδενούς. «Ο βασιλεύς πλήττει!» Πώς να διασκεδάσουν την Αδού Μεγαλειότητα; Το όργανό του και η μαϊμού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'.

Κατά το τέλος της ζωής του, σε ηλικία εβδομήντα ετών περί, ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΔ' κυριεύθηκε ξαφνικά από μια βαθειά κι' ανεξήγητη μελαγχολία. Περνούσε τις ημέρες του μέσα στην κρεββατοκάμαρά του, στο ανάκτορο των Βερσαλλιών, με τη μύτη του κολλημένη στο παράθυρό που έβλεπε στην Αδού των Μαριάρων.

Γύρω του βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι όλα τα μέλη της οικογένειάς του και οι ανώτεροι άρχοντες του βασιλείου του. Στεκόντουσαν όλοι για λόγους δημοτυπίας κι' έσώπαιναν, όπως άλλωστε σώπαινε κι' ο ύψιλλος τους κύριος, για μία γωνιά, ή κυρία ντε Μαιντενόν, ή εύνοια του βασιλέως, καθισμένη σ' ένα σαμάνκι από μπλε βελούδο, έκλαιγε, ύψωνοντας κάθε τόσο τα μάτια της που ήταν γεμάτα δάκρυα, προς τον μελαγχολικό μονάρχη.

Επίσημα και θανάσιμα σιωπή απλώνονταν. Δεν επιτρέπονταν καν ούτε να χαμουργηθεί κανείς να ξετράπη. Η έσορία και άλλες παρόμοιες και χειρότερες τιμωρίες περιμέναν όποιον θα χαμουργούσε εκεί μέσα, αν και μέσα στην πλῆξη που βασίλευε θα είχε πολύ δικαίωμα να χαμουργήσει.

Μά το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι κι' ο Λουδοβίκος ΙΔ' ο ίδιος δεν ήξερε για ποιο λόγο ήταν θλιμμένος.

— Τι έχετε, Μεγαλειότητε; τον ρωτούσε συχνά η κ. ντε Μαιντενόν, χαμουργώντας με το πιο γλυκό της χαμόγελο.

— Εγώ;... Δεν έχω τίποτε! της απαντούσε ο Λουδοβίκος ΙΔ', εξακολουθώντας να έζη τη μύτη του κολλημένη στο τζάμι του παραθύρου.

Τότε αναγκάζονταν να προσκαλέσουν τον Φαγκόν. Ο Φαγκόν ήταν ο πρώτος γιατρός του βασιλέως κι' ένας επιστήμων με ξεχωριστή αξία. Σήμερα πολύ λίγοι γιατροί μοιάζουν με τον Φαγκόν.

Ο Φαγκόν έστρεψε σε λίγο με το πρόσωπο σοβαρό και συνοφρυωμένος, σαν να αισθανόταν όλη την τρομερή ευθύνη που βάρυνε επάνω του. Εξέτασε με σεβασμό το πρηνό του Βασιλέως—Ηλίος και είπε μία μόνο λέξη: «Κ α λ ή !»

«Πέπειτα του σήκωσε τα τσίπουρα και άρρω κτύπαζε με τον ίδιο σεβασμό τα μάτια του, είπε πάλι μία μόνο λέξη: «Π ε ρ ί φ η μ α !» Τέλος, του άνοιξε το στόμα και, αφού κτύπαζε με όλα τ' άπαιτούμενα σεβασμού τη γλώσσα του, είπε και αυτή τη φορά μία μόνο λέξη: «Θ α υ μ ή σ ι α ι !»

Κατά τη διάρκεια της εξέτασής αυτής, η κ. ντε Μαιντενόν είχε σκαρφαλώσει τα χέρια της με αγωνία και παρακαλούσε τον Ύψιστο να χαρίσει την υγεία στον σεπτό της μονάρχη. Μά και όλη η Αδού βρισκόταν στην ίδια αγωνία και περίμενε με ανυπομονησία τη διάγνωση του γιατρού. Μά ο Φαγκόν δεν βιαζόταν καθόλου. «Όσο είχε αλλάξει τώρα υψος και φανόταν τώρα πρόσχατος και χαρούμενος.

Η σιωπή ήταν τόσο απόλυτη, ώστε ακούστηκαν ή φωνή της κ. ντε Μαιντενόν, ή όποια σε μία στιγμή είπε σχεδόν ψιθυριστά:

— «Αχ! Αν η ζωή μου μπορούσε να σώσει τη δική του, με πόση ευχαρίστηση θα προσέφερα.

Τέλος, ο Φαγκόν μίλησε. Με φωνή σπηλαιώδη, σαν της Ηυθίας, άρθωσε άσφα τις ακόλουθες λέξεις:

— «Η Αδού Μεγαλειότης δεν είναι άρρωστος.

«Ένα α' Αχ!» ανακουφίσως άκούστηκε άμέσως από τα στόματα όλων. Η κ. ντε Μαιντενόν, για να ξεχωρί-

σει προηγουμένως φορές επρόθεσε:

— «Η Αδού Μεγαλειότης έχει άνάγκη να διασκεδάσει!

«Ο Λουδοβίκος ΙΔ' μιλούσε λίγο, μά είχε το προτέρημα, όταν μιλούσε, να λέει λόγια κυριολεκτικά... χρωσά! «Άφησε για μία στιγμή το τζάμι που φανόταν σαν να είχε μαλακώσει κάτω από τη θερμότητα της μύτης του και είπε στο γιατρό:

— Φαγκόν, μπορείτε να περάσετε από τα θησαυροφυλάκιά μου... Έχει να σας πη κάτι...

Και ξαναγύρισε πάλι στο παράθυρό του, με το ίδιο μελαγχολικό υψος, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε.

«Όταν ο Φαγκόν άκουακρόνθηκε διεθυνόμενος προς το βατικό θησαυροφυλάκειο, οι αδελφοί και η κ. ντε Μαιντενόν στάθηκαν υπερδευμένοι. Τό να διασκεδάσουν την Αδού Με-

Μαιντενόν έφερε πάλι το μαντήλι στα μάτια της, όταν ξαφνικά άκούστηκαν από την Αδού των Μαριάρων οι ήχοι ενός οργανήττου.

Τα όργανα ήταν εκείνη την εποχή πρόγραμμα έντελως καινούργια και γι' αυτό, έκαινο που έπαιζε στην Αδού των Μαριάρων, τραβήξε άμέσως την περιέργεια του βασιλέως. Έξ' Άλλου, υπήρχε επάνω στο όργανό του μία μαϊμού, ή οποία, βλέποντας τη γλωσσική φουσιγγωμία του Λουδοβίκου ΙΔ' κολλημένη στο τζάμι, αναστάθηκε στα πισνά της πόδια και, βγάζοντας το μικρό βελουδένο σκουφάκι της, του έκανε μία ρεβερένσα.

Βλέποντας αυτό το χειριστικό, τον όποιο δεν περιμένα, μία άσπρη χαρά πέρασε από την καταστροφισμένη όψη του βασιλέως της Γαλλίας κι' άθεωρείτο ως ο ευγενέστερος άνθρωπος του κόσμου υποκλίθηκε ελαφρά, άναποδίδοντας τον.

«Έπειτα γύρισε προς τους αδελφούς του και είπε:

— Φέρετε επάνω αυτή τη μαϊμού! Ποτέ ως τότε μαϊμού δεν είχε κάνει την είσοδό της στα βασιλικά διαμερίσματα. Αυτό άντεδάνε προς τους κανόνες της δημοκρατίας.

«Όλοι οι αδελφοί είχαν σταθεί άποβολωμένοι. Η κ. ντε Μαιντενόν ή ίδια δάγκωσε τη γλώσσα της μέχρις αίματος για να μη διαμαρτυρηθεί.

«Όσο, ο άρχηγός των συμποτυφικών κατέθηκε γρήγορα τη σκάλα και σε λίγο ξαναγύρισε, σπρώχνοντας μέσα το όργανό του, τη μαϊμού και τον άφέντη της.

«Ο τελευταίος δεν φανόταν καθόλου τρελαγμένος με την περιπέτειά του και άύταζε γελώντας με τα τριανταδό κάταπρα δόντια του τα μεγάλα πρόσωπα που τον περιτοίχιζαν.

«Ο Λουδοβίκος ΙΔ', ό οποίος είχε πάρει πάλι το θλιμένο υψος του, τον ρώτησε άυστηρά:

— Δική σου είν' αυτή ή μαϊμού;

— Μάλιστα, Μεγαλειότητε, άπάντησε ό μουσικός, είνε δική μου, όπως είνε δική σας ή Γαλλία.

Αυτή ή άπάντησις άρεσε στο μονάρχη.

— Από ποιο μέρος είσαι; τον ρώτησε.

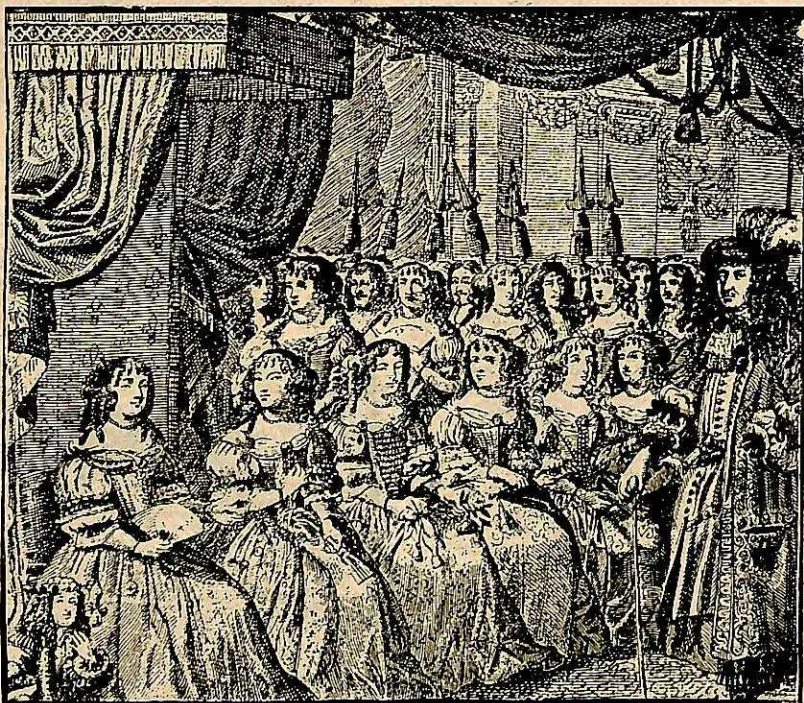
— Από την 'Ωβέρνη, δούλο σας; άπάντησε ό μουσικός.

— Μά δεν υπάρχουν εκεί μαϊμούδες.

— Μεγαλειότητε, άπάντησε τότε ό μουσικός, γυρίζοντας και κινεζίζοντας τους αδελφούς που είχαν συγκεντρωθεί γύρω του, μαϊμούδες υπάρχουν σ' όλα τα μέρη του κόσμου.

«Ένα γλωσσικό χαμόγελο άνιωσε στα χείλη του βασιλέως, ό όποιος άγαπούσε την ελπίδα. Όταν δεν έλεγόταν για λογαριασμό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια της περιέργειας και διασκεδαστικής αυτής ιστορίας.

Λουδοβίκος δ' ΙΔ' και η Κυρία της Αδής του

ση από τους άλλους, λιποθύμησε από την ευτυχία της. Μά συνίληθε άμέσως όταν της ψιθύρισαν ότι ο Φαγκόν δεν είχε τελειώσει ακόμα.

Πράγματι, ο Φαγκόν συμπλήρωσε σε λίγο:

— «Η Αδού Μεγαλειότης πλήττει!

Τι σοφία! «Όλη ή Αδού είχε άπολιθωθεί από θυμασιμό προς τον μεγάλο επιστήμονα! Τι γυνή! Τι αγάθος γιατρός! Πολλοί αδελφοί από τους νεωτέρους σκεφτόντουσαν κιόλας ν' άρρωστήσουν όπως μπορούσαν, για να έχουν την τιμή να τους περιποιήσει ο Φαγκόν.

«Ο Άσκληπιόδης άπολάμβανε τώρα μέσα του το θρίαμβό του. Μά δεν άφινε τη γλώσσα του να εκρήκωθι στο πρόσωπό του και με την ίδια σοβαρή φωνή με την όποια είχε μιλήσει τις

γαλειότητες, ήταν πιο εύκολο να το λέει κανείς, παρά να το κάνει.

«Ο Λουδοβίκος ΙΔ', κατά τη διάρκεια της βασιλείας του, είχε γνωρίσει κάθε διασκεδάσι και ίσως έπειδή τις άγνώριζε όλες, έπληττε τόσο βαθειά. «Εκτός των διασκεδάσεων, υπήρχαν βέβαια και άλλες ώρες ένδοξης ήσυχας που θα μπορούσαν να τον τέφρουν, όπως π. χ. τα βιβλία. Μά δυστυχώς, ο Λουδοβίκος ΙΔ' δεν ήταν ποτέ φιλαναργιστής. Υπήρχε και το θέατρο, μά, άλλοιμονο! όσους έπληξε, άποκοιμήθηκε από την πρώτη πράξη.

Υπήρχε ακόμα και το κυνήγι. Μά ή βραδιά του είχε λιγοστήσει και όσους πηγαίνει, άποροβόλησε τους αδελφούς του, γυμνάζοντας πώς είνε λαγοί!

Τότε, πώς να τον διασκεδάσουν; «Όλοι οι αδελφοί άλληλοκυνταζόντουσαν σ'ένανσ'αλλήνους και ή κ. ντε

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Η πανούκλα είχε κάνει το Αλφ να μοιάζει με μία πολιτεία νεκρή, με μία πολιτεία του θανάτου... Τά σπίτια είχαν άνοιχτές τις πόρτες, από τις όποιες φανόντουσαν τα ξεστρωτά κρεβάτια, τά άνοιχτά κιβώτια και τά τζάκια γεμάτα στάχτη... Η αδύς ήταν έρημες. «Έβλεπε μόνο κανείς μέσα σ' αυτές φούρια άλογα, ξευμένα ακόμα σ' άμύδια τους. Τά πουλιά μέσ' στα κλουδιά τά κρεμασμένα στα παράθυρα είχαν φορτίσει κι' αυτά από την πείνα. Τά λουλούδια είχαν μαρμαίρει κι' αυτά μέσ' στις γλάστρες τους. Μονάχα κάθε τόσο ένας σκελετωδής σκύλος φανόταν, ό όποιος άνασκάλιζε τά σκουπίδια για να βρή τίποτε να φάει...

Μόλις έφτασε ο Νοστράδαμος, άμέσως κιόλας, χωρίς να νοιαστή για το μέρος όπου θα κατέλυε, άρχισε να προχωρή μέσ' από τους δρόμους, άναζητώντας άρρώστους. Οι άνθρωποι που συναντούσε τον κύτταζαν ήλθια και σαν άποχαυνωμένοι. Κι' οι πιο εύρωστοι κι' οι πιο υγιείς ακόμα νόμιζαν πως είχαν προσβληθεί από την πανούκλα.

«Έξαφνα, μία γυναίκα τον φώναξε από ένα παράθυρο. Το πρόσωπό της ήταν κατάμαυρο και φριχτά παραμορφωμένο από την πανούκλα. Είχε άποβάλει πειά κάθε ελπίδα σωτηρίας από την καρδιά της. Είχε τραβήξει από το κρεβάτι το σεντόνι της και, όλόγυμνη καθώς ήταν, ραβόταν μέσα σ' αυτό, σφιγμένης έτσι μόνι της το σάβανό της. Είχε άρρίψει να ράβεται από τά πόδια. Μά πρην ακόμα προτάσει να τελειώσει τη μακάβρια εργασία της ό θάνατος σταμάτησε το χέρι της, φυλιάζοντας το καθώς κρατούσε τη βελόνα.

«Όταν σε λίγο μπήκαν μέσα αυτοί που μετέφεραν τά πτώματα, τη βρήκαν σωριασμένη νεκρή στη μέση του δωματίου, ενώ ο Νοστράδαμος, κατάπληκτος και άφωνος, στεκόταν στο πλάι της.

«Έπειτα βγήκε έξω με το κεφάλι του σκυφτό... Άλθ'ηται! πάσοι νεκροί υπήρχαν για θάψιμο στα σπίτια και στους δρόμους! Οι νεκροφόρες ούτε πρόφταναν ν' άνασάνουν! Η άρρώστεια μετεδίδετο τόσο γρήγορα και τόσο ύπουλα, ώστε όλοι όσοι βρισκόντουσαν σε άπώστασι πένατε βρμάτων από ένα πανωλόβητο, προσβάλλοντο στη στιγμή απ' αυτή, γινόντουσαν κατάμαυροι σαν κάρβουνο κι' έπειτα από ένα βδομάδα πέθαιναν! «Αν τη μία μέρα πέθαιναν ήλιοι άρρωστοι, την άλλη μέρα διπλασιάζοντουσαν και πέθαιναν δυο χιλιάδες.

«Ο θάνατος ήταν τόσο γρήγορος, ώστε χτυπούσε τους ανθρώπους την ώρα που έτρωγαν, με το φως στο στόμα, χωρίς ν' άφινε καθόλου διάκριση ούτε

στόμα, χωρίς ν' άφινε τον καιρό στους ίσους να τους μεταλάβουν. Τόσο δέ ήταν ό φόβος των κατοίκων, ώστε κι' αυτοί που δεν είχαν προσβληθεί ακόμα από την πανούκλα, θεωρούσαν τους έαυτούς των χαμένων σαν ν' άντικρύζαν κιόλας το θάνατο. Κανένα φάρμακο δεν έφερε την παραμικρή βελτίωση και οι άρρωστοι πέθαιναν βραχνίζόμενοι από τους φούριους πόνους. Πολλές γυναίκες, γι' να ξεφύγουν από τά μαρτύρια αυτά, γκρεμίζοντουσαν από τά παράθυρά τους ή έπεφταν μέσα στα πηγάδια.

«Ο Νοστράδαμος, άπορήκτος πάντοτε, έμπαινε παντού—και πρό πάντων στα νοσοκομεία. Εκεί, ή φριχτή ήταν τόση, ώστε ούτε θά μπορούσε

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ □ □ □

Ο διάσημος Γάλλος Προφηνεργός του 18ου αιώνας Κολμπερ

να τη φανταστή κανείς. Και ή πανούκλα ακόμα να μην υπήρχε, τά νοσοκομεία αυτά θά εξακολουθούσαν να είνε τόπος φρίκης. Στα κρεβάτια, κρεβάτια ζώλινα εξαρθρωμένα και σπασμένα, τά όποια ήταν καμωμένα για δυο πρόσωπα, στοιβαζόντουσαν στο κρέβατο έξη άσθενείς! Τρείς ποτε το μέρος του κεφαλιού και τρείς στα πόδια. «Έπρεπε να μένουν πάντοτε πλαγισμένοι με το πλευσό και ποτε με τη ράχη, γιατί άλλοιως δεν γινόντουσαν. Μόλις έκαναν την παραμικρή κίνηση, σπρωκόντουσαν, πιεζόντουσαν κι' έτσι ή πληγές τους άνοιγαν φρικώδεις, άπαισιες, τρομερές...

Τους σφίριζαν στα κρεβάτια, χωρίς να κάνουν καθόλου διάκριση ούτε

στο φύλο, ούτε στην ηλικία. Και υπέρδευαν εκεί τις φοικώδεις άρρώστειες τους, φουώντας ό ένας στο στόμα του άλλου τις μολυσμένες ανάσες τους, άφρίζοντας, ματώνοντας, ύποφέροντας, στενάζοντας, ούρλιάζοντας και άηδίζοντας τόσο πολύ ό ένας τον άλλο, ώστε πολλές φορές ν' άλληλοσφραγίζονταν.

Ποτέ του ο Νοστράδαμος δεν είχε άντικρύσει παρόμοιο θέαμα φρίκης.

Πολλοί από τους άρρώστους είχαν τον άνθρωπό της πανούκλας πίσω στην πλῆξη ή μπρος στους μαστούς. «Παί δυο μέρες και δυο νύχτες πρην πεθόνουν, ή μύτη τους έτρεχε άκατάπαυστα αίμα. Και, ενώ έχαναν έτσι τις τελευταίες τους δυνάμεις, προ-

«Παίροντε μία ούγκια προνιδια από ξύλο του πιόπράσινο κυπαρισσιού που μπορείτε να βρείτε, μ' έξη ούγκιες ίριδες (άνθος), της Προδηγίας γαρούφαλλα, τρείς ούγκιες, άρωματικό καλαμι έξη δρόμα, όλόη τρία δρόμα και τά μεταβάλετε όλα σε σκόνη.

«Έπειτα παίρνετε κόκκινα τριαντάφυλλα, δροσερά και κομμένα πρην απ' τά έφημερόματα, και τ' άνακατεύετε μαζί με τη σκόνη.

«Όταν ή σκόνη άνακατευθή καλά, χωρίς τη σε μικρά χάπια, τά όποια ξεραίνετε στον ήλιο. «Όταν ξεραθούν καλά, άρρίξτε να τά δίνετε στον άρρωστο.

«Ο Νοστράδαμος έπέδλεπε μόνο: του στην παρασκευή του φαρμάκου του στο φαρμακείο (του τιμίου και ειλαιονόου), όπως τον άποκαλεί, φαρμακοποιό Ιωσήφ Μερκουρέν, όλοι δέ όσοι έπικραναν απ' αυτό, γλύτωναν από την πανούκλα, ενώ όσοι δεν τό χρησιμοποιούσαν, πέθαιναν.

Χάρις στη σκόνη αυτή, πραγματικά θάνατα θάνατος έτετελεσθήσαν. Ο Νοστράδαμος έέλεπε τώρα τους άσθενείς να πέφτουν γυναιτσόι μπροστά του, να του φιλούνε τά χέρια, να τον άποκαλούν πατήρα τους και να του όρκίζονται εύγνωσύνη, ή όποια μόνο με το θάνατό τους θά τελείωνε.

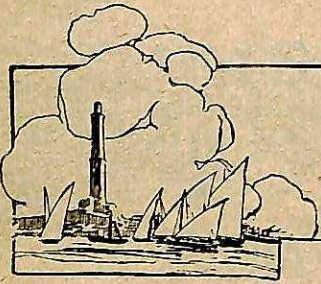
Σε όλο το Αλφ δεν μιλούσαν παρά γι' αυτόν και οι καλύτεροι καλλιτέχνες του έκαναν την εικόνα του. Η πόλις, εύγνωμώνοντας τον, συνέπαζε έναν εύχαριστήριο ψήφισμα και το άπένεμε μία γενναία έστία σύνταξ: ήβνια. Έπίσης οι άρχοντες και πλούσιοι του χάριζαν πολυτελή δωρά. Μά, κι' αυτή τη φορά ακόμα, ο Νοστράδαμος, δειγνώντας τη μεγάλη του καρδιά, μοίρασε όλα αυτά τά αγαθά στις χήρες και στα όρφανά της πόλεως.

Η φήμη του Νοστράδαμου, έπειτα από τά θάνατα αυτά, μεγάλωσε όλοένα και απλώνονταν σ' όλόκληρη τη Γαλλία. Κάθε τόσο, τον προσκαλούσαν με θερμές έκσεις ή Άρχες και οι κάτοικοι διάφορων πόλεων, στις όποιες έκδηλωνόντουσαν επιδημικές άρρώστειες, να πάη και να τους σώσει... «Ο Νοστράδαμος πήγαινε παντού και από παντού έδιωχνε το θάνατο και τη συμφορά.

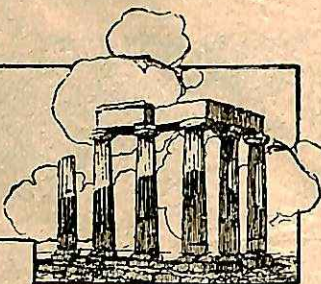
«Όταν, τέλος, βελτιώθηκε πώς το

(Ακολουθεί).

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΒΑΚΑΒΑΛΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Μετά την αναχώρησι της νεράιδας, ο Τάξ-Ουλμουλνχ έστειλε μια λαμπρή συνοδεία, η οποία πήγε στο μέρος όπου τον περίμεναν η Μαχμούδα και η Λακχα και τις ώδηγησε στο παλάτι του.

Ήσαν τώρα κι οι τρεις μαζί μέσα στο λαμπρό παλάτι που είχε χτίσει η Λακχα και περίμεναν την εξέλιξι των γεγονότων.

Μια μέρα, καθώς ένας άφοσιωμένος σκλάβος του Τάξ-Ουλμουλνχ, ονομαζόμενος Σαίντ, περιφερόταν άσκοπα στα περίχωρα του παλατιού, είδε έξω από τον τοίχο ένα παλάντι, όπου κάποιος άνθρωπος κάθεται και τον κοιτάζει με ενδιαφέρον. Ο Σαίντ τρέφει τον άνθρωπο και τον κοιτάζει με ενδιαφέρον.

Είπατε, του απάντησαν εκείνοι, από την πολιτεία του Σαρκιστάν και πούλαμε τα ζώα για να θρέψουμε τα παιδιά μας.

Θέλετε, τους απάντησε ο Σαίντ, να κοιτάξετε αυτά τα ζώα στην κουζίνα του άρσεντ μου, του οποίου το παλάτι βρίσκεται εδώ κοντά, μέσα σε μια πολιτεία που χρίζεται τώρα; Εκτός από την αξία των ζώων σας, θα πάρετε και πλούσια δώρα.

Οι χωρικοί δέχτηκαν πρόθυμα την πρότασι του και ακολουθήσαν τον Σαίντ. Έτσι, έπειτα από λίγη ώρα, το χρυσόχοιμα που άπλωνόταν γύρω από το παλάτι, φάνηκε μπροστά στα μάτια τους και τους εθάμπωσε. Σάν απήκταν, τέλος, μέσα στο παλάτι, ο Σαίντ τους παρουσίασε στον Τάξ-Ουλμουλνχ, ο οποίος τους δέχτηκε με καλοσύνη και χάρισε στον Σαίντ από μια χρυσή μαργαριτάρια και πολύτιμες πέτρες, λέγοντάς τους ότι, αν ξαναπήγαιναν πάλι έπειτα από δύο ημέρες στο παλάτι του, θα τους έδινε δύο φορές περισσότερα απ' όσα τους είχε δώσει τώρα.

Τότε οι ζυλοκόποι, κατάπληκτοι για τη γενναιοδωρία του Τάξ-Ουλμουλνχ, δεν έδίστασαν να εγκαταλείψουν τις κατοικίες τους και να πάνε να εγκατασταθούν κοντά στο παλάτι του. Τό έκαναν αυτό για να τον βλέπουν συχνότερα και λαβαίνουν έτσι καθημερινώς τα δώρα του.

Η είδησις της αναχώρησής τους και μερικες κουθέντες που είχαν πει στους γεγόνους των για ένα παραμυθένιο παλάτι, δεν άργησαν να γίνουν γνωστά σ' όλκληρη τη χώρα. Τότε πολλοί ξεκίνησαν για να δουν το παλάτι αυτό. Μά, όσοι πήγαιναν εκεί, δεν γύριζαν πει πίσω... Έγκασα στην πόλιν κοντά στο παλάτι του Τάξ-Ουλμουλνχ, όπου, σιγά-σιγά, άρχισε να χτίζεται μια καινούργια πολιτεία.

Η άθροιά όμως αυτή μετανάστευσις

των κατοίκων του Σαρκιστάν άνηγαυσε τρομερά τον πρωθυπουργό του Ζαίν-Ουλμουλνχ. Ένα πρωί αέλισα του ανέφεραν ότι χίλιες μαζί εργατικές οικογένειες είχαν εγκαταλείψει τα σπίτια τους και την πολιτεία την προηγούμενη νύχτα.

— Ήρατε που πηγαιναν οι άνθρωποι αυτοί; ρώτησε ο πρωθυπουργός.

— Όπως λένε, του απάντησε, ένας άνθρωπος έρχισε στη μέση ενός δάσους, που το κατοικούσαν πειν άγρια θηρία, μια καινούργια πολιτεία. Τό χόμα της πολιτείας αυτής εινε από χρυσάφι και στη μέση της ύψωνεται, περιτοιχιζόμενο από ένα ασύγκριτο περιόλι, ένα παλάτι τόσο μεγαλοπρεπές, που όμοιό του δεν υπάρχει σ' όλκληρη τη γή...

Ο βαζύρης έδίστασε να πιστέψη στην άρχη αυτή τα λόγια. Μά του τα βεβαίωσαν τόσο πολλοί αξιόπιστοι άνθρωποι, ώστε έπαινε πεισά ν' άμειβάλλη...

Αφού λοιπόν συνεννόηθηκε με το βασιλέα του, διέταξε έναν νέο αλιτικό, μαζί με πολυάριθμη ακολουθία,

να πάη στο Μούλκ-Νιγκαρέν, στο μέρος δηλαδή που βρισκόταν το παλάτι του Τάξ-Ουλμουλνχ, και να εξακριβώσει περί τίνος πρόκειται.

Ο άξιωματικός ξεκίνησε πράγματι μαζί με την ακολουθία του, μά όταν οι άνδρες της έμπροσθοφυλακής του έφτασαν κοντά στο δάσος, άρχισαν να φωνάζουν κατάπληκτοι γιατί έδλεπαν να βγαίνη απ' αυτό μια φωτιά, της οποίας η φλόγες έφταναν στον ουρανό. Όσοσο εξακολούθησαν να προχωρούν και δεν άργησαν να δουν το λαμπρό παλάτι και το χρυσό χόμα επάνω στο οποίο ήταν χτισμένο. Βεβαιώθηκαν τότε ότι αυτό που είχαν νομίζει για φωτιά ήταν το παλάτι το ίδιο και ότι η φλόγες που έφταναν στον ουρανό δεν ήταν παρά η λάμψη του.

Έν τώ μεταξύ, ο Τάξ-Ουλμουλνχ, ο οποίος είχε πληροφορηθεί τον έρχομό τους, έστειλε έναν καβαλλάρη του για να τους υποδεχθή, δίνοντάς του κι ένα έγγραφο, επάνω στο οποίο τους εύχόταν με χρυσά γράμματα το «Καλώς ήρσατε».

Είνα αλήθεια, απάντησε ο Τάξ-Ουλμουλνχ, ότι έχισα λαμπρές οικοδομές μέσα σ' αυτό το δάσος που το κατοικούσαν προηγούμενως άγρια θηρία... Μά αυτό δεν το έκανα ούτε με την πρόβη να γίνω βασιλέας, ούτε με τον σκοπό να πολεμήσω το βασίλειό σας, για την εύτυχία του οποίου προσεύχομαι καθημερινώς στον Ύψιστο.

Ο αλικός του Ζαίν-Ουλμουλνχ, έχριστιμένος από τα λόγια αυτά, χαιρέτισε κι έφυγε. Όταν ξαναγύρισε με τη συνοδεία του στο Σαρκιστάν, πήγε και διηγήθηκε όσα είδε και έκουσε στο βασίλειό του και στον πρωθυπουργό του, μπροστά σε όλους τους αλικούς. Άλλοι απ' αυτούς πίστεψαν στα λόγια του και άλλοι στάθηκαν άπιστοι.

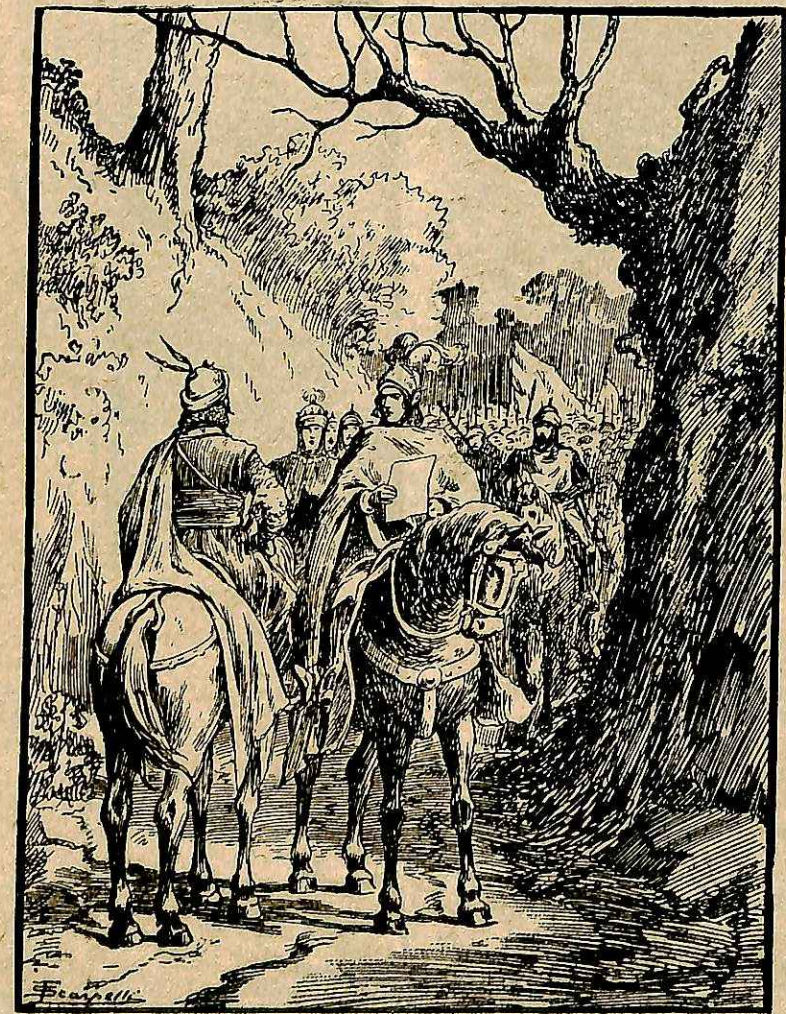
Η Βακαβάλη, που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή μετεμφιεσμένη πάντα σ' άντρα, κοντά στο Ζαίν-Ουλμουλνχ, έμαθε αυτή την είδησι με μια ανέκφραστη χαρά.

Εύλογημένος νάναι ο Θεός! είπε μόνη της. Βλέπω την ημέρα της ελπίδας να χαράξη για μένα έπειτα από τη νύχτα της απελπίσεως.

Έν τώ μεταξύ, ο Ζαίν-Ουλμουλνχ είχε βυθιστεί για άρακτη ώρα σε σκέψεις. Έπειτα, σηκώνοντας έξαφνα το κεφάλι του, εξέφρασε το φόβο μήπως η καινούργια αυτή πολιτεία κατέστρεφε μια μέρα την αυτοκρατορία του.

— Πρέπει, τον συμβούλεψε τότε ο βαζύρης του, να κλείση η Μεγαλειότης σου.

— Ο καβαλλάρης, αφού χαιρέτισε τον άρχηγό της συνοδείας, του έδωσε το χαρτί του Τάξ-Ουλμουλνχ...

Ο καβαλλάρης, αφού χαιρέτισε τον άρχηγό της συνοδείας, του έδωσε το χαρτί του Τάξ-Ουλμουλνχ...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΛΟΡΕΛΑΪ

(Του ΧΑ-ΙΝΕ).

Έχω κρυφό καμμό στα στήθη κι' ο νους μου στα παλιά γυρίζει και ξεχαρμένο παραμυθί χωρίς να θέλω μου θυμίζει.

Ο ήλιος πίσω απ' τα βουνά αγάλια-αγάλια κατεβαίνει κι' η νύχτα άργη, χαμαρωμένη από τους άμυγδους ξεκινά.

Και τό πατάμ: σιγαλό κυλάει τ' άγοργό νερά του κι' ένας ψαράς στην άκρη κάτω άπλώνει δίχτυ άπλω.

Στο βράχο, στην άκρογιαλιά στέκει νεράϊδα ζηλεμένη και τα χρυσά της τα μαλλιά χτενίζει μ' άστρέμνο χτένι.

Χτενίζεται και τραγουδεί γλυκό τραγούδι μαγεμένο κι' όποιος τ' άκούσει και τη δει τότε κορτεί πάντα δειμένο.

Άκούει ο ψαράς μακριά και ψάρεμα και δίχτυα άφινει, θαρρεί και σπρίγγεται η καρδιά και στη φωνή τ' αυτή του στήνει.

Εάν του μερίζονταν τα νερά και χύμ' άθωροτο άνοιγει και γύνεται άγριο και πνίγει μαζί και βάρκα και ψαρά.

Βλέπει η νεράϊδα και γαλάς: και παύει πεινά να τραγουδή... Έτσι παύει κι' όποιος δει τη ζηλεμένη Λορελάϊ!

Μετ. Γ. Τσκοπούλου.

της Σας μια συνθήκη φίλης μ' αυτό τον ξένο.

— Δέχομαι, του απάντησε ο βασιλέας. Και επειδή κανείς δεν μπορεί να κανονίση καλύτερα από σένα αυτό το πράγμα, πήγαινε και κανονίσε το με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη θιχθή καθόλου η αξιοπρέπεια μου κι να μη λιγοστέψη η δύναμής μου.

Ο άξιος βαζύρης συμμορφώθηκε άμέσως με τα λόγια του βασιλέα του και ξεκίνησε με μεγάλη πομπή για το Μούλκ-Νιγκαρέν. Όταν, έπειτα από μερικές ημέρες, κόντευε πεινά να φτάση, ο Τάξ-Ουλμουλνχ, ο οποίος είχε πληροφορηθεί τον έρχομό του, φρόντισε κι' έστρωσε τάπητες στο πέραςμά του, γέμισε με ροδόναρ τις δεξαμενές του κήπου του, σκόρπισε παντού πολύτιμες πέτρες και διέταξε να τον δεχθούν μέσα στην αίθουσα των ρουμπινιών...

Όλα έγιναν σύμφωνα με την επιθυμία του. Όταν, τέλος, ο βαζύρης έφτασε, ο Τάξ-Ουλμουλνχ τον δέχτηκε καθισμένος στο διαμαντοστόλιστο θρόνο του.

(Ακολουθεί).

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύψιγγου της Οφθαλμολογίας εν τώ Παν)μίφ. Μενάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1.68.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΓΚ ΒΟΝ ΜΙΣΣΕΛ

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

Η κυρία Άφγκρεν είχε ξυπνήσει φοβερά καταβεβλημένη εκείνο το πρωί. Τό κλίμα του Σορρέντο με τη διαρκή χλιαρότητά του, αντί να καταπραΐνη το νευρικό της σύστημα, τό είχε έρεθίσει ακόμα περισσότερο.

Χωρίς άλλο οι γιατροί, που την είχαν στείλει εκεί από την πατρίδα της τη Νορβηγία για ν' αναρρώση, θά είχαν άπατηθεί. Η κυρία Άφγκρεν, ύπερα από ένα όλκληρο χειμώνα περιodesών και διαλέξων και άθρογραφιών ύπερ της χειραφετήσεως της γυναίκας, της οποίας ήταν ένδοξοι δες κήρυξ, είχε προσβληθεί από σοβαρή νευρασθένεια και, κατά συμβουλή των γιατρών, είχε καταφύγει στο Σορρέντο.

Μόλις ξύπνησε, ντύθηκε βιαστικά βραστοκά, σαν μια γυναίκα που δέν την άπασχολεί καθόλου το πάθος της φιλαρσεκίας και κάθισε στο γραφείο της. Έπειδή ήταν πρόεδρος διαφόρων φεμινιστικών συλλόγων, είχε κάθε μέρα μεγάλη άλληλογραφία με όλα τα μέρη του κόσμου.

Άρχισε λοιπόν ν' άνοιξη τις επιστολές και να γράφει τις απαντήσεις. Στην άρχη άνοιξε ένα γράμμα από την Αυστραλία που της έστειλε ένας σύνδεσμος διδασκαλίσσων. Προστομαζαν να κηρύξουν άληθήνη σταυροφορία κατά του γυναικείου ντυσίματος και ζητούσαν την υποστήριξή της.

Η κυρία Άφγκρεν νήρε άμέσως την πέννα και χάραξε νευρικά αυτές τις λέξεις:

«Έχετε όλη την υποστήριξή μου. Έφάσαν οι άντρες διατηρούν το πρόνομιο του άπλου ντυσίματος, έφάσαν τους δίνουμε το δικαίωμα να μάς μεταχειρίζονται ως κομμωτεχνήματα, ποτέ δεν θα κατορθώσουμε να τους νικήσουμε.»

Έπειτα άνοιξε το γράμμα μιας Πολωνίδας, ένβαρμης φεμινίστριας, η οποία της ζητούσε την άδεια να... παντρευτή, βεβαίωνοντάς την πως ο ύποληψιος σύζυγός της συμμερίζεται τις ιδέες της.

Η κυρία Άφγκρεν κατάρτισε και, πριν της απαντήσει, σηκώθηκε και έοριξε μια ματιά στο λαμμάτο θέαμα του ήλιου που προβάλλει την ώρα εκείνη μέσα από τη θάλασσα.

Μεθυστικές μυρωδιές κυκλοφορούσαν μέσα στον αέρα που γεννούσαν στην ψυχή ένα αίσθημα τελείας άεστύγιας κι' έδιωγαν απ' το νου κάθε άλλη σκέψη. Άσχετη με τη χαρά τή ζωής.

στην άρχαλιά της ένα εύτραφέστατο μωρό.

Οι δύο σύζυγοι σταματούσαν κάθε τόσο και κύτταζαν με άρρηκτη εύδαιμονία το παιδάκι τους με το ροδοπλάμινο πρόσωπο που χαμογελούσε μακάρια κάτω από τις νταντέλλες του. Η εικόνα αυτή αποτελούσε ένα σύμβολο, τό σύμβολο της αλήθειας ίσως, και για πρώτη φορά τό αισθανόταν η κυρία Άφγκρεν.

Άλλά, χωρίς να σκεφτή περισσότερο, γύρισε πίσω μ' όρμή, κάθισε στην καρέκλα της κι' απάντησε ως εξής στην Πολωνίδα:

«Αν έχετε έμπιστοσύνη στην πειρά μου, σάς συμβούλευω να μην παντρευτήτε. Αν παντρευτήτε, θα στερηθείτε πειρά για τη μεγάλη μας ιδέα.»

Η μελλοντική γυναίκα, η ιδεώδης της άρχαλιάς, έμεινε συλλογισμένη και σκεπτική, σάμπως η μαργαρίτες ξαφνικά να παρόλθηκαν, ο σύζυγός να συνείσασε και την άνοιξη να διαδέχτηκε το φθινόπωρο. Μήπως μαζί με τους έρωταμένους είχε χαθεί κι' η χαρά της ζωής;

Ήταν αλήθεια λοιπόν πως ο έρωτας άποτελεί στη ζωή τόσο μεγάλη ύπόθεσι; Μήπως εινε αυτός η μόνη και πραγματική λύσις του γυναικείου προβλήματος; Μήπως για νάναι κανείς άυτοχρήστος στάνει ν' αγαπά και ν' αγαπιέται, όπως οι δύο νέοι του Σορρέντο;

Η κυρία Άφγκρεν άναστήναζε από άπογοήτευση και κλείνοντας το σημειωματάριό της, έσπευσε να γυρίση στο ξενοδοχείο της. Εκεί την περίμενε η μίς Λόππυ, η μητέρα της, για να της πη:

— Ω, κυρία, να ξέρατε πόσο είμαι εύτυχισμένη! Ο άραβιστικός μου γυρίζει άπόψε από τις Ίνδies και θά με πείσ... Πάνε πειρά τα φέμματα.

Αυτό ήταν μια καινούργια άπογοήτευσις για τη Νορβηγή φεμινίστρια. Τόσαν καρό είχε κοπιάσει να κατηγήση αυτή την κοπέλλα στο ζήτημα της γυναικείας χειραφετήσεως και να πάρα που τα έργοϋς όλα, μόλις έμαθε τον έρχομό του νηστή της.

Η κυρία Άφγκρεν, που δεν είχε γνωρίσει, ούτε ήθελε να γνωρίση τις γαρές του γάμου, κλείστηκε στο δωμάτιό της και βυθίστηκε σε σκέψεις. Τό θέλω της, η γενναίωχιά της, η έπικονή της είχαν πέσει με υιό. Σκέφτηκε αν θά υπορούσε ν' άλλαζε πάλιν ζωή. Άλλ' άπέσπεσε άπέκρουσε ένα τέτοιο ένδεχόμενο. «Όχι! Προστασία μου ν' άρνηθή τις άρχες που πίστευε ως τώρα, καλύτερα να πείθαινε... Κι' έξαφνα τότε ο νους της φροσιμάτα τους έδειχναν πως ήταν κυριεύτηκε από μια ζάλη κι' ή ίδια κατελήθη από ένα είδος στιγμιαίας παραφροσύνης...

Την άλλη μέρα η εύρωπαϊκές εφημερίδες άνεγόραφον την τηλεγραφική είδησι της άυτοκτονίας της Βέσθας Άφγκρεν, της μεγάλης άποστολής του φεμινισμού στη Νορβηγία.

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Τὰ πλούσια δῶρα τῶν πεθερικών πρὸς τοὺς μνηστῆρας. Ἐνὰς γάμος πού βασιλεῖ τρεῖς μῆνες. Ἡ ἐπιστροφή στὰ σύνορα. Καινούργιοι ἄνδρες. Ὁ πρὸς ἄτης τῶν χριστιανῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἐπισκέπτεται τὸ Διγενὴ στὸ λημέρι του. Πᾶς ἡ ἐμφάνισις του ἔτρεπε τοὺς Ἀράβες εἰς φυγήν! Διγενὴς Ἀκρίτας καὶ Σίγκριφιντ. Τὰ ἀπίστευτα κατορθώματα τοῦ ἥρωος. Ἐνὰς ἐπίγειος παράδεισος. Ἡ ὠραία κόρη τοῦ Ἀράβος. Ὅπου ἡ ὠμορφιά νικᾷ τὸν ἔρωτα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ'.
Εἶδαμε στὰ προηγούμενα φύλλα πῶς ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας ἔκλεψε τὴν ἀγαπημένη του Εὐδοκίαν ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα της στρατηγὸς Δούκα καὶ πῶς, μετὰ τὴν ἀπαγωγή, ἐξανόγκασε τὸν πεθερό του νὰ τὸν δεχθῇ γιὰ γαμπρό του.

Ἰδοὺ τώρα ὁ κατάλογος τῶν δώρων πού ἔκαναν στοὺς δυὸ μνηστῆρες ἡ οἰκογένειά τους γιὰ τοὺς γάμους τῶν. Κ' ἐν πρώτοις ὁ στρατηγὸς Δούκας χάρισε στὸ γαμπρό του — ὅπως ἀναφέρει τὸ ποίημα τοῦ Διγενή — «δῶδεκα κατὰ μῆτρα ἄλλα, ἄλλα δῶδεκα ἄλλα ἐκλεκτῆς ῥάτσας, σκεπασμένα μὲ ὑπέροχα πορφύρα μεταξωτὰ καλύμματα, δῶδεκα μουλάρια μεγάλης ἀξίας μὲ σῆλεις καὶ χαλινάρια ἀπὸ ἀσῆμι καὶ σῆλεις, δῶδεκα γερούς ἵππους μὲ χρυσὴς ζώνες καὶ δῶδεκα γυμναμένους κυνηγούς θηρίων, δῶδεκα κυνηγετικὰ φορέα τῆς Ἀσασίας, δῶδεκα γερακοκυνηγούς καὶ δῶδεκα ὑπέροχα λαγωνικά. Τοῦδωσε ἀκόμα ὑπὲρ τῶν δώρων τῶν ἁγίων Θεοδώρων ἀπὸ σῆλεις, μὲ μὲγανθὸν καὶ ἐνδύματα πολεμικῆς σιμῆς, χρυσόφανετὴ μὲ τῆς τῆς πού παρίσταναν ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζώων, τῆς ὁποίας τὰ σκηνιὰ ἦσαν ἀπὸ μετάξι καὶ οἱ πάσσαλοι ἀπὸ ἀσῆμι. Ἐπίσης τοῦ ἔδωσε ροῦχα πολὺτιμα χρυσοφάντα, ἐργασμένα μὲ μοναδικὴ τέχνη, δῶδεκα γοῦνες ἀπὸ μετάξι ὑπόρου καὶ πορφύρα, δυὸ ἀσημένιες ἀραβικὲς λόγχες, τὸ περίφημο σπαθὶ τοῦ Χοσρόη καὶ ἐκτὸς ὧν αὐτῶν, ἕνα λιοντάρι ἐξημερωμένον, δῶρο πού ἔκανε τὴν Εὐδοκίαν καὶ τὸν Διγενὴ ν' ἀναγαλλιάσουν ἀπὸ χαρᾶς.»

Ἐπίσης οἱ γονεῖς τοῦ Διγενὴ προσέφεραν στὴ νύφη τοὺς Εὐδοκίαν ὑπέροχα δῶρα: πλούσια κοσμήματα, πολὺτιμα ὑφάσματα, πλεγμένα ἀπὸ μετάξι καὶ χρυσάρι καὶ στολισμένα μὲ εἰκόνες πού παρίσταναν διάφορα φανταστικά ζῶα καὶ δυὸ ὠραίους καὶ νεαροὺς ἀκολούθους ντυμένους μὲ πλούσια περικνὰ κοστούμια.

«Καὶ ὁ γάμος — ἐπὶ λέγει οἱ ποιητῆς — βάστηξε τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ χαρὰ καὶ ἡ διασκέδασις δὲν ἔπαυαν οὔτε στιγμῇ...»

Μὰ ὁ Διγενὴς ἦταν ἀπὸ τοὺς ξεχωριστοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους πού οὔτε ὅταν εἶνε τρεῖς αἰσθημένοι δὲν μποροῦν νὰ χαλάρουν.

Γι' αὐτὸ, μόλις τελείωσαν οἱ γάμοι, πῆρε τὴν ὠραία του καὶ τὴν παλληκάριά του καὶ ἀφ' οὗ πῆγε πρῶτα καὶ τὸν εὐλόγησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ τόπου, τράβηξε γιὰ τὰ σύνορα, ὅπου ἐξανάγκασε καινοφύγιους πολέμους ἐναντὶ τῶν ἀνυποτάκτων ἀπελατῶν καὶ τῶν βαυβάρων Ἀράβων ἐπιδρομῶν.

Ἐπὶ αὐτὸ, μόλις τελείωσαν οἱ γάμοι, πῆρε τὴν ὠραία του καὶ τὴν παλληκάριά του καὶ ἀφ' οὗ πῆγε πρῶτα καὶ τὸν εὐλόγησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ τόπου, τράβηξε γιὰ τὰ σύνορα, ὅπου ἐξανάγκασε καινοφύγιους πολέμους ἐναντὶ τῶν ἀνυποτάκτων ἀπελατῶν καὶ τῶν βαυβάρων Ἀράβων ἐπιδρομῶν.

Πολεμοῦσε στὶς κλεισούρες καὶ στὰ φραγγία, στοὺς κάμους καὶ στὰ λαγκάδια καὶ πάντοτε ἔθγανε νικητῆς.

Πλήγωσε πολλοὺς ὀνομαστούς καὶ ἀτρομήτους πολεμιστῆς καὶ ἄλλους τόσους ἔστειλε στὸν Ἀδῆ. Ἐτοίμος ὁ τόπος γύρω, πού τὸν κατοικοῦσαν Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι, ἀνάσανε καὶ ἄρχισε νὰ ζῇ εἰρηνικά, γιὰ τὸ Διγενὴς τοὺς φύλαγε καὶ τοὺς προστατεύε ἀπὸ θύλους τοὺς ἐχθροὺς τους.

Σὲ λίγο, ἡ φήμη τοῦ Διγενὴ καὶ ἡ μεγάλες ὑπηρεσίες πού εἶχε προσφέρει στὴν αὐτοκρατορία, ἔγιναν γνωστῆς καὶ στὸ Παλάτι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ ὁ ἴδιος πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ μαρμαρυγὸν λιμῆρι του, πού τὸ εἶχε κοντὰ στὸν ποταμὸ Εὐφράτη.

Γιὰ νὰ τὸν ἀνταμειψῇ, μάλιστα, τὸν ὀνόμασε πατριῶκα καὶ εὐγενῆ, τοῦ ἐπέστρεψε δολοκλήρη τὴν περιουσία του,

τὴν ὁποία τοῦ εἶχε κατασχέσει ὁ προκάτογός του, καὶ, γεμάτος θαυμασμό, φώναξε στὸ τέλος:

—Τίποτε ἄλλο δὲν θέλω παρὰ νὰ δώσω ὁ Θεὸς ν' ἀποκτήσῃ ἡ Αὐτοκρατορία ἅλλους τέσσερες ἄντρες ὅσους αὐτόν...

Στὸ ἐξῆς, ἡ ζωή τοῦ Διγενὴ Ἀκρίτα δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μὴ σιερὰ λαιμαργιών κατορθωμάτων πού διεξέχοντο τὰ μὲν τὰ δεξιά. Διέσχισε τὸν κόσμο, σὴν πραγματικὸς περιπλανώμενος ἱππότης καὶ, ὅπου ἐμφανίζονταν, τῶν αὐτῶν μόνο σκόπευε τὸν τόκο. Ὀρμούσε πολλὰ φορὲς μόνος του ἐναντίον ἐκατὸ ἄρδων, οἱ ὁποῖοι μόλις τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ, φώναζαν:

—Ὁ Ἀκρίτας!... Ὁ Ἀκρίτας!... Ἀς φύγουμε, γιὰτὶ ἄλλοις θὰ μᾶς σκοτώσῃ θύλος!...

Ὅπως ὁ θρυλικὸς ἥρωας τῶν Γερμα-

νῶν Σίγκριφιντ, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε πολλὰ κοινὰ χαρακτηριστικά, ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας πολέμησε ἕνα τρομερὸ δράκο μὲ τρία κεφάλια, ὁ ὁποῖος ξεροῦσε ἀπ' τὰ στόματά του φλόγες καὶ ἀστραπὲς καὶ τοῦ ὁποῖου κάθε κίνησις ἔκανε τὴ γῆ νὰ τρέμει, κινήθηκε ἕνα πλήθος λιοντάρια, κατεδίωξε τοὺς ἀπελάτες, ζώντας πάντα ν' ἐγκαρτεῖται μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, μόνος μαζί μὲ τὴν πολυαγαπημένη του σύζυγο, μέσα σ' ἕνα παραδεισάκι περικύκλουν γεμάτο ἱστίους καὶ τροχούμενα νερά.

«Βρισκοῦσθε — διηγείται σχετικῶς ὁ ἴδιος — σ' ἕνα ὑπέροχο λειβάδι, ὅπου εἶχε στήθει τῆ σιμῆς μου καὶ τὸ κρεβάτι μου. Γύρω ἀπ' τὴ σιμῆς μου εἶχε φυτῶν ἕνα σωρὸ ρυτὰ, τὰ ὁποῖα στέλιναν ἐκεί τὸν τόπο μὲ λαιμὰ πρὸς λουλούδια. Τὸ θέαμα πού ἀντίκρουσαν γύρω τὰ μάτια ἦταν γοητευτικό: πυκνὰ σὺνδεντρα ἀπλωρόντουσαν μὲ λόγης-λόγης δένδρα, τῶν ὁποίων τὰ κλαδιά χαλόντουσαν μέσα εἰς πυκνὴς φυλλοσιεῖς. Τὸ ἄρωμα τῶν καρπῶν ἀνταγωνίζονταν μὲ τὰ μύρα τῶν λουλουδιῶν, τ' ἀμύελλα μπερδευόντουσαν γύρω ἀπ' τὰ μεγάλα δένδρα καὶ τὰ καλὰ ὕψωνόντουσαν στὶς ἀκρονεῖες, πυκνὰ, λιγερά, χαριτωμένα. Ἡ γῆ ἔπαιρνε τὸ ἄρωμα τῶν ἀναριθμητῶν λουλουδιῶν καὶ ὁ ὠραῖος νάρκισσος φύτρωνε σ' αὐτὴ μὲ τὰ ῥόδα καὶ τὶς βιολετῆς.

Μὰ δροσερὴ πηγὴ ξεπηδούσε σὴ μέση τοῦ λειβαδίου καὶ σχημάτιζε ῥυάκια πού κλυδωνίζονταν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Κοντὰ στὴν πηγὴ, ὑπῆρχαν μικρὲς λιμνοῦλες, μέσ' οἷς ὁποῖες καθρεφτιζόντουσαν τὰ λουλούδια καὶ τὰ δένδρα. Μέσ' στὸ δάσος κατοικοῦσαν καὶ εἰδους ποικιλία, παγώνια ἡμερομηνία, παπαγάλοι καὶ κύκνοι. Οἱ παπαγάλοι ἐξοῦσαν ἀπάνω στὰ κλαδιά καὶ οἱ κύκνοι μέσ' στὰ νερά. Τὰ παγώνια πάλι μὲ τὰ φτερά τους ἀνταγωνίζονταν σὴ λαμπρότητα καὶ στὰ χρώματα τὰ λουλούδια. Τὰ ἄλλα ποικιλία ἀναγαλλίασαν ἐλεύθερα στὰ κλαδιά καὶ τὰ τραγοῦδια τοὺς ἦσαν γλυκύτερα καὶ ὁμοιογενέστερα ἀπὸ τὸν σιερῶν. Παντοῦ βασιλεῖε μὴ αἰώνια χαρὰ καὶ εὐδμία. Ἡ ἀδρα ἦταν γλυκεῖα, γεμάτη ἀρώματα μύσχου, δειρολιθάνου καὶ ἀλός. Μὰ ἡ λαμπρὴ ὠμορφία τῆς εὐγενειᾶς γυναικάς μου ἐπερνοῦσε σὲ ζοηρότητα τὴν ὠμορφίαν τῶν παρωνίων καὶ ὅλων τῶν λουλουδιῶν...»

Ὅστόσο, τὸ μέγα ἐρωτικὸ πάθος πού ἔνοιωσε ὁ Διγενὴς ὁ Ἀκρίτας γιὰ τὴν γυναῖκα του, δὲν τὸν ἔκανε νὰ μὴ κυττάξῃ καὶ τὶς ἄλλες ὠραίες γυναῖκες. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἀπόδειξις

ὅτι ὁ Διγενὴς ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἐπισκέπτεται τὸ Διγενὴ στὸ λημέρι του. Πᾶς ἡ ἐμφάνισις του ἔτρεπε τοὺς Ἀράβες εἰς φυγήν! Διγενὴς Ἀκρίτας καὶ Σίγκριφιντ. Τὰ ἀπίστευτα κατορθώματα τοῦ ἥρωος. Ἐνὰς ἐπίγειος παράδεισος. Ἡ ὠραία κόρη τοῦ Ἀράβος. Ὅπου ἡ ὠμορφιά νικᾷ τὸν ἔρωτα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅπως ὁ θρυλικὸς ἥρωας τῶν Γερμα-

νῶν Σίγκριφιντ, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε πολλὰ κοινὰ χαρακτηριστικά, ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας πολέμησε ἕνα τρομερὸ δράκο μὲ τρία κεφάλια, ὁ ὁποῖος ξεροῦσε ἀπ' τὰ στόματά του φλόγες καὶ ἀστραπὲς καὶ τοῦ ὁποῖου κάθε κίνησις ἔκανε τὴ γῆ νὰ τρέμει, κινήθηκε ἕνα πλήθος λιοντάρια, κατεδίωξε τοὺς ἀπελάτες, ζώντας πάντα ν' ἐγκαρτεῖται μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, μόνος μαζί μὲ τὴν πολυαγαπημένη του σύζυγο, μέσα σ' ἕνα παραδεισάκι περικύκλουν γεμάτο ἱστίους καὶ τροχούμενα νερά.

Ὅπως ὁ θρυλικὸς ἥρωας τῶν Γερμα-

αὐτοῦ εἶνε καὶ ἡ παρακάτω περιπέτεια τῆς ζωῆς του:

Μὰ μέρα, καθὼς ἐκάλυψε μόνος στὰ σύνορα τῆς Συρίας, συνάντησε μιὰ νεαρὴ κόρη τῆς Ἀραβίας, τὴν ὁποία ἔνας εὐγενὴς Ἕλληνας εἶχε γοητεῖσαι καὶ, ἀφ' οὗ τὴν ἀπήγαγε καὶ ἱκανοποίησε τὸ πάθος του, τὴν ἐγκατέλειπε στοὺς δρόμους.

Ὁ Διγενὴς, βλέποντάς τὴν, στάθηκε κοντὰ της, τὴν παρηγόρησε καὶ, ἀφ' οὗ τὴν ἀνέβασε στὸ ἄλογό του, ἀνάλαβε νὰ τὴν ξαναπαρῇ στὸν ἀπαγωγέα της γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τὴν πάρῃ σύζυγό του. Μὰ ἡ νέα κόρη ἦταν ὠραία καὶ, στὸ δρόμο, ὁ Διγενὴς ἄρχισε νὰ φλογίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴ σφιχτῇ στὴν ἀγκαλιά του.

«Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω... — διηγείται ὁ ἴδιος. Μιὰ ἐρωτικὴ φλόγα μ' ἔκαινε δολοκλήρη. Ἡ ἐπιθυμία δὲν ἔπαυε νὰ μεγαλώνῃ μέσα μου καὶ νὰ γλυστερεῖ γλυκεῖα σ' ὅλα μου τὰ μέλη. Ἡ ὠμορφία τῆς ὠραίας νεᾶς τὴν ἔκανε νὰ εἰσχωρῇ μέσ' στὰ μάτια μου, τὸ ἀγγιγμὰ της στὰ χέρια μου, τὰ φίλια της στὸ στόμα μου καὶ τὰ λόγια της σ' αὐτὰ μου... Τέλος, ἐπειδὴ ὁ Σατανᾶς μίλησε σὴ μέση καὶ ἐπειδὴ ἡ νύχτα μὴ στάθηκε ἀδύνατη, παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασι πού μὲ ἔφερε ἡ νέα κόρη, ἔκανα τὴν αὐτὴ ἐνοχὴ πρᾶξι καὶ ὁ δρόμος μου λερώθηκε μ' ἕνα ἔγκλημα. Ὁ Σατανᾶς, ὁ πρίγκιψ αὐτὸς τοῦ σκότους καὶ ὁ ματαιωμένος ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων, μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὸ Θεὸ καὶ τὴν τρομερὴ ἡμέρα τῆς Κρίσεως...»

Πράγματι, μετὰ τὸ σφάλμα του, ἡ τύχης δὲν ἄφηναν τὸ Διγενὴ νὰ ἡσυχάσῃ. Προτίμησε ὅσο ὅσο νὰ κρατήσῃ μυστικὴ τὴν περιπέτεια του καὶ κατόπιν πάντρεψε τὴν νέα κόρη μὲ τὸν Ἕλληνα ἀπαγωγέα της — ὁποῖον πᾶσις ἀπὸ τὸ ἴδιος — ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἰπωθῇ, ἀπὸ φόβο μήπως ὁ σύζυγός της νῆας δημιουργήσῃ κανένα σκάνδαλο.»

Ὅταν, τέλος, ξαναγύρισε κοντὰ στὴ σύζυγό του, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ μεταφέρῃ ἄλλο, μακριὰ, τὸ στρατοπέδόν του, γιὰτὶ φοβόταν μήπως, μένοντάς στὰ μέρη ἐκεῖνα, μάθαινε τίποτε ἡ ὠραία Εὐδοκία γιὰ τὴν συζυγικὴ του ἀπιστία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Ἄλλα ἐρωτικὰ κατορθώματα τοῦ Διγενή.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

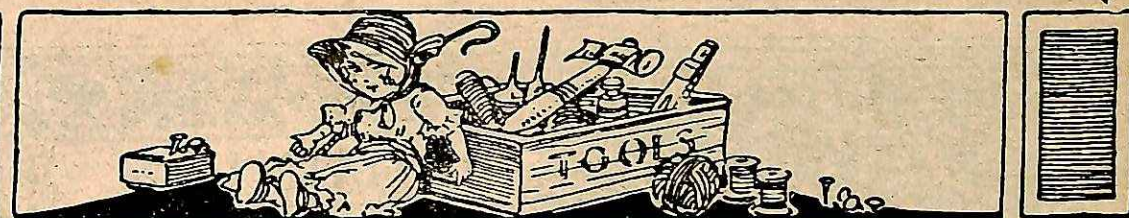
Ὁ Θεὸς συμβουλευτῆκε τὸ νοῦ του γιὰ νὰ πλάσῃ τὸν ἄντρα καὶ τὴν γυναῖκα διὰ τοῦ γιὰ νὰ πλάσῃ τὴν γυναῖκα. Houssaye.

Ὅσο ἀμύζει ὁ πολιτισμός, τόσο πικραίνεται ἡ ποίησις. Macaulay.

Ἀποφεύγετε τὶς ἔξυπνες γυναῖκες, γιὰτὶ θὰ ἐνοχλοῦν ἀμέσως... τὴν ἀνοησία σας. Narrey.

Ἡ μετριότητα εἶνε μιὰ εὐγενὴς παραχώρησις πού κάνει ἡ ἄξια τοὺς κατωτέρους της. Theuriet.

Μὴν ἐλκενολογεῖτε τὸν μαζὸ, ἀλλ' ἐκείνους πού εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦν μαζί του. Belge.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Ἡ Ἰωσηφίνα στὴ φυλακὴ. Ἡ ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες τοῦ σκύλου τῆς «Τυχερῆς». Ὅπου τὰ χάδια καταστρέφουν τὸν πιστὸ σκύλο. Ἡ ἡλίκια τοῦ ἀντιπῆρου τοῦ Ναπολέοντος. Ἐνὰς ἀνυπόφορος καὶ ἀνίκητος ἐχθρὸς. Ὁ μαντρώσκυλος τῆς Ἰταλίας κατασπαράζει τὸν «Τυχερῆ». Ἡ ἀπελπισία τῆς Ἰωσηφίνας. «Τυχερὸς Β'». Μιὰ εὐχὴ τοῦ Ναπολέοντος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅπως εἶνε γνωστόν, ἡ Ἰωσηφίνα πρὶν παντρευθῇ τὸν Ναπολέοντα εἶχε ῥθεῖ σὲ πρῶτο γάμο μὲ τὸ στρατηγὸ Μπωαρναί. Ὁ γάμος αὐτὸς ἔγινε μερικὰ χρόνια πρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789. Ὅταν ἡ Ἐπαναστάσις ἐξεργάσῃ, ὁ στρατηγὸς Μπωαρναί, ὅν καὶ ἦταν εὐγενὴς, ἀπέσπασκε μ' ἐνθουσιασμὸν τὴν ἀρχὴς τῆς καὶ ἔσπευσε νὰ τῆς προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του.

Ἡ ὑπηρεσία του ἔγιναν δεκτὲς στὴν ἀρχὴ μὲ εὐνοίαν ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες καὶ, κατὰ τὸ 1792, τοῦ ἀνέτελλε ἡ ἀρχὴ ἐνὸς ταγματῆρος τῆς στρατίας τοῦ Ρήνου. Μὰ δυστυχῶς ὁ ντε Μπωαρναί διέπραξε τότε σπουδαία σφάλματα καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ μάλιστα οἱ Πρώσοι χαλάρωσαν τὰν νὰ καταλάβουν τὴ Μαγεντία.

Ἡ ὁποιοῦ τοῦ αὐτοῦ τοῦ στοίχισε τὴν δυσμένεια τῶν ἐπαναστατῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀνεκάλεσαν σὸ Παρίσι, τὸν φυλάκισαν καὶ σὺν τῷ ἑλὸς τὸν χαρατὸμῆσαν ὡς προδότη.

Μαζὺ μ' αὐτὸν εἶχε συλληφθεῖ καὶ ἡ σύζυγός του Ἰωσηφίνα, ἡ ὁποία φυλακίστηκε ἐπίσης. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φυλακίσεώς της πῆγαιναν καὶ τὴν ἔβλεπαν συχνὰ μαζί μὲ τὴν γκουβερνάντα τους, τὰ παιδιά της Εὐγένιος καὶ Ὁρσενία καὶ κοουβέντιασαν μαζί της πάντοτε ὅπως μὲρστὰ στὸ δευτερεύον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχανε λείπει ἀπὸ τὶς κοουβέντιες τους. Ἐπὶ τὰ φτωχὰ παιδιά δὲν μποροῦσαν νὰ πληροφροῦσαν τὴν μητέρα τους γιὰ τὰ γεγονότα πού διαδραματίζοντο κατὰ τὶς τρῶμερές ἐκεῖνες ἡμέρες, οὔτε καὶ νὰ τῆς ἀνακοινώσουν τὶς ἐλπίδες καὶ τοὺς φόβους πού εἶχαν γιὰ τὴν τύχη της.

Τότε οἱ δυὸ νεοὶ σκέφτηκαν νὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ συνεννοῦνται καλύτερα μὲ τὴν φυλακισμένη Ἰωσηφίνα, τὸν ἀγαπημένο της σκύλο «Τυχερῆ». Ὁ σκύλος αὐτὸς ἦταν εὐνοῦτατος καὶ, ἐπειδὴ εἶχε καὶ αὐτὸς ἐλεύθερη εἰσὸς στὴ φυλακὴ, τοῦ ἔχονταν στὸ περιλήσιο σημεῖωμα μὲ πολὺτιμες πληροφορίες, τὰ ὁποῖα ἔπαιρνε ἡ Ἰωσηφίνα καὶ, ἀφ' οὗ τὰ διάβαζε, ἔβαλε στὴ θέσι τους τὶς ἀπαντήσεις της.

Ὅταν, τέλος, οἱ Ἰακωβίνοι ἔχασαν τὴν ἐξουσία, ἡ Ἰωσηφίνα βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Μὰ δὲν ἔχοντες τὶς πολὺτιμες ὑπηρεσίες πού τῆς εἶχε προσφέρει ὁ «Τυχερῆ» καὶ ἄρχισε νὰ τὸν περιποιεῖται ἔξαιρετικά. Εἶχε γίνει

τὸ χαϊδεμένο παιδί τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ συγγένους εἶχε γίνει τώρα καὶ ὁ πύρανος ὅλων. Βλέποντας τὴν ἀγαπητὴν πού τοῦ ἔτρεφε ἡ κυρία του, ὁ «Τυχερῆ» εἶχε γίνει εὐερέσιος, ἀπλησίατος, ἰδιότροπος καὶ ἐντελὴς ἀνυπόφορος.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ Ἰωσηφίνα παντρεύτηκε μὲ τὸν στρατηγὸ Βοναπάρτη, ὁ «Τυχερῆ» δὲν εἶδε μὲ καλὸ μάτι τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς. Τὰ ζῶα εἶνε ζήλοτυπα καὶ ὁ «Τυχερῆ», βλέποντας ὅτι ὁ Βοναπάρτης τοῦ ἔκλεβε τώρα τὰ χάδια τῆς κυρίας του,

κάνη τίποτε ἐναντίον ἐνὸς ἐχθροῦ τοῦ ἀδυνάτου καὶ πῶς γελοῖο.

Ἀν ὁ «Τυχερῆ» ἐξεδῆλανε μονάχα στοὺς ἀνθρώπους τὶς κακίες του διαθέσεις, σίγουρα θὰ ζοῦσε ἀκόμα πολλὰ χρόνια, πρὸς μεγάλη θλίψη τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τῆς Ἰωσηφίνας. Μὰ ὁ «Τυχερῆ» ἤθελε νὰ δεῖ γιγνὴ τὰ δόντια του καὶ σ' ὅλα τὰ σκυλιὰ πού ἔβλεπε μπροστά του.

Ἐτοί, μιὰ μέρα, κατὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Ἰταλίας, ὁ «Τυχερῆ», ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἐκεῖ μαζί μὲ τὴν κυρία του, ἐπέστη ἐναντίον ἐνὸς μαντρώσκυλου... Ὁ μαντρώσκυλος πού ἀγνοοῦσε ἀσφαλῶς πού ἦσαν τὸ ἐνδοξο παρὼν τοῦ ἀντιπῆρου τοῦ, δὲν ἔπαυσε ἀπὸ ἀταξία... Ἀνοῖξε τὸ τεράστιο στόμα του καὶ κατασπαράξε κυριολεκτικῶς τὸν αὐτοῦ «Τυχερῆ».

Ἡ Ἰωσηφίνα στάθηκε ἀδύνατο νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὸ θάνατό του... Ἐκάλυψε τόσο πολύ, ὥστε στὸ τέλος ὁ Ναπολέων τὴν λυπήθηκε καὶ φροντίσε νὰ τῆς βροῦν ἕνα ἄλλο σκυλί, τὸ ὁποῖο πῆρε τὴν ὀνομασίαν «Τυχερῆ». Ὁ «Τυχερῆς Β'», ὅπως τὸν ὠνόμασε, παραχρυσώθηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν κυρία του καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἀνυπόφορος καὶ μισητὸς στο Βοναπάρτη.

Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Ναπολέων περιφερόταν μέσα στὸν κήπο τοῦ ἀνακτοῦ τοῦ σπῆν Ἰταλία, εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν κηπουρὸ, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ μαντρώσκυλου πού εἶχε κατασπαράξῃ τὸν «Τυχερῆ». Ὁ κηπουρὸς θέλησε νὰ κρυφθῇ, μὰ ὁ Ναπολέων τοῦ φώναξε:

—Γιὰτὶ κοῦβεσαι ἕνα μὲ βλέπει;

Τότε ἐκεῖνος, σπορφοφυρίζοντας τὸ κασκέτο του στὰ χέρια του, εἶπε:

—Μὰ, στρατηγέ μου, φοβάμαι, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ πού ἔκανε ὁ σκύλος, μὴν σὲ δῶξαι...

—Μὰ, ἔχων γελώντας ὁ Ναπολέων. Μὴ φοβάσαι καθόλου, καλὸ μου ἄνθρωπε... Ἰσα-ἴσα... Καὶ δὲν μου λές, τὸν ἔχεις πάντα τὸ σκύλο σου;

—Ναί, στρατηγέ μου... Μὰ δὲν τὸν ἀφίνομαι νὰ νὰ κατεβαίνῃ ἐλεύθερος στὸν κήπον...

—Ὡ! Τί κάνεις, χριστιανέ μου; φώναξε ὁ Βοναπάρτης. Ἀφ' οὗ σὲ πῶν ἐλεύθερο... Ἀφ' οὗ σὲ πῶν!

Καὶ ἀπομακρυνόμενος ἐπρόσθεσε χαμογελώντας:

—Αὐτὸς θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἴσως καὶ ἀπὸ τὸν «Τυχερῆ Β'».

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Η μητέρα μου πέθανε! ψιθύρισε η Μινιόν. Έτσι μου είπαν οι άσπυγγανοί.

— Έχει περάσει πολύς καιρός, τή ρώτησε ο Γουλιέλμος. Μάλιστα, από τότε που βρίσκεσαι μ' αυτούς τους κακοήγους που σε βασανίζουν;

— Είδα δέκα φορές τὰ δέντρα ν' ανθίζουν και δέκα φορές τὸ χιόνι νὰ πέφτει στὴ γῆ ἀπὸ τότε που θυμάμαι ὅτι βρίσκομαι μαζὺ τους.

— Καὶ τώρα τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Νὰ γίνης ἀφέντης μου γιὰ πάντα!

Ο Γουλιέλμος, βαθεῖα συγκινημένος ἀπὸ τὴ σιγή της αὐτῆς, θέλησε νὰ μῆθε ἀπὸ τὴ Μινιόν περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθόν της καὶ τὴ ζωὴ της, μὰ ἡ μικρούλα, κουρασμένη ἀπὸ τὴν προσπάθεια που κατέβαλε γιὰ νὰ θυμῆται, ἔχασε καὶ πάλι τὶς αἰσθήσεις της.

V

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ
ΤΟΥ ΓΚΟΛΓΟΥΟΡ

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα μαζὺ μὲ τὸν κόμητα τοῦ Φόρβελντ εἶχε φτάσει στὸν πύργο τοῦ Γκόλγουορ.

Ο κόμης, τοσβλὺς ἀπὸ ἔρωτα καὶ φιλοδοξία, εἶχε δύο ὄνειρα: Νὰ παντρευτῇ τὴ ντὲ Μαλφιέρα καὶ νὰ καταλάβῃ τὸ θρόνο τῆς Νεαπόλεως, ἀνατρέποντας τὸ βασιλεῖα Φερδινάνδο. Ἐξυπηρετούσε ἔτσι καὶ τὶς φιλοδοξίες τῆς Ἰσαβέλλας, γιατί κ' αὐτῆς τὸ όνειρο τώρα ἦταν νὰ γίνῃ βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως.

Στὸν πύργο βρισκόντουσαν κιόλας καὶ τοὺς περιμέναν καὶ ἄλλοι ευγενεῖς συνομοῦνται, ὅπως ὁ βαρώνος ντὲ Ρούτβιν, ὁ βαρώνος ντ' Ἐνσπερουν, ὁ κόμης τῆ ντὲ Μαλφιέρα, ὁ κόμης ντὲ Σπέννερ, ὁ πρίγκιψ ντὲ Γκορναντίν, ὁ βαρώνος ντὲ Λίντζ, ὁ δούξ ντ' Ἀγκλὸν ὁ πρίγκιψ ντὲ Νορμπούργκ, ὁ βαρώνος ντ' Ἀλμάρ καὶ ὁ βαρώνος ντὲ Μίλσεν.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐπατρίδες, ἀποβλέποντας σὲ διάφορες φιλοδοξίες τους, ἀνακηρύξαν βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως τὴ ντὲ Μαλφιέρα μὲ τὸ ὄνομα πριγκίπισσα Ἰκαμπώ, καὶ μέλλοντα σύζυγό της τὸν κόμητα ντὲ Φόρβελντ. Ἐπειτα ὁρίστηκαν νὰ θυσιάσουν καὶ τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ συνομοσία τους.

Μεθυσμένη ἀπὸ υπερφάνεια, ἔπειτα ἀπὸ τὴ συνειδήσι, αὐτῇ, ἡ φιλοδοξία ντὲ Μαλφιέρα κατέβηκε σὲ ἀπέραντο πάρο τοῦ πύργου γιὰ ν' ἀνιχνεύσῃ λίγο. Σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά της, ἀπὸ τότε που συνομοτοῦσε, φορούσε ἀντηλιά καὶ ἦταν ὀπισμένη.

Βάδιζε τώρα υπερήφανα, ἀναλογιζομένη μὲ ποῖον τρόπο θὰ ἐξεδικεῖτο, ὅταν θ' ἀνέβαινε στὸ θρόνο τῆς Νεαπόλεως, τὴν ἀόρα Ἐλενα, ὅταν ἔαφνα νόμισε πὺς ἄκουσε σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπ' αὐτὴ μὴ φωνὴ που μὴδὲ ἔνα μόνον καὶ λυπητέρῳ ἁλογο-ρολόγι. Τέντωσε τ' αὐτιά της καὶ εἰσάκουσεν μέσα στὸ πάρο.

Ἄμέσως ἡ ντὲ Μαλφιέρα χάρθηκε μέσα στοὺς θάμνους καὶ ἔβγαλε μὲ προσοχὴ τὸ πιστόλι της. Τότε ἔνα ἀπροσδόκητο θέαμα παρουσιάστηκε ἔξω ἀπὸ τὸ μάτι της. Ἐκεῖ κοντὰ, εἶχε σταθερῶς ἔνα ἐλεονὸ ἀμάξι, τοῦ ὁποῖου τὸ κοκκαλιάρικο ἄλογο ἔβσκε μὲς στὰ χέρτα. Πιο πέρα ἦταν στεινὴ μὴ σκηνὴ ἀπὸ παλιὸ πανὶ υπαλωμένο. Μπροστὰ στὴ σκηνὴ αὐτῇ, ἔνας ἄνθρωπος ἦταν ἑξαπλωμένος παρὸς-πλατὺς στὸ χορτάρι... Μήπως ἦταν πληγωμένος; Μήπως ἦταν ἐτοιμοθάνατος; Ἠλάει στὸ κεφάλι του, ἔνας δαυλὸς ἀπὸ ρεταίνι, χωμένος στὴ γῆ, ἔκαιγε πένθιμα καὶ φώτιζε τὸ μέρος. Τέλος, ἀπὸ τὴν ἄλλη μερί, μὴ γυναικα, πολὺ γρη, ντυμένη μ' ἐλεονὸ κουρέλια, μὲ τὸ κεφάλι γυμνὸ, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ, φαίνονταν σὰν νὰ ἐπικαλεῖται τὶς ἀθάνατες δυνάμεις.

Ἐπειτα τὸ παρά-σσα της ξανάπεσαν κάτω, ἔπαυσε τὸ μοιρολόι της καὶ κίτταξε σιωπηλῶς τὸν ἄνθρωπο που βρισκόταν ἑξαπλωμένος μπροστὰ της, ὁ ὁποῖος, σιγα-σιγά, θυμωόταν ἀπὸ τὴν ἀναισθησία του.

Ἡ ντὲ Μαλφιέρα, βλέποντας στὸ φῶς τοῦ δαυλοῦ τὸ πρόσωπο τῆς γρηῆς, ἀνακίνησε. Τῆς φάνηκε πὺς τὰ χαρακτηριστικὰ της ἦσαν γνωστὰ καὶ, ψάχνοντας μέσα στὶς ἀνακινήσεις της, προσπαθοῦσε νὰ θυμῆται πότε καὶ ποῦ τὴν εἶχε γνωρίσει.

Ἐξάφνα ἔβγαλε ἔνα ὀπίκωφ ἐπιφώνημα καὶ πετάχτηκε ὀλόκληρ. Εἶχε θυμῆται!

Ἐπειτα ἀπὸ ἔνα λεπτό, καθὼς ὁ ἀσπίγγανος πολὺ βρισκόταν ἑξαπλωμένος κατὰ γῆς, εἶχε σηκωθεί κ' ἐτοιμαζόταν νὰ χωθῇ μέσα στὴ σκηνὴν σὲ ἄλλοι ἀσπίγγανοι ἑξαπλωμένοι μὲς στὴν ἑρμιον. Ἐνῶς ἄκουσε τυλιγμένος σ' ἔναν μεθρὸ μανθῶ, μὲ τὸ

πρόσωπό του σκεπασμένο μὲ μάσκα, εἶχε παρουσιάσει ἔξω ἀπὸ μπροστὰ του.

— Χαῖρε, Κόκκινος Τζίλ! εἶπε ὁ ἄγνωστος. Χαῖρε, Σάβα! Μὰ τὴν Κόλλασι καὶ μὰ τὸ Μαῦρο Διάβολο, πρέπει νὰ κουβεντιάσουμε, Κόκκινος Τζίλ.

— Βοήθεια! οὐρλιαξε ὁ Κόκκινος Τζίλ τρομαγμένος.

Στὴ στιγμή ὁ ἄγνωστος εἶδε νὰ ξεπετάγονται σὰν δαίμονες μὲς ἀπὸ τὴ σκηνὴν πρὸς-πρὸς; ἀσπίγγανοι καὶ ἀσπίγγανες, ὀπισμένοι μὲ πιστόλια, οἱ ὁποῖοι τὸν περιστοίχισαν.

— Ποιὸς εἶσαι; Τί θέλεις; ρώτησε τότε ὁ Κόκκινος Τζίλ, ἑξαπλωμένος ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν συντρόφων του. Ἀπάντησε γρήγορα, γιατί ἄλλοιως θὰ σὲ σκοτώσουμε ἀμέσως.

— Δὲν εἶνε ἄντρας, φώναξε ἡ Σάβα χαρρώνοντας τὰ διαπεραστικά της χέρια.

— Ἐνὲ γυναικα!

— Γυναίκα! ἔπαυσε οἱ ἀσπίγγανοι καπλάλητοι.

— Ε, ναί! εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος σαρκάζοντας. Εἶμαι μὴ ἀδύνατη γυναικα...

— Φοδῶσαι λοιπὸν τίς γυναικας, παλληκαρὶ Τζίλ!

— Ὡ! πᾶψε νὰ χοροδύσῃ! οὐρλιαξε ὁ Τζίλ. Καὶ πᾶψε μου ποῖος εἶσαι...

— Γιατί, μὰ τὸ Σατανά...

— Ἀκουσε, Τζίλ, εἶπε ὁ ἄγνωστος — πὺς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴ ντὲ Μαλφιέρα — μὲ φωνὴ βαθεῖα καὶ ἱπικητικὴ. Φύλαξε τὶς φοβέρες σου γιὰ τοὺς

πὺς ἀδύνατους ἀπὸ μένα. Μπορῶ, αὐτὴ τὴ στιγμή κιόλας, νὰ σὲ κάνω νὰ βρεθῇτε ἔξω ἀπὸ ὅλοι δαίμονες χειροπόδαρα καὶ νὰ σὲ πετάξω μέσα στὴ φυλακή... Πίσω λοιπὸν, κακοῦργο!

Οἱ ἀσπίγγανοι, φοβισμένοι, ὀπισθώρτησαν, κυττάζοντας γύρω τους μ' ἀντηλιά τὸ σκοτάδι.

Ἡ ντὲ Μαλφιέρα, ἑξαπλωμένη, εἰσκολούθησε τότε:

— Ὡραία! Βλέπω πὺς εἶστε υπάκουοι. Τζίλ, διάταξε αὐτοὺς τοὺς σκύλους νὰ χυθῶν ἀπὸ μπροστὰ μου.. Πρέπει νὰ μιλήσουμε μόνῃ καὶ σὲνα καὶ τῇ γρηῇ Σάβα.

Ο Τζίλ ἔκανε ἔνα νόημα κ' ἄμέσως οἱ ἄλλοι ἀσπίγγανοι ἑξαπλωσθη-καν κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή.

— Τώρα θὰ ἀπομακρυνθοῦμε λίγο

ἀπὸ δω, εἶπε ἡ ντὲ Μαλφιέρα. Θέλω νὰ σοὺ μιλήσω καὶ δὲν κάνει νὰ μᾶς ἀκούσουν.

Ο Τζίλ ἔριξε γύρω του ἔνα φοβισμένο βλέμμα.

— Μὴ φοδῶσαι τίποτε, γυνέ μου! εἶπε ἡ γρηῇ Σάβα. Ὅλα μοῦ λένε πὺς ἡ συνάντησις αὐτῇ θὰ βγῇ σὲ καλὸ γιὰ μᾶς κ' ὅτι μποροῦμε νὰ χυθῶμε ἐμπιστοσύνη στὴν ευγενικὰ ἰσχύνισσα που μᾶς μιλάει...

— Μάντεψε πολὺ σωστά, γρηῇ μάγισσα! εἶπε γελώντας ἡ ἄγνωστη. Νά, πάρε, Τζίλ, γιὰ νὰ ἔρῃ ἡ καρδιά σου στὸν τόπο της.

Καὶ πέταξε στὸν ἀσπίγγανον ἔνα πορτοφόλι που ὁ Τζίλ τὸ ἄρπαξε στὸν αέρα καὶ τῶρξε σὲ μὴ τσέπη του, ἀπὸ προηγουμένως τὸ ζύγισε στὰ χέρια του.

Ο κακοῦργος, ἔχοντας πειὰ ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη, ὑποκλίθηκε βαθεῖα. Τότε ἡ ντὲ Μαλφιέρα εἶπε:

— Δὲν μὲ γνωρίζετε ἀκόμα...

— Ἐγὼ ὅμως σᾶς ξέρω... Ἐγὼ ποῖοι εἶστε, τί ἐξίτετε καὶ γιὰ τί εἶστε ἱκανοί...

— Γιατί ἡ περιστάσεις που μ' ἔναγκα-σαν ἄλλοτε νὰ χρησιμοποιήσω τὸν ἀρχηγό σας, ἦσαν ἀπ' αὐτὰς που δὲν τίς ἐξήγαγε κανεὶς ποτὲ στὴ ζωὴ του.

Ναί — ἐξακολούθησε ἡ ντὲ Μαλφιέρα σκεπτικῶς — γνώρισα τὸν Μαῦρο Διάβολο! Καὶ ἔμαθα τὸ θάνατό του. Ἦταν ἔνας ἄνθρωπος πολὺτιμος... Καὶ λυπημένος πολὺ που ὁ δῆμος τεμάτισε τόσο γρήγορα τὴ σταδιοδρομία του...

Πόσο μου — ρώτησε ἑξαπλωμένης στὴν ἰδέα της — πόσο εἶστε τώρα;

— Εἶμαι πρῶτα ἐγὼ! ἀπάντησε ὁ Τζίλ. Ἐπειτα ἡ μάνα Σάβα που δὲν πέφτει ποτὲ ἔξω στὶς συμβουλές της...

Ἐπειτα ἔχουμε ἔναν ταχυδαχτυλοῦ-γὸ κ' ἔναν παληάτσο... Τέλος, εἶνε ἡ Μαλβίνα, που περπατᾷ ἀπάνω στὸν σκηνὴ καὶ πηδάει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στεφάνια...

— Πόσων χρόνων εἶνε αὐτῇ; ρώτησε ἡ ντὲ Μαλφιέρα μὲ ζωηρόν ἐνδιαφέρον.

— Εἶκοσι μὲ εικοσιπέντε...

Ἡ ντὲ Μαλφιέρα κούνησε τὸ κεφάλι κ' ἑξακολούθησε:

— Δὲν ἔχετε ἄλλα κορίτσια στὸ θιασο σας;

— Ὁχι, ἀρχόντισσά μου...

Ἡ ντὲ Μαλφιέρα ἀνστήθηκε καὶ φάνηκε σὰν νὰ ἐλαφρυνθῇ ἀπὸ ἔνα τεράστιο βάρος.

— Πῶς; εἶπε. Δὲν ἔχετε μαζὺ σας κανένα κοριτσάκι δεκαεσσάρων ὡς δεκάξι χρόνων;

— Ὁχι! ἀπάντησε ὁ Τζίλ μὲ λό-σας, γιατί θυμῆθηκε τὴ Μινιόν που ἔ-να ἔαφνα καὶ ἀπορόπτα εἶχε χῆρ-ει. Ἡ ντὲ Μαλφιέρα βυθίστηκε ὡ-ρα σὲ βαθεῖα σιλλογή. Πίσω ἀπὸ τὴν

προσωπὶδα της, τὰ μάτια της ἔλαμ-παν καὶ περὶ ἄσπερας. Κίτταξε διαβορικὰ τὸν Κόκκινον Τζίλ καὶ τὴ Σάβα τὴ μάγισσα, μὲ μὴ ἄλλοτετη προσοχή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὸ βῆθος τῆς σκέψης των. Μὰ τὰ πρόσωπά τους παρέμεναν ἀπαθῆ καὶ ἂν εἶχαν κάποιο μυστικὸ, τὸ φύλαγαν πολὺ καλά.

— Ἀκούστε με καλά! εἶπε σὲ λί-γο. Ἡ μοῖρα σᾶς ἔριξε στὸ δρόμο μου. Αὐτὴ ἡ συμπτῶσις μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ σὲ καλὸ σας καὶ σὲ κακό σας... Δὲν ξέρω ἀκόμα τί σᾶς περιμέ-νει, ὁ πλοῦτος ἢ τὸ κατῆγο; Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ μόνῃ ἀπὸ σᾶς... Εἶμαι πλοῦσις, πολὺ πλοῦσις! Μπορῶ σὲ μὴ στιγμή νὰ μεταμορφώσω τὴν ἀ-θλιότητά σας στὴν πὺς μεγάλη πολυ-τέλεια... Μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τόσο χρυσάφι, ὅσο δὲν τοιμήσατε ποτὲ νὰ ὀνειρευθῆτε... Εἶμαι πλοῦσις! Μὰ εἶ-μαι ἀκόμα καὶ δυνατῇ! Ὅλοι μὲ ὁ-πακοῦν σ' αὐτὸ τὸν τόπο. Δὲν ἔχω παρὰ ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ νὰ βρεθῇτε ἀμέσως ὅλοι σας ἄλυσσοδε-μένοι... Ὅλα σᾶς εἶζω στὴ φυλακή καὶ αὐρὸ τὸ πρῶτὸ τὰ πτώματά σας θὰ σα-λεύουν κρεμασμένα ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν βελανιδιῶν...

Μὴ κραυγὴ φρί-κης ἔφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κόκκι-νου Τζίλ, σὰν νὰ ἐννοίωθε κιόλας τὸ σκηνὴ τῆς κρεμά-λας περυσμένου σὸ λαμό του. Ἡ γρηῇ Σάβα παρέμεινε ἀ-κίνητη καὶ σιωπη-λή, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὴ ντὲ Μαλφιέρα.

— Ἀκουσε! ἔξα-κολούθησε. Ὑπάρχει στὸν κόσμο ἔνα πλάσμα, ἔνα κορίτσι, τὸ ὁποῖο μ' ἐν-διαφέρει, ὅπως μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρει τὴν πὺς τρυφερὴ μητέρα τὸ πὺς ἀγα-πημένο της παιδί.

Καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἔνα φριγτὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλι της καὶ κατόπιν συνέχισε:

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι πέθανε... Εἶνε ζωντανό;... Νά τί θέλω νὰ μάθω μὲ κάθε θυσία... Λοιπὸν, ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ υποθέτω ὅτι τὸ κορίτσι αὐ-τὸ ἔζησε κοντὰ σ' ἐσὺ ὡς τώρα καὶ βεβαιώνωε ὅτι δὲν ἔχετε κορίτσι τῆς ἡλικίας του μαζὺ σας...

— Ἐτσι εἶνε Ὑψηλοτάτη! εἶπε ὁ Κόκκινος Τζίλ. Σᾶς τὸ ὀρίζομαι στὸ Βελζεβούθ.

— Ἀφῆσε τοὺς ὅρκους, εἶπε ἡ Μαλ-φιέρα, καὶ πᾶψε μου πρῶτα ἂν ὑπῆρχαν ἄλλοτε ἄλλες γυναικας μαζὺ σας...

— Ναί, ἦταν ἡ Ἰουδὴ, ἡ γυναίκα που ταχυδαχτυλοῦγος, μὰ πέθανε πρὸ δύο χρόνων ἀπὸ φθίσι.

— Πόσων χρόνων ἦταν αὐτῇ ἡ ἰ-ουδὴ;

— Εἶχε περάσει τὰ τριάντα, Ὑψη-λοτάτη. Ἐπειτα εἶχαμε τὴ φτωχὴ

Μαῦρο, που ὁ Μαῦ-ρος Διάβολος τὴν ἔφε-ξε σ' ἔνα γκρεμ...

— Ἀλλὰ γι... Ἀλ-λη; ἔκανε ἡ ντὲ Μαλ-φιέρα μ' ἀνυπόμονοι.

— Καμμιὰ ἄλλη! ἀπάντησε ὁ Κόκκινος Τζίλ. Σᾶς τ' ὀρίζο-μαι...

— Δὲν εἶχατε κανένα κοριτσάκι; ἑξαπλωμένης ἡ ντὲ Μαλφιέρα.

— Ὁχι... ποτέ...

Ἡ Μαῦρη Δούκισσα ἔριξε ἔνα ἀλ-λόκοτο βλέμμα στὸν ἀσπίγγανον. Πίσω ἀπὸ τὸ βελούδο τῆς μάσκας της, τὰ μάτια της ἔλαμπαν μὲ μὴ τρυφερὴ φλόγα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο πάλι: μὲ φωνὴ στρογγυλῇ, ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ, ξαναώρτησε:

— Δὲν εἶχατε λοιπὸν κανένα κορι-τσάκι; Τζίλ, σκέψου προτοῦ μου ἂ-παντήσης. Θυμήσου, κίλασε ὅλες τίς ἀναμνήσεις σου. Λοιπὸν, λέγε μου...

Μὰ ὁ Κόκκινος Τζίλ δὲν ἀπαντοῦ-σε... Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐδίσταξε. Ρί-χνοντας κρυφὲς ματιές πρὸς τὴ Σά-βα, προσπαθοῦσε νὰ συμβουλευθῇ τὰ μάτια της... Μὰ ἡ γρηῇ μάγισσα στε-κόταν ἀκίνητη καὶ ἀπαθῆς κ' εἶχε κλείσει τὰ μάτια της... Φαίνονταν σὰν νὰ κοιμόταν. Στὴν πραγματικότητά θ-μως κατέβαλε ὑπεράνθρωπος προσπά-θειες γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ θυμῆται ποῖα ἦταν ἡ προτυπιδόφορος αὐτῇ γυ-ναίκα.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ ντὲ Μαλφιέρα παρακολουθοῦσε στὴν ἑκφρασι τοῦ Κόκκινου Τζίλ τοὺς διαταγμούς του. Δὲν τὸν ἄφινε οὔτε στιγ-μὴ ἀπὸ τὰ μάτια της. Φαίνονταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαβά-σῃ μὲς στὸ μυαλό του τίς πὺς κρυφές σκέψεις του.

Καὶ ἔξω ἀπὸ τοῦ εἶπε ἀποφασιστικὰ μὲ φωνὴ που σφύ-ριξε:

— Ἀκουσε! Ἀ-κουσε, ἀσπίγγανες...

Ἐξαπλωμένοι πὺς δὲν εἶχατε ποτὲ ἔνα κοριτσάκι στὸ θιασο σας... Λές ψέμ-ματα!

Ὑψηλοτάτη, σᾶς ὀρίζομαι σὲ θ-λους τοὺς Διαβόλους τῆς Κολάσεως, στὸ Βελζεβούθ τὸν ἴδιο! τραύλισε ὁ Κόκκινος Τζίλ.

— Μὴν ὀρίζεσαι ἄθλια! φώναξε ἡ ντὲ Μαλφιέρα. Σοὺ εἶπα πὺς λές ψέμ-ματα!

— Νὰ μὲ κοιματίζουσιν, νὰ μὲ κά-φουν ζωντανό, ἀν...

— Σώπα! τὸν διέκοψε ἡ ντὲ Μαλ-φιέρα. Λές ψέμματα! Ἀφῆσε με νὰ μιλήσω... Ἀν καὶ θᾶξῃς νὰ διαπάζω νὰ σὲ συλλάβουν ἀμέσως... Μὰ σὲ λυ-πάμαι ἀκόμα... Πρόσεχε ὅμως! Ἡ ὑπομονή μου κονταίνει πειὰ νὰ τελειώ-σῃ... Ἀν ἐξακολούθησῃς νὰ λές ψέμ-ματα, ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ εἶνε τρυφε-ρή... Ἡ τιμωρία σου θὰ εἶνε τέτοια, ὥστε θ' ἀνατριχιάσῃς ἀπὸ φρίκη ἂν σοὺ τὴν πῶ!

— Ἀκουσε κ' ἐσὺ, γρηῇ μάγισσα, πὺς μὲς στὴ σιωπὴ σου, ἐτοιμάζεις κάποια προδοσία... Μὰ μέ-ρα — πᾶψε δέκα χρόνια ἀπὸ τότε — ἔχον-τας ἐπὶ κεφαλὴ τὸν Μαῦρο Διάβολο, κίλασε ἀπὸ ἔνα παλάτι τῆς Νεαπόλεως ἔνα μι-κρὸ κοριτσάκι...

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ γρηῇ Σάβα ἀ-νασπάρτησε... Μὴ ἀπο-κάλυψε εἶχε συντελεστῇ μέσα της.

(Ἀκολουθεῖ).

Κατὰ τὸν 30, 40 καὶ 50 χρόνια μ. Χ. ἡ Σαρακοστή τὴν Δύσι δὲν ἀπο-τελεῖτο ἀπὸ 40 ἡμέρες, ὅσες ἑκτιῶς ἐνήστεψε καὶ ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἀπὸ 36, γιατί ἑξαμῶντος ἡ τέσσαρτες Κυ-ριακές της, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ κόσμος δὲν ἐνήστευε.

Κατὰ τὸν 30, 40 καὶ 50 χρόνια μ. Χ. ἡ Σαρακοστή τὴν Δύσι δὲν ἀπο-τελεῖτο ἀπὸ 40 ἡμέρες, ὅσες ἑκτιῶς ἐνήστεψε καὶ ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἀπὸ 36, γιατί ἑξαμῶντος ἡ τέσσαρτες Κυ-ριακές της, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ κόσμος δὲν ἐνήστευε.

Κατὰ τὸν 30, 40 καὶ 50 χρόνια μ. Χ. ἡ Σαρακοστή τὴν Δύσι δὲν ἀπο-τελεῖτο ἀπὸ 40 ἡμέρες, ὅσες ἑκτιῶς ἐνήστεψε καὶ ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἀπὸ 36, γιατί ἑξαμῶντος ἡ τέσσαρτες Κυ-ριακές της, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ κόσμος δὲν ἐνήστευε.

Κατὰ τὸν 30, 40 καὶ 50 χρόνια μ. Χ. ἡ Σαρακοστή τὴν Δύσι δὲν ἀπο-τελεῖτο ἀπὸ 40 ἡμέρες, ὅσες ἑκτιῶς ἐνήστεψε καὶ ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἀπὸ 36, γιατί ἑξαμῶντος ἡ τέσσαρτες Κυ-ριακές της, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ κόσμος δὲν ἐνήστευε.

Κατὰ τὸν 30, 40 καὶ 50 χρόνια μ. Χ. ἡ Σαρακοστή τὴν Δύσι δὲν ἀπο-τελεῖτο ἀπὸ 40 ἡμέρες, ὅσες ἑκτιῶς ἐνήστεψε καὶ ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἀπὸ 36, γιατί ἑξαμῶντος ἡ τέσσαρτες Κυ-ριακές της, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ κόσμος δὲν ἐνήστευε.

Κατὰ τὸν 30, 40 καὶ 50 χρόνια μ. Χ. ἡ Σαρακοστή τὴν Δύσι δὲν ἀπο-τελεῖτο ἀπὸ 40 ἡμέρες, ὅσες ἑκτιῶς ἐνήστεψε καὶ ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἀπὸ 36, γιατί ἑξαμῶντος ἡ τέσσαρτες Κυ-ριακές της, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ κόσμος δὲν ἐνήστευε.

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

Η νύχτα ε να θροασκότεινη. Από-
λυτο σκοτάδι επικρατεί και έξω στους
δρόμους και μέσα στα σπίτια. Αφού
κρυφτείς ο στρατιωτικός νόμος, ού-
τε φωτιά επιτρέπεται να καίη, ούτε
φως να φέγγη. Σκοτάδι βασιλεύει και
μεσα στην καρδιά του νέου, ο οποίος,
μη μπορώντας να κρατηθῇ μέσ' στ'
σωματίδι του, γυρίζει, παρά την αλ-
στηρή απαγόρευση, έξω στους δρόμους.

Μονάχα από το μέρος του ποταμού
φάνηκε ένα άμυδρο φως. Έκει πέφα,
οι μισοί Άγγλοι έχουν χτίσει ένα
φυλάκειο για να επιτηρούν τη σιδη-
ροδρομική γραμμή που περνάει πάνω
από το ποτάμι. Τώρα, μέσα στο φυ-
λάκειο τους, οι Άγγλοι κάθονται,
πίνουν και διασκεδάζουν, έχοντας κού-
τά τους τα πολυβόλα τους, ενώ αλ-
τός, που τού είχαν κατασχέσει το
σουφλέρι του, ήταν αναγκασμένος να
τριγυρίζει κρυφά και να κρύβει μέσα
στην καρδιά του το μίσος και την εκ-
δίκηση.

Ψέρε καλά ότι απαγορεύεται να
περιφέρεται έξω στους δρόμους. Αν
τον πιάσουν, θα τον τραβήξουν στο
φυλάκειο και ίσως ύστερα να τον στεί-
λουν στο στρατόπεδο των αιχμα-
λώτων.

Ο νεαρός Μπόρε έχει τώρα κερ-
φωμένα τα μάτια του σ' ένα παράθυρο
και με αγωνία περιμένει να δῇ κα-
νένα σημάδι ζωής σ' αυτό.

Έκει μέσα, σ' αυτό το σπίτι, βρί-
σκεται εκείνη, η οποία του ορκίστη-
κε κάποτε να γίνῃ γιά πάντα δική
του. Αλήθεια, τί ωμορφη κοπέλλα,
έγινε ἡ μικρούλα Κίτυ, ἡ οποία ἄλ-
λοτε με τὰ κοντὰ της φουσανάκια
χοροπηδούσε τρελλά ὀλόγρια του. Δυὸ
χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε πὺ εἶχαν
φιληθεῖ γιά τελευταία φορὰ μιά σπο-
τεινὴ νύχτα σὺν τὴν ἀποφινῇ.

Εγὼ θὰ φύγω γιά νὰ πᾶω νὰ
σπουδάσω, τοῦ εἶπε πῆ ἐκεῖνο τὸ
βράδυ ἡ Κίτυ. Ὡς θὰ μείνῃς ἔδω
γιά νὰ φροντίζῃς γιά τὸν πατέρα μου,
γιά τὰ ζωὰ του καὶ τὸ νοικοκυριό του.
Γιά νὰ μὲ κάνῃς δική σου, πρέπει νὰ
δουλέψῃς, ὥπως ἐκοπίασε ὁ Γκιου-
βὶ γιά ν' ἀποκτήσῃ τὴ Ραχίλ. Ἐννοῖται
σου ὅμως, ἐγὼ, Γιάν, δὲν θὰ σ' ἀφή-
σω νὰ βυταντζεσῇς ἐφτά χρόνια.

Εκείνο τὸ πρωτὶ, ὁ πατέρας τῆς
Κίτυ τὸν εἶχε διατάξει νὰ πᾶν ἡ
πᾶρ τὴν κόρη του πὺ γυρίσει ἀπὸ
τὸ σταθμό. Ὁ Γιάν νόμισε πὺς ἔβλε-
πε μπροστὰ του καμμιὰ θεά, στὴν ἄ-
πλωσε τὸ χέρι του γιά νὰ τὴ βοηθῇ
σὲ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ τρένο.

Εξαφνὶ ὅμως ἕνας Ἀγγλὸς ὑπο-
λοχαγὸς, μόλις τοῦ εἶδε, ἔστειλε τὸ
μουστάκι του καὶ, πληγνύοντας, ἔ-
φερε τὸ χέρι του σὺν τὸν γλίσκιό του καὶ
χαϊρέτισε με μεγάλη εὐγένεια.

Κατόπιν συνόδευσε τὴ νέα ἡς τὴν
ἐπαυλὶ τοῦ πατρὸς της καὶ ὅταν ἔ-
φτασε μπρὸς τὴν πόρτα τῆς μεγα-
λῆς ἀνοικίας τοῦ πλουσίου χωρικοῦ,
ἡ νέα τὸν ἀποχαιρέτισε με μιά χαρι-
τωμένη κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ της.

Τώρα ὁ Γιάν παραμονεύει κάτω ἀπ'

τὸ σκοτεινὸ παράθυρο καὶ δὲν ὑπο-
ρεῖ νὰ τραβήξῃ τὰ μάτια του ἀπὸ καί.
Πίσω ἀπ' αὐτὸ κοιμᾶται ἡ ἀγαπημέ-
νη του...

Εξαφνὶ, κάτι κινεῖται στὴ γωνιά
τοῦ δωματίου καὶ ὁ Γιάν ἀκούει βήμα-
τα. Σὲ λίγο δυὸ σκιές φαίνονται νὰ
προβάλλουν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ φυλά-
κειοῦ. Εἶνε ἕνας δεκανεὺς, ὁ ὁποῖος
κρατᾷ ἕνα φανάρι καὶ βοηθεῖ τὸν
ὑπολοχαγὸ—τὸν ἴδιον ὑπολοχαγὸ πὺ
εἶχε χαϊρέτισε ἡ Κίτυ τὸ πρωτὶ—νὰ
περάσῃ τὸ ποτάμι.

Σὲ λίγο φτάνουν μπροστὰ στὴν ἔ-
παυλὶ καὶ χτυποῦν... Ἀμέσως φαίνε-
ται ἕνα φῶς καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ
Γιάν κρύβεται γρήγορα-γρήγορα με-
σα σὲς βαλκανίδες καὶ ἀπὸ καὶ περα-
κολοῦθεῖ τὰ πάντα...

Ὁ ὑπολοχαγὸς μπαίνει μέσα στὸ
σπίτι, τοῦ ὁποῖου τώρα ἡ τραπέζια
ρωτίζεται ἄπλωτα. Ὁ Γιάν πλησι-
ζει σὺν τὸν παρθένο καὶ προσπαθεῖ νὰ
διακρίνῃ καὶ ν' ἀκούσῃ.

Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ διακρίνῃ κα-
λὰ, ἀκούει ὅμως τὸ γλυκὸ γέλιο τῆς
Κίτυ. Σὲ λίγο ἀκούγεται νὰ βγαίνει
ἀπὸ τὸ πῶνο μιά μελωδία. Ἡ Κίτυ
παίζει...

Διασκεδάζουν μέσα καὶ γελοῦν καὶ
ἔξω ὁ φτωχὸς ὁ Γιάν στέκεται καὶ
περιμένει περίλυπος μέχρι θανάτου...

Υστερὰ ἀπὸ πολλοὺς ὀσυχνοὺς
πλησιάζει καὶ χτυπάει ἑλαφρὰ τὸ

□ □ □ Η ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Ὁ δοξαῖος Μυθολόγος Αἰσώπος
(Έργο τοῦ Γερμανοῦ γλύπτου Έρρίκου Μόλλερ)

πόρτα τοῦ μαγειρείου. Μιά μελαγχρ-
νὴ νέα, ἡ ὑπρέτρια, τοῦ ἀνοίγει.

Ἡ ὑπρέτρια τὸν κοιτάζει με ἔκ-
πληξι καὶ ζητάει νὰ τὸν σπρώξῃ ἔ-
ξω καὶ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα. Ὁ Γιάν
ὅμως τὴν παραμερίζει καὶ προσχωρεῖ
στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κουζίνας. Ἐκεῖ
στάθηκε κατὰπληκτος. Μέσα στὴν
κουζίνα βρισκόταν ὁ δεκανεὺς πὺ συ-
νᾶδεν τὸν ὑπολοχαγὸ καὶ ὁ ὁποῖος,
βλέποντάς τον, τὸν ρώτησε ἄγρια:

— Τί ζητᾷς ἔδω; Πὺς βγῆκες τέ-
τοιω ὥρα ἀπὸ τὸ σπίτι σου;... Ἐλα
νὰ σὲ παρουσιάσω στὸν ὑπολοχαγό...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ πραγματοποι-
ήσῃ τὴν ἀπειλή του, γιατί ὁ ὑπολο-
χαγὸς, ἀκούγοντας τὴ φασαρία, εἶχε
κάνει τὴν εμφάνισί του στὴν κουζίνα
καὶ διέταξε τὸν δεκανεὶ νὰ στείλῃ με-
σὺν τοῦ Γιάν στὸ φυλάκειο τοῦ
ποταμιοῦ. Γιά νὰ γίνῃ ὅμως αὐτό, ἔ-
πρεπε νὰ ἔβῃ ἕνας στρατιώτης ἑνο-
πλῶς. Ἀμέσως ἕνας μαῦρος ἑστρέψε νὰ
φύγῃ τὸ στρατιώτη...

Τὴ στιγμή ἐκείνη παρουσιάστηκε
στὸ μαγειρεῖο καὶ ἡ Κίτυ.
— Γιάν, φιδύρισε, μὴ φοβάσαι!...
Αὐτοὺς θὰ σὲ ξαναῖδω... Θὰ μιλήσω
μὲ αἶμα στὸν ὑπολοχαγό...

Καὶ τὸν ἐκτόταξε με τὰ μαῦρα τῆς
μάτιας.

Υστερὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφτασε ἡ
μαῖ στρατιώτης Ἰρλανδὸς, ὁ ὁποῖος

πᾶρε τὸν Γιάν γιά νὰ τὸν ὀδηγήσῃ
στὸ φυλάκειο.

— Ἐλα, τοῦ εἶπε, μὴ φοβάσαι!...

Δὲν θὰ πᾶθῃς τίποτε...
Καθὼς ὅμως ὁ Ἰρλανδὸς μιλοῦσε,
ὁ Γιάν τὸν ἀπαξῆ ἀπ' τὸ λαμὺ καὶ
τὸν χτύπησε με τρυφερὴ δύναμι στὸν
κορμὸ μὲς βαλκανίδας. Τὰ χτύπημα
ἦσαν τόσο δυνατὰ, ὥστε δὲν μπόρεσε
νὰ βυσπῇ τὸ κρανίό τοῦ δυστυχι-
σμένου Ἰρλανδοῦ.

Ἐπειτὰ ὁ Γιάν στάθηκε καὶ ἀκού-
στηκε... Μονάχα γέλια καὶ τραγοῦ-
δια ἀκούγονταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς
ἀγροικίας. Κανένας δὲν εἶχε ἀντικη-
φθεῖ τίποτε...

Κατόπιν πῆρε τὸ ὄπλο καὶ τὰ φυ-
αίγρια τοῦ στρατιώτη καὶ περιέμενε...
Ὅταν ἡ ὥρα χτύπησε δώδεκα, ὁ ὑ-
πολοχαγὸς καὶ ὁ δεκανεὺς παρουσιά-
στηκαν στὴν εἰσοδὸ τῆς ἀγροικίας.

— Ἀκούσε, δεκανεῖ, εἶπε τότε ὁ
ὑπολοχαγὸς. Ἡ μικρούλα μου εἶπε ὅ-
τι θὰ κατέβῃ, κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα
της, νὰ μὲ βοηθῇ ἔδω. Ἐσὺ πήγαινε!

Ὁ δεκανεὺς ἔγινε ἄφαντος, ἐνῶ ὁ
ὑπολοχαγὸς κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα
δέντρο.

Ὁ Γιάν τὸν ἔβλεπε ἀρκετὰ καλά,
γιατί τὸ φαγάρι φώτιζε τώρα τὴ
σκοτεινὴ νύχτα...

Ἐμειναν καὶ οἱ δυὸ κοιμένοι πῶ-
σω ἀπὸ τὰ δέντρα τους καὶ ἀκίνητοι
ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ ὑπολοχαγὸς οὔτε ὑ-
ποφισκόταν τὴν παρουσία τοῦ Γιάν.

Εξαφνὶ ἀκούστηκαν ἀνάλαφα βή-
ματα καὶ μιά κρυφὴ γυναικεῖα ci-
λουέττα παρουσιάστηκε στὸ σκοτάδι.

Ἦταν ἡ Κίτυ...

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἑστρέψε ἀμέσως πρὸς
αὐτήν, καὶ, θέλοντας νὰ τὴν ἀρκα-
λιάσῃ, τῆς εἶπε:

— Ἀγαπημένη μου!... Ἀγαπημέ-
νη μου!...

— Ἀχ! ἔχανε ἐκεῖνη. Πόσο με
τρυπᾷς... Ναι, καὶ ἦταν αὐτὸς
ὁ χωρικός ὁ Γιάν.

Μὰ, τῆς ἀπάντησε ὁ ὑπολο-
χαγὸς, ὁ Γιάν, βρισκεται τώρα φυλά-
κισμένος στὸ φυλάκειο...

— Ἐγὼς λῆθος! τοῦ ἀπάντησε
τότε ὁ Γιάν, κάνοντας ἔξαφνι τὴν
ἐμφάνισί του. Ὁ Γιάν βρίσκεται ἔδω
καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας πυροβο-
λισμὸς ἀντήχησε... Ὁ Γιάν ἔ'χε πυ-
ροβολήσει...

Ὁ ὑπολοχαγὸς σιωπᾷτικα νεκρὸς
μπρὸς τὰ πόδια τῆς Κίτυ.

— Καὶ σὺ οὔτε γιά νὰ σὲ φτύσω
δὲν εἶσαι ἄξια! φώναξε ὁ Γιάν, περ-
νώντας μπρὸς ἀπὸ τὴ νέα, στὸ πρό-
σωπο τῆς ὁποίας ἦταν ἀπλωμένη θα-
νάσιμη γλωσσίδα...

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΑΡΙΕΤΤΑΣ

Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῆς οἰκογε-
νίας Λεμπέλ ἦταν ἕνα πρόβλημα, τὸ
ὁποῖο κανεὶς—καὶ αὐτοὶ ἀκόμα πὺ
καταγινόντουσαν εἰδικὰ μ' αὐτό—δὲν
μπορούσε νὰ λύσῃ.

Ζούσαν μ' ἕναν τρόπο ζωῆς, ὁ ὁ-
ποῖος ἀπαιτοῦσε τουλάχιστον τριακό-
σιες χιλιάδες φράγκα ἑτήσιο εἰσόδη-
μα. Εἰδόμενοι σὺν τῇ σπείρᾳ, εἶ-
σαν ἀνὰ πρῶτον τὸ κεραιὸ τοῦ δυστυχι-
σμένου Ἰρλανδοῦ.

Ἐπειτὰ ὁ Γιάν στάθηκε καὶ ἀκού-
στηκε... Μονάχα γέλια καὶ τραγοῦ-
δια ἀκούγονταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς
ἀγροικίας. Κανένας δὲν εἶχε ἀντικη-
φθεῖ τίποτε...

Κατόπιν πῆρε τὸ ὄπλο καὶ τὰ φυ-
αίγρια τοῦ στρατιώτη καὶ περιέμενε...
Ὅταν ἡ ὥρα χτύπησε δώδεκα, ὁ ὑ-
πολοχαγὸς καὶ ὁ δεκανεὺς παρουσιά-
στηκαν στὴν εἰσοδὸ τῆς ἀγροικίας.

— Ἀκούσε, δεκανεῖ, εἶπε τότε ὁ
ὑπολοχαγὸς. Ἡ μικρούλα μου εἶπε ὅ-
τι θὰ κατέβῃ, κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα
της, νὰ μὲ βοηθῇ ἔδω. Ἐσὺ πήγαινε!

Ὁ δεκανεὺς ἔγινε ἄφαντος, ἐνῶ ὁ
ὑπολοχαγὸς κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα
δέντρο.

Ὁ Γιάν τὸν ἔβλεπε ἀρκετὰ καλά,
γιατί τὸ φαγάρι φώτιζε τώρα τὴ
σκοτεινὴ νύχτα...

Ἐμειναν καὶ οἱ δυὸ κοιμένοι πῶ-
σω ἀπὸ τὰ δέντρα τους καὶ ἀκίνητοι
ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ ὑπολοχαγὸς οὔτε ὑ-
ποφισκόταν τὴν παρουσία τοῦ Γιάν.

Εξαφνὶ ἀκούστηκαν ἀνάλαφα βή-
ματα καὶ μιά κρυφὴ γυναικεῖα ci-
λουέττα παρουσιάστηκε στὸ σκοτάδι.

Ἦταν ἡ Κίτυ...

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἑστρέψε ἀμέσως πρὸς
αὐτήν, καὶ, θέλοντας νὰ τὴν ἀρκα-
λιάσῃ, τῆς εἶπε:

— Ἀγαπημένη μου!... Ἀγαπημέ-
νη μου!...

— Ἀχ! ἔχανε ἐκεῖνη. Πόσο με
τρυπᾷς... Ναι, καὶ ἦταν αὐτὸς
ὁ χωρικός ὁ Γιάν.

Μὰ, τῆς ἀπάντησε ὁ ὑπολο-
χαγὸς, ὁ Γιάν, βρισκεται τώρα φυλά-
κισμένος στὸ φυλάκειο...

— Ἐγὼς λῆθος! τοῦ ἀπάντησε
τότε ὁ Γιάν, κάνοντας ἔξαφνι τὴν
ἐμφάνισί του. Ὁ Γιάν βρίσκεται ἔδω
καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας πυροβο-
λισμὸς ἀντήχησε... Ὁ Γιάν ἔ'χε πυ-
ροβολήσει...

Ὁ ὑπολοχαγὸς σιωπᾷτικα νεκρὸς
μπρὸς τὰ πόδια τῆς Κίτυ.

— Καὶ σὺ οὔτε γιά νὰ σὲ φτύσω
δὲν εἶσαι ἄξια! φώναξε ὁ Γιάν, περ-
νώντας μπρὸς ἀπὸ τὴ νέα, στὸ πρό-
σωπο τῆς ὁποίας ἦταν ἀπλωμένη θα-
νάσιμη γλωσσίδα...

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Ὁ Γιάν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξα-
φανίστηκε καὶ δὲν ἐξανέφανε ποτὲ
πιά. Εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μαζὺ
μὲ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του
κατὰ τὸν Ἀγγλὸν κατακτητὴν. Χρη-
σιμοποίησε δὲ τόσο καλὰ τὸ ἐγγλέζικο
σουφλέρι, ὥστε σὲ ὅλο τὸ Τράνσβαλ
ἔγινε ὀνομαστός.

Χωρὶς τὸν παραμικρὸ διαταχά, ὁ
κ. Λεμπέλ ἀπάντησε ἀμέσως με τὸν
πρῶτο ἀριθμὸ πὺ πέρασε ἀπὸ τὸ μυ-
λό του...

— Τριακόσιες χιλιάδες, κύριε
Μπονφι... Εἶρω ὅτι δὲν εἶνε πολλὰ...

— Ἀλλ' ἡ περιστάσις... ἴσως ἀγνό-
ηται...

— Ναι, ἔχανε ὁ νέος, βλέπω καὶ
ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε καὶ πολλὰ, ἀλλ' ἡ
γαμπρὰ τῆς Ἀριέττας... Ἐν τούτοις
ἔς ἐξυγῆσθαι καλά...

Καὶ, κοιτάζοντας, ὁ κ. Μπονφι
ἐπρόσθεσε:

— Τριακόσιες χιλιάδες... μετρητά;
Ὁ κ. Λεμπέλ κούνησε τὸ κεφάλι
τοῦ καταφατικά.

— Τίς ὁποῖες θὰ μοῦ μετρήσετε
τὴν ἡμέρα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμ-
βολαίου; ἐναρμότισσε ὁ νέος.

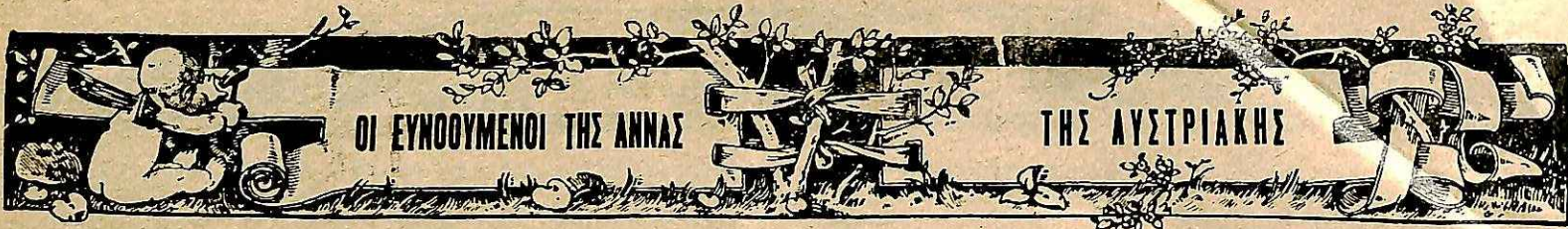
— Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ τὴν προη-
γουμένη, ἀπάντησε ὁ κ. Λεμπέλ σο-
βαρώτατα.

Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ δυὸ ἀρ-
ραβωνισμένοι ἀντάλασαν ἕνα πληθ-
νικότατο φίλημα, τὸ ὁποῖο ὥστόσο
δὲν ἦταν τὸ πρῶτο, καὶ μεγάλῃ χα-

ρᾷ, ἔχανε ὁ νέος, ἔχανε ὁ Γκοσερόν.

— Ἐλα, Γκοσερόν, ἄρχισε νὰ τὸν
ικετεύῃ ὁ Λεμπέλ, ἡ Ἀριέττα εἶνε ἄ-
νεψά σου... Εἶνε ἡ κόρη σου κληρο-
νόμος... Τὴν ἀγαπ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΥΝΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ

ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η φιλονεικία του ευνουμένου της βασίλισσας μαρκησίου ντε Γκέβο και του υποκόμητος ντε Καουζάκ ήταν τόσο ζωηρή, ώστε οι δύο αντίπαλοι αποφάσισαν να ζητήσουν την ικανοποίησή τους δια των όπλων.

Πήγαν λοιπόν και μονομάχησαν στο δάσος της Βενδεν και αποτέλεσμα της μονομαχίας αυτής ήταν να προκηρυχθεί επίσημα ο υποκόμης ντε Καουζάκ.

Ο Ρισελιέ όμως, ο οποίος ήταν τότε πανηγυρικός πρωτοπουργός, είχε απαγορεύσει τις μονομαχίες... Είχε την αξίωση από τους ευπαθείς να χύνουν το αίμα τους μόνο για τη Γαλλία και όχι για να λύνουν τις ασήμαντες και κομικές πολλές φορές διαφορές τους. Ο Φραγκίσκος Μονμουρανό μάλιστα, κόμης ντε Μπουτσίλ, μολονότι ήταν ένας από τους πιο ευγενείς άρχοντες της Γαλλίας, είχε καταταχθεί, επειδή, παραδίδοντας τις ασήμαντες διατάξεις του καρδινάλιου, είχε μονομαχήσει...

Ο Ρισελιέ, καθώς βλέπετε, δεν άστειεύονταν...

Για να μην πάθουν λοιπόν το ίδιο με τον Μονμουρανό, ο μαρκήσιος ντε Καουζάκ και ο αντίπαλός του, μολονότι η κατάσταση του ήταν πολύ κρίσιμη, άμεσως μετά τη μονομαχία τους, το έσκασαν γρήγορα-γρήγορα για το εξωτερικό...

Επειτα από πολλές περιπέτειες, ο υποκόμης ντε Καουζάκ έφτασε στην Ολλανδία, μισοπεθαμένος σχεδόν. Το τραύμα του, κατά το διάστημα του ταξιδιού του, είχε επιδεινωθεί τρομακτικά, ύστερα από λίγες μέρες, μετά την άφιξή του, πέθανε...

Στην Ολλανδία επίσης κατέφυγε και ο μαρκήσιος ντε Γκέβο με την άπληστη ορμώμενη βαθεία στην καρδιά του. Μία άδυστος απροσπέραση τον χώριζε τώρα από την αγαπημένη του βασίλισσα Άννα... Πότε θα την ξανάβλεπε;

Όταν η Άννα ή Αυστριακή έμαθε τη φυγή του έλκευτο της και την ατία αυτής, δεν είπε παρά δυο λέξεις, τις οποίες, αν άκουγε ο ντε Γκέβο, δεν θα παρηγοριόταν ποτέ.

— Τι ήλιθιος!

Πράγματι ήταν πολύ ήλιθος ο άτυχος αυτός μαρκήσιος, ο οποίος την παραμονή της ημέρας που θα στεφανώνονταν με τα όρθα και τα μύρα ενός βασιλικού έρωτος, κατέστρεψε την ευτυχία του για να μονομαχήσει.

Ο ντε Γκέβο δεν μπόρεσε να ζανουργήσει στη Γαλλία παρά μετά το θάνατο του Ρισελιέ και του Λουδοβίκου ΙΓ'.

Μά ήταν πείρα άρχα... Η Άννα ή Αυστριακή δεν έδωσε καμμία προσηύχνη σ' αυτόν... Η βασίλισσα ήταν απασχολημένη άλλοι... Είχε τώρα έναν νέο ευνουμένο πολύ

αξιόπρεστο και πρό πάντων πολύ χορήσιμος, που ούτε της περνούσε καν η σκέψις να τον εγκαταλείψει, προς χάριν του μαρκησίου...

Και ο ευνουμένος αυτός ήταν ο καρδινάλιος Μαζαρίνης!

Ναι, η Άννα ή Αυστριακή είχε τώρα έναν ευνουμένο και... δυο παιδιά, αν άραπατε! Δυό!—Από το σύζυγό της;... Από το Λουδοβίκο ΙΓ';—Μάλιστα!... Έτσι βεβαιώνει η Ιστορία. —Μά άλλοτε—θα πήτε—αυτή η ίδια παραπονιόταν κατά του συζύγου της γιατί δεν της έδινε ούτε ένα φίλημα! —Ε λοιπόν, έγινε ένα μεγάλο θαύμα, χάρις στο οποίο η Άννα έπαψε να παραπονιέται κατά του συζύγου της.

Ακούστε λοιπόν πώς—σύμφωνα με τον ιστορικό Τουάσ-Λαφόρ—έγινε αυτό το θαύμα. Η σχετική διήγηση που είναι τόπο φράσι, ώστε θα τη μεταφέρουμε εδώ επί λέξει:

«Ο Λουδοβίκος ΙΓ', ο οποίος ανήκε στον τμήν Άννα την Αυστριακή εξ αίτιας των έλευθέρων της και των ραδιουργιών της κατά της Γαλλίας, ζούσε συνεχώς μακριά της... Όταν όμως η Άννα πέθανε, ο Λουδοβίκος ΙΓ' έφτασε στην Αυστρία, όπου η Άννα είχε περάσει εις οστεία χρόνια από την αγαπημένη του βασίλισσα Άννα... Πότε θα την ξανάβλεπε;

Όταν η Άννα ή Αυστριακή έμαθε τη φυγή του έλκευτο της και την ατία αυτής, δεν είπε παρά δυο λέξεις, τις οποίες, αν άκουγε ο ντε Γκέβο, δεν θα παρηγοριόταν ποτέ.

— Τι ήλιθιος!

Πράγματι ήταν πολύ ήλιθος ο άτυχος αυτός μαρκήσιος, ο οποίος την παραμονή της ημέρας που θα στεφανώνονταν με τα όρθα και τα μύρα ενός βασιλικού έρωτος, κατέστρεψε την ευτυχία του για να μονομαχήσει.

Ο ντε Γκέβο δεν μπόρεσε να ζανουργήσει στη Γαλλία παρά μετά το θάνατο του Ρισελιέ και του Λουδοβίκου ΙΓ'.

Μά ήταν πείρα άρχα... Η Άννα ή Αυστριακή δεν έδωσε καμμία προσηύχνη σ' αυτόν... Η βασίλισσα ήταν απασχολημένη άλλοι... Είχε τώρα έναν νέο ευνουμένο πολύ

αξιόπρεστο και πρό πάντων πολύ χορήσιμος, που ούτε της περνούσε καν η σκέψις να τον εγκαταλείψει, προς χάριν του μαρκησίου...

Και ο ευνουμένος αυτός ήταν ο καρδινάλιος Μαζαρίνης!

Δεν είχε γνωστόν αν η Άννα ή Αυστριακή είχε υποδείξει στη μοναχή τι έλειπε για να είναι πλήρης η συμπλήρωσις της με το σύζυγό της και είχε επίσης δύσκολο να κινήσει κανείς με ποιές ειδήσεις και με περιφράσεις ή αδελφή Λουίζα έκανε λόγο για ένα τόσο λεπτό ζήτημα σ' έναν άνθρωπο τόσο άγνο σαν το βασιλέα...

Πάντως είναι βέβαιον ότι η Αυτού Μεγαλειότης, μολονότι άκουγε τις συμβουλές της νεαρής μοναχής, δεν έσπευδε καθόλου να συμμορφωθεί προς αυτές.

Τα πράγματα παρέμειναν ακόμα ακαθόριστα, όταν μία μέρα του Δεκεμβρίου του 1637, ο Λουδοβίκος ΙΓ', φεύγοντας από τις Βερσαλλίες για να πάει να κοιμηθεί στο παλάτι του του Σαιν Μώρ, στάθηκε στο δρόμο του μπρος στο μοναστήρι των Καρμηλιτισσών και ανέθεκε επάνω για να δει για λίγες στιγμές τη φίλη του.

Μά, αντί για λίγες στιγμές, η συνομιλία του μολονότι ήταν πολύ άγνη και της αδελφής Λουίζας βάλθηκε εκείνη την ημέρα, τέσσερες ώρες τουλάχιστον.

Όταν ο βασιλέας έφυγε από το μοναστήρι του μοναχικού, η νύχτα είχε έλκευτο πείρα.

Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας αυτής, είχε ξεσπάσει άγρια πόρα, η οποία εξακολουθούσε με την ίδια ένταση από τον ίδιο ευνουμένο να πέφτει. Η βροχή έπεφτε με τέτοια όρμη, ώστε ούτε καν να συλλογιστεί ποτέ.

Η Άννα ή Αυστριακή περιμένε να βασιλέα παίχοντας πιάνο.

Η αρχή της συνομιλίας μεταξύ των δύο βασιλικών συζύγων έγινε κατά το φινόπωρο του 1637. Μά η συνομιλία δεν ήταν παρά φαινομενική και η Μεγαλειότητάς τους δεν τα πήγαναν τώρα καθόλου καλύτερα από πρώτα...

Μία από τις πιο προσωπικές ασχολίες του Λουδοβίκου ΙΓ' ήταν να επισκέπτεται τη φίλη του δεσποινίδα ντε λα Φαγιέ στο μοναστήρι των Καρμηλιτισσών της οδού Αγίου Αντωνίου, όπου από όλην καιρού είχε περιβληθεί το σγύμα της μοναχής με το όνομα Αδελφή Λουίζα. Η αδελφή Λουίζα όμως του μιλούσε διαρκώς για τη βασίλισσα και για τα καθήκοντά της, για να καθήκοντά της, απάντησε της.

Μπορούσε ο βασιλέας να εξακολουθήσει το ταξίδι του. Συγγράφοντας τον πληροφόρησαν ότι εξ αίτιας της πόρας, οι δρόμοι βροσιώνονταν σε τέτοια γκάλα, ώστε θα ήταν επικίνδυνο να προχωρήσει σ' αυτούς το βασιλικό άμαξι.

Τι έπρεπε να κάνει ο βασιλέας; Δεν ήξερε ο δυστυχής που να περάσει τη νύχτα του; Και πεινούσε... πεινούσε τρομακικά.

Το ανάκτορο του Λούβρου βέβαια, στο οποίο έμενε η βασίλισσα, βρισκόταν κοντά, μά ο Λουδοβίκος ούτε το συλλογίστηκε αυτό, τόσο είχε ξεσηκωθεί η γυναίκα του... Δυστυχώς, ο λοχαγός των σωματοφυλάκων Γκυτώ ανέλαβε να τον το υπενθυμίσει.

—Μεγαλειότητάς, πού είσαι, η βασίλισσα παραμένει στο Λούβρο... Εκεί νομίζω πως η Μεγαλειότητάς Σας θα βρή έλκευτο δείπνο και θα κοιμηθεί περίφρα...

—Όχι, όχι, απάντησε ο βασιλέας, θα περιμένω ακόμα... Ο καιρός θα αλλάξει... Ναι, βλέπω στη γωνία αυτή του ούρανού ένα άστρο...

Μά το λείψανο της Αγίας Γενεβιέβης! είπε έπειτα από μισή ώρα ο λοχαγός των σωματοφυλάκων. Καθώς βλέπετε και εείς, Μεγαλειότητάς, το άστρο που βλέπατε προηγουμένως σκεπασμένο από τα σύννεφα και εν τμή μεταξύ η πόρα διπλασιάστηκε... Ακούστε τον άερα πως λυσσομανάει.

Και, επρόσθεσε, ως είδος έπιλόκου... Καί το ανάκτορο του Λούβρου είναι τόσο κοντά!

—Κύριε ντε Γκυτώ, του απάντησε ο βασιλέας, η βασίλισσα δεν πνέει και κοιμάται πολύ άργα, ενώ εγώ κινώ το αντίθετο...

Μεγαλειότητάς, είπε τότε ο Γκυτώ, έχω την ιδέα πως η σύζυγός σας θα συμμορφωθεί με τον τρόπο της ζωής του δικού σας... Γι' αυτό μάλιστα έστειλα πρό όλιγου έναν ακόλουθό μου στο Λούβρο για να προειδοποιήσει τη βασίλισσα για την άφριξή σας.

Χωρίς τη διαταγή μου, κύριε! είπε ο βασιλέας προσποιούμενος τον θυμωμένο. Κάνετε πολύ άγνημα... Παρακαλώ τη Μεγαλειότητά Σας να με συγχωρήσει γι' αυτό το διάβημά μου, αν νομίζει πως δεν έκανα καλή, είπε ο λοχαγός.

Τότε ο Λουδοβίκος ΙΓ' διέταξε με κάποια νωρότητα:

—Πάμε λοιπόν στο Λούβρο!... Μά αν ξεπεράσει, θα φύγουμε άμέσως, όπως ώρα κι' αν είναι, για να πάμε στο Σαιν-Μώρ. Τη στιγμή έχει μία νύχτα στο ύπαιθρο για κυνηγούς άπρηχτους σαν κι' εμάς... Άδριο την αγγήθ ή έμενατε βέβαιον πως θα βρούμε άφθονο κυνήγι.

Μά τον Άγιο Ουμβέρτο! μουρμούρισε ο λοχαγός Γκυτώ. Αν ήμουν στη θέση του βασιλέως, το κυνήγι θα το έβρισκε απόψε κιόλας.

Και η βασιλική συνοδεία ξεκίνησε άμέσως για το Λούβρο.

Η Άννα ή Αυστριακή περιμένε το βασιλέα σ' ένα διαμέρισμα πλημυρισμένο στο φως, παίζοντας πιάνο, πάνω στο οποίο είχε βάλει ένα μπουκίτο ύπέρρο ορό. Φαρούσε μία έλκευτο κομψή τουαλέττα και η μόρφωσή της, η οποία, παρ' όλα τα τριανταστώ της χρόνια, διατηρούσε ακόμα όλη της τη λάμψη, προκάλεσε στο Λουδοβίκο ΙΓ' καταπληκτική εντύπωση.

Τού φαινόταν σαν να έβλεπε για πρώτη φορά τη γυναίκα του... (Ακολουθεί).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL ERIO

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΦΡΑΝΣΟΥΑ

Και όμως, ο μπάρμπα-Φρανσουά ήταν ένας άνθρωπος ήπιος, αγαθός, που άγνοουσε το κακό. Ήταν λίγο εγωίστης ίσως, μά συγγενώς ήταν τόσο άληθινός, τόσο ειλικρινής, τόσο φυσικός, ώστε τον αγαπούσαν. Κι' έννοια μάγάλη ευχαρίστηση, όταν το πλατύ χέρι του έφαιγε το δικό μου σ' έναν εγγάρδιο χαϊρωτικό τόσο διαφορετικό από τους χειροτεχνούς, που υπολογισμένους και τούς υποκριτικούς των άλλων ανθρώπων.

Ο μπάρμπα-Φρανσουά, σ' όλη του τη ζωή που κύλησε γαλήνια και ήρεμη, δεν είχε παρά μία μόνο φιλοδοξία, έναν σκοπό, την καλλιέργεια των φασολιών. Στα φασόλια αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του και, όπως θα δούμε παρακάτω, την έζησε εξ αιτίας των.

Από τα πιο μικρά που χρόνια είχε αυτή τη μαγία. Από τότε φύτευε φασόλια στο μικρό λαχανόκηπο που βρισκόταν δίπλα στο πατρικό του σπίτι και, όταν έκανε τη συγκομιδή τους, έννοιωθε μά άπέραντη χαρά, λογαριάζοντας πόσα παραπάνω φασόλια του είχε αποδώσει η γη απ' αυτά που είχε φυτέψει. Και λησμονούσαν, παροδιδόμενος σε βαθιές όνειροπολήσεις, ο μπάρμπα-Φρανσουά μάγάλως με αυτή τη μαγία.

Η νεότης του πέρασε μέσα στους αγρούς. Ποτέ του δεν έγραψε το παντέλνι του καθισμένου στα θρανία του σχολείου του χωριού κι' έτσι δεν είχε μάθει γράμματα. Μά ούτε καμμία ντροπή, ούτε καμμία άστυχία έννοιωθε γι' αυτό.

Όταν έγινε είκοσι χρόνων, οι γονείς του πέθαναν και, μοναχοκύριος καθώς ήταν, κληρονομώντας αρκετά άγαθά.

Τότε, δεν είχε πείρα παρά μία ιδέα μόνο: Να πραγματοποιήσει την πιο αγαπημένη του έπιθυμία, την καλλιέργεια δηλαδή των φασολιών σε μάγάλη έκταση.

Πούλιν λοιπόν όλα τα κτήματά του που δεν ήταν κατ'άλληλα γι' αυτό το σκοπό, πλήρωσε έναν άντικαταστάτη που για να κάνει άντ' αυτού τη στρατιωτική του θητεία και, έλευτο κληρονομία στο αγαπημένο του πάθος.

Δεν έπιδιωξε ποτέ να παντρευτεί. Έξ άλλου κανένα από τα κορίτσια του τόπου δεν θα τον ήθελε για σύζυγό της. Όλοι τον θεωρούσαν για μισοτρελό.

Έτσι, όλη του τη ζωή πέρασε μέσα στο σπίτι των προγόνων του, ένα συνηθισμένο χωριάτικο σπίτι, χωρίς κραυγαώδη και αυτοβόλυνση, που δεν είχε παρά ένα μόνο διαμέρισμα, άπέραντο και παγωμένο, γιατί ο μπάρμπα-Φρανσουά είχε αρμεμίσει όλα τα χωριά γύρω γι' να παραλάβει το έμπιστομά του.

Κατά τις έννέα ή ώρα, αφού κανείς τίποτε άλλο παρά τις πιο σπάνιες ποικιλίες φασολιών.

Ο μπάρμπα-Φρανσουά ήταν μοναδικός στο έργο που είχε αναλάβει. Όλες ή έργασίες της σποράς και της συγκομιδής άποτελούσαν, χωρίς υπερβολή, ένα άναπόσπαστο μέρος του έαυτού του.

Μόλις έπεσε στο κρεβάτι του, άποκοιμήθηκε. Ροχάλιζε τόσο δυνατά, ώστε δεν άκουσε την πόρα που πλησίαζε όλοένα, μοιχοκίζοντας υπόκωφα. Έπειτα, ο άνεμος σηκώθηκε έξωφρα, και φυσώντας με πρωτοφανή δύναμη, γκρέμισε μερικά καπνοδόχους, έσπασε μερικά τζάμια και έσκόλιασε ένα μάγάλο μέρος της στέγης της καμινιάς του.

Είχε πείρα μάγάλη του σημείου να ζευγαρώσει τα πιο διαφορετικά είδη φασολιών και έπιτυχώς έπει άπρόσπαστα άποτελέσματα. Αυτό δέ άποτελούσε τη μαγία της καλλιέργειάς του.

Οι άνθρωποι τον άνησυχούσαν έλάχιστα κι' ούτε ποτέ σούλογιζόταν καθόλου. Γι' αυτό, ήμουν περήφανος που είχα τη φίλια του. Έζησε σαν φίλος και πέθανε μέσα σ' έλκευτο τη λαμπρότητα, περιστερισμένος από το αγαπημένο του έπιθυμία, την καλλιέργεια δηλαδή των φασολιών σε μάγάλη έκταση.

Η συγγραφέας του διηγήματος Πάυλ Εριό

πνιες την πίπα του, παίρνοντας τον άερα από το κατώφλι της πόρας του, ο μπάρμπα-Φρανσουά πλάγιασε, εύτυχισμένος, ικανοποιημένος από τον έαυτό του.

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

φασόλια φούσκωναν πάντοτε, κολλώντας μεταξύ τους και σχηματίζοντας μία συμπαγή μάλα, η οποία μάγάλως όλοένα...

Τότε, υπό την τεραστία τους πίεσι, ή στέγη, μά άντέχουσα πείρα, άποσπάστηκε από το υπόλοιπο σπίτι και άρχισε να ύψώνεται μαζί με τον όγκο των φασολιών, που γινόταν όλοένα πιο τεραστιασ...

Το πρωί, οι πρώτοι χωρικοί που βγήκαν έξω για να υπολογίσουν τις καταστροφές που είχε προκάλεσει η θύελλα, έδωσαν κραυγές τρόμου βλέποντας την κατοικία του μπάρμπα-Φρανσουά.

Ο τεραστιασ όγκος των φασολιών είχε ύψωθεί, παρασύροντας μαζί του τη στέγη του σπιτιού, η οποία βρισκόταν τώρα σε ύψος δύο μέτρων από τη συνηθισμένη της θέσι.

Ο φτωχός μπάρμπα-Φρανσουά είχε σκάσει άργα, χωρίς πόνους, και είχε πέθανει θάμνος κάτω από τα φασόλια, στα οποία είχε αφιερώσει τη ζωή του.

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

Ο θάνατός του ήταν σαν μία ύπερτάτη άποφώσεως του έργου του, άσφαλώς δέ ποτέ δεν θα είχε τομήσει να έπιθυμήσει ένα τέτοιο τέλος...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, 30 ετών.
ΕΛΣΑ, 25 ετών.

(Σ' ένα πολυτελέστατο σαλόνι.
Ο Ροβέρτος στέκεται με το καπέλλο του στο χέρι, με κάποια δειλία κι' αδεξιότητα. Η Έλσα κάθεται σε μια πολυθρόνα, αρκετά ανώνυμα και έντονα κενυρισμένη.)
ΕΛΣΑ.—Μήπως θέλετε να ιδίτε τον πατέρα μου, κύριε Ροβέρτε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Όχι, δεσποινίς... Ήθελα να ιδώ εσάς...

ΕΛΣΑ.—Γιατί;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θα σας πω αμέσως.

ΕΛΣΑ.—Θα θέλατε ίσως να μεσολαβήσω εγώ στον πατέρα μου για κάποια χάρι που δεν τολμάτε να του την ζητήσετε εσείς ο ίδιος;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ο πατέρας σας είχε τόσο καλές...

ΕΛΣΑ.—Γιατί λοιπόν δεν πήγατε και' εσείς στον πατέρα μου;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ξέρετε ότι έχω προαχθεί τελευταία...

ΕΛΣΑ.—Μά ο πατέρας μου λέει ότι είστε από τους καλύτερους του ιταλικού...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναι, είναι αλήθεια ότι μ' εκτιμά πολύ και έχει πολλές επιδράσεις άνω για μένα.

ΕΛΣΑ, (λίγο ειρωνικά).—Σας συγχωρώ λοιπόν, κύριε Ροβέρτε. Και τώρα θα μου επιτρέψετε ν' αποσυρθώ. Θα ξέρετε ίσως ότι αβείο φεύγω για τη Νίκαια. Και πρέπει να δώσω διάφορες οδηγίες για τις προετοιμασίες...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας κατένω, δεσποινίς, μη φύγετε άκολλη... Θέλω να σας πω κάτι.

ΕΛΣΑ.—Λέγετε λοιπόν.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Είπε κάτι που από καρδιά μου θέλω να σας το πω, αλλά δεν τολμάω... Ο καλός σας φίλος πατέρας μ' έχει ενδιαφέρει άσχετά. Βέβαια δεν έχω τολμάω να του το πω καθαρά... Αλλά κάτι έχει μαντεύσει, και μου είπε προχτές, όταν μου άνηγγειλε το διορισμό μου ως υποδιευθυντή του καταστήματός του...

ΕΛΣΑ.—Τι σας είπε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ταραγμένος).—Μου είπε... Μου είπε... «Παιδί μου, σου εύχομαι και εις ανώτερα. Και είδε γρήγορα να βρης μια γυναίκα άνταξία σου. Εύτυχης αυτή που θα γίνει σύντροφός σου...»

ΕΛΣΑ.—Λοιπόν, κύριε Ροβέρτε...

Μήπως θέλετε να μεσολαβήσω εγώ για να παντρευτήτε με κάποια από τας δαμυλογράφους μας. Είπε αλήθεια ότι μερικάς απ' αυτές εινε πολύ χαριτωμένες...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεσποινίς Έλσα... Θεέ μου... Δεν καταλαβαίνετε;

ΕΛΣΑ.—Τι θέλετε να καταλάβω, κύριε Ροβέρτε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά, δεσποινίς Έλσα. Δεν το μαντεύετε επί τέλους;

ΕΛΣΑ.—Δεν έχω προφητικές ιδιώτητες.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά... Έλσα... Συγγνώμη, δεσποινίς... Εγώ σας... σας...

Αχ, Θεέ μου...

ΕΛΣΑ.—Τέλος πάντων... Αφού δεν μπορείτε να μιλήσετε τώρα, β, τι θέλετε να μου πείτε που το λέτε όταν επιστρέφω από την Νίκαια. Τώρα δεν έχω καιρό. (Εκτομίζεται να φύγει.)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Έλσα... Μία λέξη μόνο... Σας αγαπώ... Έλσα...

ΕΛΣΑ.—Γιά πότε το πάλι...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Η ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—

Σας αγαπώ...

ΕΛΣΑ.—Χά!

Χά! Χά!... Μά-

γαπάτε... Έσείς

έμένα;... Χά!

Χά! Χά!

Χά! Χά!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—

Ναι, σας αγαπώ,

σας αγαπώ όσα

από πάντα, αλλά

δεν τολμούσα να

σας το πω.

ΕΛΣΑ.—Και τολμήσατε, βέβαια

αυτή που γίνεται υποδιευθυντής των κα-

ταστημάτων μας! Χά!... Χά!... Και

νομίζετε ότι επειδή αποκτήσατε αυτόν

τον τίτλο, μπορείτε να παντρευτήτε μ'

έμένα... Έσείς! Ένας φτωχός υπά-

λληλός μας, να πάρει έμένα, την κόρη

του κυρίου Ντε Πρελ;... Χά! Χά!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί όχι; Σας α-

γαπώ, είμαι νέος, έχω μέλλον...

ΕΛΣΑ.—Φτάνει, κύριε Ροβέρτε! Ε-

γώ δεν εινε δυνατόν παρά να παντρευ-

τώ μ' ένα νέον της τάξής μας, πολύ

πλούσιο και εύγενης καταγωγής σαν

κ' έμένα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Συγγνώμη, αλλά...

ΕΛΣΑ.—Χαίρετε, κύριε Ροβέρτε, κ'

εύχομαι ο Θε-

ός να σας ευ-

αδώσει το

μυαλό σας...

(Φεύγει.)

ΡΟΒΕΡ-

ΤΟΣ, (μό-

νος).—Ή-

ταν γραφτό ν'

ακούσω την

καταδίκη μου

από τ' άκατη-

μένα μου χεί-

λη της...

(Μετά τρία

χρόνια. Σ' ε-

να σαλόνι πολ-

λύν μέτρια ε-

πιλωμένο ο

Έλσα πε-

σμένη σ' ένα

ντιβάνι κλαί-

ει πικρά.)

ΕΛΣΑ.—Αχ,

Θεέ μου! Τι

θα γίνω; Τι

καταστροφή!

Τι ανέλπιστο

κακό! Απ' ό-

την μεγαλεί-

τερη εύτυχία,

να βρεθώ έ-

ξαφνα στην

πιο μαύρη

δυστυχία;

Πτώχευσε ο

πατέρας μας,

και μ'ας κατέ-

σχισαν όλα

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ήταν γραφτό μου ν' ακούσω

την καταδίκη μου απ' τ' αγαπημένα της χείλη...

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ

δρα μ'ας εί-

χαν απομεί-

νει... Τό μέ-

γαρό μας, τα

επιπλά, τ' αυ-

τοκάνητα... Ο

φτωχός ο πα-

τέρας μου έ-

παθε από α-

ποληξία και

πέθανε. Έ-

μεινα μόνη...

Αναγκάστηκα, πουλώντας μερικά κο-

σμημάτά μου, να νοικιάσω αυτό το

μικρό σπίτι. Μά, δυστυχώς, άρρώ-

στησα κ' εγώ. Δεν πρόφτασα να βρω

εργασία... Τώρα είμαι σε άνάγκασ,

και δεν μπορώ άκόμα να εργαστώ... Τι

θα γίνω; Αν δεν πληρώσω τ' ενοί-

κιο, θα μου κλείνουν έξω... Χρωστώ

ήδη δυο μηνιάτικα. Αχ, Θεέ μου!...

Εγώ, εγώ να βρεθώ σ' αυτήν την θέ-

σι!... Πού εινε όλοι οι φίλοι του πα-

τέρα μου!... Πού εινε όλοι εκείνοι που

έρωγαν και γλυτεύοναν στο σπίτι μας;

Κανείς δεν θέλει τώρα να με ξέρη...

Αχ, πόσάκι κορίτσια που εργαζόν-

τουσαν στο κατάστημά μας, θα εινε

τώρα πολύ πιο εύτυχισμένα από μένα...

Θα πήγαν να βρουν άλλου εργασί...

Εγώ όμως τί

θα γίνω; Εί-

νε αλήθεια

ότι ήμουν πολ-

λύ περήφανη

και άκατάδε-

κτη... Τώρα

το καταλαβαί-

νω. Μά έπρε-

πε να με τι-

μοσήσω τόσο

σκληρά ο Θε-

ός; Αχ, κι'

ο περίφημος

δ' άραβων να σ-

τικός μου, ο

κόμης Ντε

Πιμόν, μ' έ-

κατέλεψε κι'

αυτός μόλις

καταστράφη-

καμε... Και

τώρα είμαι έ-

ρημη, έρημη,

και δεν περι-

μένο παρά το

θάνατο...

(Έξαφνα

ανοίγει σιγα-

σιγά ή πόρτα

και μπαίνει

μέσα ο Ρο-

βέρτος.)

ΡΟΒΕΡ-

ΤΟΣ.—Έλσα!

ΕΛΣΑ.—Α,

γιατί ήρθατε,

γιατί ήρθατε;

ΡΟΒΕΡ-

ΤΟΣ.—Έ-

λσα... Α,

γιατί ήρθατε,

γιατί ήρθατε;

ΡΟΒΕΡ-

ΤΟΣ.—Έ-

πρεπε, βέβαια, ναρθώ πιο νω-

ρίς. Αλλά έλειπα στο έξωτε-

ρικό, όπου εργάζομαι τώρα.

Μόλις έμαθα ότι είστε άρρω-

στη και τόσο μόνη, ήρθα...

ΕΛΣΑ.— Φύγετε, φύγετε

γρήγορα!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Όποτε θα με

διώχνετε πάντα, Έλσα;

ΕΛΣΑ.—"Ηρθετε λοιπόν για

να χορτάσετε από εκδίχηση;...

"Ηρθετε για να απολαύσετε το

θέμα της δυστυχισμένης γυ-

ναίας που είμαι τώρα; Για να

ναίτε μια κονοειλασμένη ύπαρξη, έμέ-

να την υπερήφανη και χαιδεμένη κόρη

του προσημαμένου σας; Έμένα που σας

αρνήθηκα, γιατί σας εύρισκα κατώτε-

ρό μου; Έμένα, την καταφρονεμένη

τώρα; Την πρώην μνηστή του κόμητος

Ντε Πιμόν;...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Έλσα... Μην ταρά-

ζεστε... Δεν ήρθα για όλα αυτά... "Η-

ρθα μόνο γιατί σας αγαπώ πάντα...

ΕΛΣΑ.—Μ' αγαπάτε άκόμα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ακόμα... Πάντα...

Αιώνια... Και τώρα σας αγαπώ πιο

πολύ από πριν... Ναι, τώρα μου είσαι

άξια πιο πολύτιμη, πιο ιερή...

ΕΛΣΑ.—Και τί θέλετε τώρα από έ-

μένα; Δεν είμαι παρά ένα πτώμα ήδι-

κός και σωματικός...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Ηρθε να σου δώσω

ζωή, ήρθα να σ' αναστήσω με την α-

γάπη μου.

ΕΛΣΑ, (κλαίοντας).—Αχ, Ροβέρ-

τε, είσαι πολύ μεγαλόμυθος!...

Αλλά τώρα πρέπει ν' αρνηθώ περισσότερο

την αγάπη σου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί;

ΕΛΣΑ.—Γιατί δεν είμαι άξια σου.

Είμαι μια επιπόλαιη και μάταιη γυναι-

κα, που ο Θεός την τιμώρησε για την

ελαφροσύνη της...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Έλσα, δεν φταίς ε-

σύ. Το περιβάλλον, μέσα στο όποιον με-

γάλωσες, έτσι σε είχε διαπλάσει...

Λοιπόν, Έλσα, πες μου, θέλεις να γίν-

ης γυναίκα μου; Θέλεις νάβθης μαζύ

μου στην Άγγλεια; Εκεί τώρα διενθύ-

νω μια δική μου επιχείρηση.

ΕΛΣΑ.—Γυναίκα σου, εγώ; Ποτέ!

Ποτέ! Μόνο, σε παρακαλώ πολύ, όταν

θα είμαι σε θέση να εργαστώ, να μου

βοηθίς μια εργασία... Εξάω τσέες γλώσ-

σες. Κάτι θα μπορούσα να κάνω, δεν

εινε έτσι;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μία άλλαγή άέρος

θα σου κάνει πολύ καλό, πρώτα απ' όλα.

Έλα στην Άγγλεια μαζί μου...

ΕΛΣΑ.—Υπό ποίαν ιδιότητα ναρθώ

μαζύ σου;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ως μέλλουσα υπά-

λληλός μου... Σε αγαπάω από τώρα.

ΕΛΣΑ.—Αχ, Ροβέρτε... Μά νομί-

ζεις πως δεν καταλαβαίνω ότι όλα αύ-

τα εινε προφάσεις; Δεν θέλω, δεν θέ-

λω τόν οίκτο σου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν πρόκειται περί

οίκτου. Σου είπα ότι σ' αγαπώ πάντα.

Και αν σου άκόμα δεν μ' αγαπάς...

ΕΛΣΑ.—Μά πως εινε δυνατόν να

μη σ' αγαπώ πια κ' εγώ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τότε δέξου να γίνης

σύζυγός μου... Αυτή εινε ή μεγαλειτέ-

ρα ικανοποίησις που μπορείς να μου

δώσης για την προσβολή που μου έ-

κανες άλλοτε...

ΕΛΣΑ, (πέφτοντας στην άγκαλιά

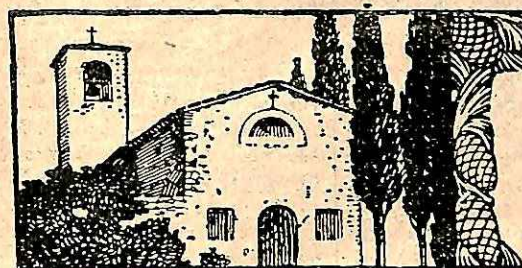
του).—Συχώρα με, άγαπητέ μου...

Συχώρα με... Είμαι πια δική σου...

CHARLES FOLEY

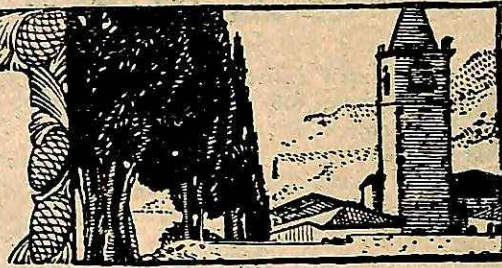
ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Άληθινή ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Έμπρός, μιλήσε μου και πές μου

τί πιά να κάνης στο υποστατικό,

διάταξέ ο Λουίτζι τον υπηρέτη, για-

τί άλλωώς θα σου κόψω τ' αυτιά!

Ο υπηρέτης γλώστρησε κάτω από

το άλλο κι' έπεσε στα γόνατα.

— Έλαιο; κύριε!

— Μίλησε.

— Θα σας πω όλα.

— Λοιπόν, τί πήγαμες να κάνης

στο υποστατικό;

— Πήγαμα να είδοποιήσω τον έ-

πιστάτη ν' αφήση ελεύθερο το πρώ-

το καπνιστή που κρατούσαν εκεί πέρα.

— Α, έτσι ε; Και ποιος ήταν αυ-

τός ο κρατούμενος;

— Δεν ξέρω, κύριε.

— Λες ψέματα.

— Τ' όρκίζομαι στην ψυχή μου!

— Πήγαμες, είπες, να συστήσης

στον επιστάτη ν' αφήση ελεύθερο κά-

ποιον που κρατούσαν εκεί. Γιατί θα

τον ελευθέρωναν, έτσι ξαφνικά, αυ-

τόν τον κρατούμενο; Ξέρεις;

— Ξέρω και δεν ξέρω, κύριε!

— Δι' αληθί;

— Νά, φαντάζομαι πως το κάνει

αυτό ο κύριός μου, επ' ευκαιρία των

γάμων της άρχοντισσας μας...

Ο Λουίτζι αισθάνθηκε το αγκά του

να τού ανεβεί στο κεφάλι.

— Άκουσε καλά λοιπόν.

Τί έσημαιναι αυτά τα λόγια;

— Άρπαξε τον υπηρέτη από το χέρι,

τον σκούνησε δυνατά και τού είπες:

— Ποιά άρχοντισσούλα παντρεύτη-

κε; Μίλησε, σκύλε!

— Αφεντικό μου, φαίνεται πως

θάχαστε από μακριά για να μην τ'

ξέρετε. Απόψε έγιναν οι γάμοι της</

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ

Ο πρωτόθετος, ο λοχαγός του τάγματος των γαλιτικών προφυλακτών, κάλεσε μπροστά του το λοχία Ντυμόν και του είπε:

— Λοχία, η γυναίκα σου δεν μπορεί να μείνει περισσότερο καιρό στο χωριό. Έπρεπε να την φεύγατε πια από δω, αλλά επειδή η κατάσταση της υγείας της ήταν κρίσιμη, κλείσαμε τα μάτια κι' εγώ κι' ο ταγματάρχης... Τώρα όμως δεν είναι δυνατόν να βοηθήσει η αναισθησία. Πρέπει να γίνει γενική αναισθησία και πρέπει αμέσως να φύγουμε από δω... Λοιπόν, θα ξαναστείλεις τη γυναίκα σου στο Παρίσι. Η απόφασή μου είναι αμετάκλητη... Λυπούμαι, αλλά...

Ο λοχίας θέλησε να φουριήσει με τα τραυμένα χείλη του μια παρόκληση, αλλά δεν το κατάφερε. Έπρεπε να μείνει στο χωριό, να περιποιείται τη γυναίκα του, να φροντίζει για την υγεία της, να την φέρει στο σπίτι του, να την φροντίζει, να την φροντίζει...

Πριν από δύο μήνες, ο φωμας του χωριού, ένας λαμπρός άνθρωπος, στο σπίτι του οποίου είχε καταλύσει και με τον οποίο είχε πιάσει φιλία, του είχε πει:

— Αφού η γυναίκα σας, όπως μου λέτε, είναι άρρωστη και βρίσκεται στο Παρίσι, γιατί δεν ζητάτε άδεια να τη φέρετε εδώ; Ο αέρας της έσοχης θα την ωφελήσει πολύ... Θα την έχετε στο δωμάτιό σου και θα την εξουσιοδοτήσετε κι' αυτή κοντά σου...

Ο λοχίας άκουσε τη συμβουλή του φωμα και παίρνοντας μια σαραντακάρω άδεια, πήγε κι' έφερε τη γυναίκα του από το Παρίσι. Στην αρχή, όσο η πολεμική επιχειρήσεις δεν είχαν επεκταθεί, η παρουσία της μέσα στο μικρό χωριό δεν αποτελούσε παραφροσύνη και γι' αυτό κανένας από τους ανωτέρους του Ντυμόν δεν του είχε πει τίποτα.

Συγγνώμης ή άρρωστη, χάρις στον καθαρό αέρα, στην ανάπαυση, στην φιλόδοξη οικογενείας του φωμα, ο λοχίας αισθάνθηκε καλύτερα. Της είχε περάσει κι' οι πυρετοί, κι' ο βήχας, κι' οι νυχτερινοί ιδρώτες, κι' η έλξη ξαναβρέ το παλιό της πάθος, κι' εκείνο που είχε όταν ήταν ακόμα μια φτωχή μοιραστήρα, κι' είχε παντρευτεί το λοχία Ντυμόν.

Τώρα όμως που ήταν υποχρεωμένη να ξαναγυρίσει στο Παρίσι, στην έσπαστο θλίψη σπύτι τους που δεν το έβλεπε ο ήλιος, ποιος έδεσθαινε το λοχία ότι η άρρωστη της δεν θα ξαναγύριζε στο χωριό...

και δεν θα την έφερνε στο κρεβάτι; Κάνοντας τις πένθιμες αυτές σκέψεις, ο Ντυμόν έφτασε στο σπίτι του φωμα. Ανεβήκε τη σκάλα και προχώρησε προς την ανοιχτή πόρτα του δωματίου του.

— Καλημέρα, Λουκία μου! φώναξε απέξω.

— Καλώς τον 'Ιούλιο! του απάντησε μια γλυκιά γυναικεία φωνή.

Μέσα στο φωτεινό εκείνο δωμάτιο, όπου έμεναν οι δύο σύζυγοι, όλα ήταν συρρικνωμένα με τάξη και με νοικοκυρασύνη. Το παράθυρο, απ' όπου έμπαναν η άχρως του πρωινού ήλιου, το κύλιζε ένας καταπράσινος χισός. Τι καλά που ήταν εκεί μέσα η ζωή!

— Άκουσε, 'Ιούλιε, είπε η Λουκία, όταν ο λοχίας μπήκε μέσα. Αν ο καιρός εξακολουθεί να είναι καλός, την Κυριακή θα πάμε να γευματίσουμε έξω στα χορτάρια...

Ο λοχίας, σφίγγοντας την καρδιά του, αναγκάστηκε τότε να της υπολο-

Μια καλή γειτονισσα της κρατούσε συντροφιά...

γήσει την αλήθεια.

Η φτωχή γυναίκα στάθηκε αίσθητη για λίγα λεπτά, σαν να μην είχε καταλάβει τίποτα.

Έπειτα όμως, όταν δοκίμασε να μιλήσει, την έπνιξαν οι λυγμοί και της έκοψαν την όμιλία.

Σωριάστηκε κάτω γονατιστή και μ' άπλωμένα χέρια έκτεσε το σώμα της:

— Όχι! Δεν θέλω να φύγω... Όχι! Αφήσε με να μείνω... Δεν θα μάθουν τίποτα οι ανώτεροί σου... Θέλω να μείνω κοντά σου...

Τώρα άρχισε να κλαίει κι' ο λοχίας, βοήκοντας το θάρος και της είπε:

— Δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Η διαταγή του λοχαγού είναι ρητή... Τό μεγαλύτερο χρέος του στρατιώτη είναι η υπακοή... Τελείωσε...

Η Λουκία έφυγε την άλλη μέρα κιόλας.

Ο 'Ιούλιος την ώδηγησε ως τον στρατιωτικό σταθμό με δυσκολία συγκαταίνοντας τα δακρύα του. Καλά προ-

σέβηματα τον βασιζόταν.

Το πρόσωπο της φτωχής γυναίκας είχε πάρει τώρα την έκφραση των άπελπισμένων ανθρώπων. Φαινόταν πολύ καταβεβλημένη, όσο ήταν και κατά την εποχή του έρχομά της.

Όταν η αναξοστοιχία έτοιμάστηκε να κινήσει, ο λοχίας φίλησε τη γυναίκα του με μια θλιμμένη τρυφερότητα και για ν' απομακρυνθεί χρειάστηκε να τραβήξει το χέρι του με δύναμη, κι' από τα δάκρυά της, που το σφίγγανε στασιμωμένα.

Τό ίδιο βράδυ, ο Ντυμόν έλαβε διαταγή να φύγει για την πρώτη γραμμή, όπου είχαν ανάγκη από ενισχύσεις, γιατί η επίθεσις είχε ξαναρχιστεί.

Επακολούθησε σειρά ολοκληρωμένων, ή όποιες βάσταζαν έδωμάδες δολοφονίες και κατά τις οποίες ο λοχίας πολέμησε με πραγματική ανδρεία...

Όλα όσα συνέβαιναν γύρω του, τραυματισμοί, θάνατοι, εκρήξεις, βόγχοι, φυγολοιχτή, δεν του κανονισαν μια εντύπωση. Ο νους του ήταν πάν-

τον καιρό που είχε ξαναγυρίσει στο Παρίσι, έντονος τον εαυτό της πολύ εξασημενέο και καταλάβαινε πως δεν ήταν σε θέση να εργαστεί για ν' αζήσει καλύτερα.

Τό μικρό επίδομα που παίρνει από τον άντρα της δεν της έφτανε ούτε για τη συντήρησή της, ενώ αυτή είχε ανάγκη από φάρμακα και περιποιήσεις.

Η άρρωστη της προχωρούσε ραγδαία και έντονα ότι δεν θα σταματούσε παρά όταν η άρρωστη θίγει για ν' αλλάξει τα μάτια της.

Η Λουκία βρισκόταν κατάκοιτη πια και δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να σηκωθεί. Μια καλή γειτονισσα της την περιποιόταν όσο μπορούσε και της κρατούσε συντροφιά...

Από ένα βράδυ κι' έπειτα όμως η κατάσταση της χειροτέρευε διαρκώς. Μάλιστα, αυτή εξακολουθούσε να στέλνει επιστολές στο σύζυγό της, στις οποίες έγραφε ότι η υγεία της είχε βελτιωθεί.

Εν τμή μεταξύ δέ ζύγωνε ολοένα το τέλος της...

Ένα βράδυ μάλιστα έπαθε μια τόσο τρομερή αιμορραγία, ώστε άπομένε για πολλή ώρα αίσθητη με τα μάτια καρφωμένα πέρα, χωρίς έκφραση, χωρίς ζωή, χωρίς ελπίδα...

Έπειτα, όταν συνήλθε, πήρε την πένα και, σταματώντας κάθε λίγο για ν' αναπνεύσει, μουσκεμένη από τον ιδρώτα, έγραψε, έγραψε όσο μπορούσε. Γέμισε με τα γράμματα της ένα σωρό κόλλες επιστολικού χαρτί...

Τό πρωί της άλλης μέρας κάλεσε την έμπιστη γειτονισσα της, της έδωσε τα χαρτιά που είχε γράψει και της φέβησε μερικάς οδηγίες, τις όποιες εκείνη υποσχέθηκε να εκπληρώσει.

Έπειτα από δύο μέρες, η Λουκία πέθανε...

Εκείνο το βράδυ, ο Ντυμόν, γυρνώντας από μια αναγνώριση μαζί με τους άντρες του, δέχτηκε ξαφνικά την επίθεσις ενός εχθρικού αποσπάσματος. Μέσα στην σύγχυση, μια σφαίρα τον βρήκε στον ώμο και τον έριξε κάτω ανίσθητο.

Οι σύντροφοί του τον σήκωσαν αμέσως και τον μετέφεραν στο νοσοκομείο, όπου πέρασε οκτώ μέρες σκληρής αγωνίας. Για να του βγάλουν τη σφαίρα, του λάνθασαν σχεδόν ολοκληρωτικό χέρι μέσα σ' αμέτρητους πόνους.

Ευτυχώς, λάβαινε κάθε τόσο γράμματα από τη γυναίκα του κι' αυτό τον καθησύχαζε.

Η 'Ιουλία του έγραφε πως ήταν καλύτερα, πάντα καλύτερα, και ζητούσε νέα του.

Σαν να μαντεύει πως είναι τραυματίας, έλεγε ο λοχίας και γελούσε μ' ευχαρίστηση.

Υστερα από λίγο, όταν έγινε καλά η πληγή του, πήρε αναρωτική άδεια κι' έφυγε για το Παρίσι.

Στό μεγάλο, στο κονοραστικό ταξίδι του, πάλευε με τους πόνους του...

ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΠΕΝΩ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα ξένα σατυρικά φύλλα)

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου στον κατάδικο:

— Μή λές ψέμματα, κατηγορούμενε. Αφού δεν ηθελές να δραπέτεύσεις, τότε γιατί άνοιξες τρύπα στο κελλί σου;

— Για να... πάω άερα, κύριε πρόεδρε!

— Μά πως στραβώθηκε ο αδελφός σου και πήρε τέτοια γυναίκα; Εδώ του χρειάζονταν...

— Όσο γι' αυτό, ήσυχασε, φίλε μου... Τό... τρώει με το παραπάνω!

Η γεροντοκόρη προς το ζωγάφο:

— Μήπως έχετε ανάγκη από μοντέλλο;

— Αν ζωγραφίσω ποτέ κανένα...

— Μήπως έχετε ανάγκη από μοντέλλο;

— Γιατί είσαι στενοχωρημένος;

— Η γυναίκα μου πήγε στα λουτρά για τέσσερες μέρες...

— Μή στενοχωριέσαι. Οι τέσσερες μέρες περνούν γρήγορα...

— Μά γι' αυτό άκριβώς στενοχωριέσαι;

— Όχι, κύριε, αλλά...

— Μήπως έχετε ανάγκη από μοντέλλο;

— Γιατί είσαι στενοχωρημένος;

— Η γυναίκα μου πήγε στα λουτρά για τέσσερες μέρες...

— Μή στενοχωριέσαι. Οι τέσσερες μέρες περνούν γρήγορα...

— Μά γι' αυτό άκριβώς στενοχωριέσαι;

— Όχι, κύριε, αλλά...

— Μήπως έχετε ανάγκη από μοντέλλο;

— Γιατί είσαι στενοχωρημένος;

— Η γυναίκα μου πήγε στα λουτρά για τέσσερες μέρες...

— Μή στενοχωριέσαι. Οι τέσσερες μέρες περνούν γρήγορα...

— Μά γι' αυτό άκριβώς στενοχωριέσαι;

— Όχι, κύριε, αλλά...

— Μήπως έχετε ανάγκη από μοντέλλο;

— Γιατί είσαι στενοχωρημένος;

— Η γυναίκα μου πήγε στα λουτρά για τέσσερες μέρες...

— Μή στενοχωριέσαι. Οι τέσσερες μέρες περνούν γρήγορα...

— Μά γι' αυτό άκριβώς στενοχωριέσαι;

— Όχι, κύριε, αλλά...

— Μήπως έχετε ανάγκη από μοντέλλο;

— Γιατί είσαι στενοχωρημένος;

— Η γυναίκα μου πήγε στα λουτρά για τέσσερες μέρες...

— Μή στενοχωριέσαι. Οι τέσσερες μέρες περνούν γρήγορα...

— Βεβαίωτα, αφού έχω να...

— κληρονομήσω δύο μαρμαριές!

— Ο ήρσοιός σ' ένα φίλο του:

— Όταν πού λές ξανα την πρώτη μου εμφάνισι, ο κόσμος είχε πολιορκήσει το ταμείο...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Πάρε, παιδί μου, πενήντα φράγκα και πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— Τί, για να πάρη πίσω τα λεπτά του;...

— Ο κύριος προς τον υπηρέτη του ξενοδοχείου:

— Αγαπούσαμε κι' οι δύο τον ίδιο άντρα και τον πήρα εγώ!

Ο πεθερός. — Πριν πάρεις την κόρη μου έλαγες πως θα την κάνεις ευτυχισμένη και τώρα ζητάς να τη χωρίσεις...

Ο γαμπρός. — Μά ακριβώς τώρα θα γίνη... ευτυχισμένη!

Ο φαντασμός. — Δεν μου λές, δεν μπορεί ν'αλλάξει στο σπίτι σου;

Η δούλη. — Άδύνατο. Την ημέρα θα σε δώ η κυρία και τη νύχτα ο... γυρός της!

Ο παπας. — Δεν πρέπει να κλαίς τόσο πολύ, παιδί μου. Βέβαια η απώλεια της λατρευτής σου συζύγου είναι μεγάλη, αλλά μην αποθάλαις ότι θα την ξαναβρεις εκεί ψηλά...

Ο άπαρηγόρητος γήρας. — Μά γι' αυτό 'τα-ίσα κλαίω, δέσποτά μου!

Τί βλέπω, γιαιτό; Γράφετε στίχους...

— Κάπου-κάπου... για να σκοτώνω την ώρα.

— Τί διάβολο! Δεν σάς φτάνουν οι ασθένειές σας;

Ο παλάτης προς τον υπάλληλο της Τραπεζής:

— Έδώ είναι ο ταμίας;

— Όχι, λείπει.

— Και θα τον περιμένω πολύ;

— Αυτό εξαρτάται από... τους ένορκους!

Συζυγικές φιλοφρονήσεις:

— Τζών, αν μ' έπαινε ποτέ ένας ληστής, θα πλήρωνες τα λύτρα μου;

— Βέβαια... Έγώ συνηθίζω πάντα ν' αμείβο τον άνθρωπό που μου κρίνονται χρήσιμοι!

Η κυρία. — Ο άντρας μου ήταν έξω φρενών σήμερα για το φαγητό. Όταν έφυγε για το γραφείο του, δεν με φίλησε όπως πάντα.

Η υπηρέτρια (συντετριμμένη). — Κι' έμένα το ίδιο, κυρία!...

— Αν δεν υπήρχαν οι καθρέφτες, η γυναίκες δεν άθεσαν ποτέ θάβγαζαν τις πρώτες ρυτίδες...

— Καλά, και έλασες... τις φίλενάδες...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ούτε κόττες έχουμε, ούτε με τις άλεπούδες μαλώνουμε.

— "Όταν είναι γεμάτη η κοιλά, δεν πηδάει.

— "Όλα τα μουρούνια την ίδια μέση έχουν.

— Τό σπίτι πρέπει να'χει φωτιά και καμίνι.

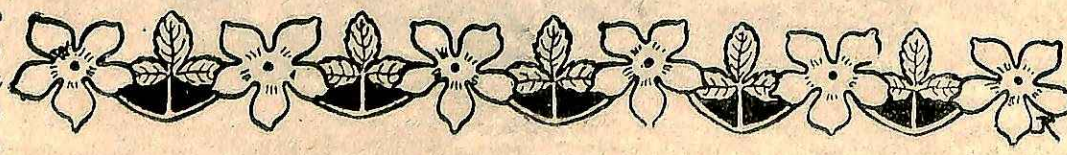
— "Όποιος μοιράζει, στα στενά θα κλάει.

— Και το κορμί να ψηθί κι' η σούβλα να μην καί.

— Ο ήλιος δεν κρύβεται με το σκίνο.

— Αν δεν κλάψει το παιδί, δεν του δίνει η μάνα γάλα.

— Πρώτα πρώτα έκατο κι' ύστερα κάμε το καφαλιό σου.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς προαναγγέλλουν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά μόδας, την προσεχή άνοιξη θα φορεθούν πολύ χαριτωμένα αντάμπλ με επανωφόρια κρουα-κάρ, από λαινάς ή από κρεπάτεν.

Τα ανοιξιάτικα επανωφόρια δεν θα γαννίζονται, όπως τα χειμωνιάτικα, με γούνα, αλλά με εσάμπες από το ίδιο ύφασμα και με σειρές από κουμπιά.

Ένα χαριτωμένο ανοιξιάτικο επανωφόρι, μοντέλλο του γνωστού Παρισινού οίκου Πουαρέ, κουμπώνει στο πλάι, από το λαιμό ως κάτω με πυκνή σειρά από κουμπιά. Επίσης, τα μανίκια του επανωφοριού αυτού, που είναι πολύ ελαφρώς, κουμπώνουν ως στον αγκώνα με σειρά από κουμπιά. Μία αρκετά πλατειά δερμάτινη ζώνη σφίγγει στη μέση το κομψότατο αυτό επανωφόρι, που γίνεται από σεδόντ καφέ, και είναι τόσο κατάλληλο για το πρωί και το απόγευμα, ναυρί.

Τα αντάμπλ από κρεπάτεν προσοικονομούνται για το απόγευμα, άρα, και θα είναι από πάντων μαύρα. Θα ιδούμε όμως και αντάμπλ δίχρωμα με φόρεμα ανοιχτόχρωμο και επανωφόρι σκούρο. Θα ιδούμε και φορέματα ανοιχτόχρωμα, με μπροστινά σκούρα, όπως το επανωφόρι. Π. γ., φόρεμα μπλε, με μπροστινά πλατιά καφέ και επανωφόρι καφέ. Ή φόρεμα πράσινο με μπροστινά μαύρη και επανωφόρι μαύρο.

Κάποτε το επανωφόρι θα 'ναι πιο ανοιχτό από το φόρεμα. Π. γ., ένα επανωφόρι από σατέν πράσινο ανοιχτό, θα φοριέται επάνω από φόρεμα καμωμένο από σατέν πράσινο σκούρο.

Τ' ανοιξιάτικα καπελλάκια θα είναι άσπρη με το φόρεμα, πολύ μικρά και ελαφρώς στο κεφάλι ή με πλατιά μπρος προς τα πλάγια πρό πάντων. Θα φορεθούν πολύ στις άρχες της άνοιξης ή μπλε-μαρζόν ψάθες και τα μικρά καπελλάκια τα καμωμένα από ψάθινη τρέσσα με στενή μπροστινά από φέτο ή δέρμα.

Εκτός αυτών, θα φορεσούμε κατά την άνοιξη καπελλάκια από βελούδο, που θα αφήνουν πολύ ανοιχτό το μέτωπο, και—αν θέλουμε—θα προσκαμώσουμε σ' αυτά ένα ελαφρό μικρό βέλο.

Τα φορέματα με τουνίχ που ήταν τόσο της μόδας το χειμώνα, θα φορεθούν και την άνοιξη και το καλοκαίρι. Θα είναι από πάντων της μόδας ή ανοιχτόχρωμες τουνίχ, επάνω σε σκούρο φουφά.

Πολλά ανοιξιάτικα φορέματα θα έχουν ψηλό γιακά. Έχετε υπ' όψιν σας όμως ότι ο ψηλός γιακάς πηγαίνει μόνο σε λεπτές κυρίες με ψηλό επίσης λαιμό. Η κυρία που είναι κάπως περισσότερο παχιά και έχουν κοντό λαιμό, θα αποφεύγουν τους ψηλούς γιακάδες. Εκτός όμως αυτών, και όσες 'ναι πολύ αδύνατες και ε-

1) Αντάμπλ απογευματινό, αποτελούμενο από επανωφόρι μαύρο, από σατέν, και φόρεμα πράσινο, με μπροστινά μαύρη. 2) Τουνίχ από γκριζο σατέν, επάνω σε φουφά μαύρο. 3) Επανωφορικά ανοιξιάτικα από λαινάς, με σειρά από κουμπιά και ζώνη δερμάτινη.

χουν ύπερ το δέον ψηλό λαιμό, δεν πρέπει να φορούν πολύ ψηλό και ελαφρώς γιακά, γιατί τότε ο λαιμός τους θα φαίνεται ακόμα πιο αδύνατος.

Η ανοιξιάτικη φούστες θα είναι αρκετά μακρύτες, αλλά δεν θα έχουν και υπερβολικό μήκος. Θα φτάνουν μόνο ως τα μισά της κνήμης ή λίγο πιο κάτω.

Αυτά όμως τα λέμε μόνο για τα φορέματα του δρόμου, γιατί τα βραδυνά φορέματα θα είναι πάντα πολύ μακρύτερα. Η ζώνη τους θα βρίσκεται στη φυσική θέση της τάμιας, χωρίς να σφίγγει υπερβολικά τη μέση.

Την άνοιξη θα ιδούμε και ωραία κοστούμια με ύφασμα σκωτσέζικο για τη φούστα και από για τη ζακέτα ή το αντίθετο.

Τα σκωτσέζικα αυτά υφάσματα θα είναι από λαινάς, από βελούδο-ντέλαιν, από βελούδο και από ταφτά.

Θα ιδούμε επίσης και αρκετές ψάθες σκωτσέζικες, πρό πάντων μπλε, κόκκινες και άσπρες ή μαύρες και κίτρινες.

Τα καπέλλα από σκωτσέζικη ψάθα πηγαίνουν πρό πάντων και ε-

νές δεσποινίδες και σε μικρά κορίτσια. Θα ιδούμε όμως και καπέλλα για τις μεγαλύτερες ηλικίες από ψάθα σκούρα άνεκτη με ψάθα σκωτσέζικη. Π. γ., ένα καπέλλο από μπλε-μαρζόν ψάθα, θα έχει μπροστινά από ψάθα μπλε, κόκκινη και άσπρη ή μόνο μπλε και κόκκινη.

Με μπλε-μαρζόν κοστούμια πηγαίνουν εσάμπες σκωτσέζικες μπλε-μαρζόν, κόκκινες και άσπρες και μαντήλια άσπρη.

Επίσης, για από τις εφετινές νουβωτέ θα είναι και η σκωτσέζικη ομπρέλλες. Εκτός αυτών όμως, θα συντηβίζονται πολύ και η σκούρες ομπρέλλες με μπροστινά μόνο σκωτσέζικη.

Την άνοιξη θα ιδούμε και λουλούδια από σκωτσέζικο ύφασμα ή δέρμα. Τα λουλούδια αυτά, θα τα καρφώσουμε στο ρεβέρ των ανοιξιάτικων κοστούμιών μας.

Πάντως, ένα από τα χρώματά των θα είναι άσπρη με το χρώμα του κοστούμιού.

Την άνοιξη θα ιδούμε και αρκετά πολύχρωμα περιδέραια.

Καθώς βλέπετε, απ' όλα αυτά,

κατά την ερχόμενη άνοιξη, θα συντηβίζονται αρκετά η πολυχρωμία.

Και επειδή ο λόγος περί χρωμάτων, σας λέμε εν παρόδω ότι το έντονο βάψιμο δεν θεωρείται πια καθόλου σικ για την ήμερα στο Παρίσι. Η Παρισινή αριστοκράτιδες ή δεν βάφονται καθόλου την ήμερα στο δρόμο ή βάφονται πολύ λίγο. Μόνο το βράδυ βάφονται περισσότερο. Και είναι αλήθεια ότι το βάψιμο δεν κάνει καθόλου καλή εντύπωση στο φως της ήμερας, ενώ το βράδυ στα δυνάτη ή λεκτρικά φώτα 'ναι απαραίτητο.

Τα έμπριμ υφάσματα που επί τόσα χρόνια τώρα, ήταν της μόδας, θα είναι και εφέτος αν-βόγκλ. Τόσο τα έμπριμ με μικρά πυκνά μοτίφ, όσο και τα έμπριμ με μεγάλα λουλούδια θα συντηβίζονται πολύ.

Από υφάσματα έμπριμ με μικρά σχέδια θα ιδούμε και ωραιότατα φορεματάκια της ήμερας, ενώ τα έμπριμ με μεγάλα λουλούδια θα είναι αν-βόγκλ για το απόγευμα άρα και το βράδυ.

Μεγάλες καπελίν από ψάθα θα συνοδεύουν τα πρώτα καλοκαιρινά φορεματά και καπελίν από δαντέλλα με μπροστινά βελούδινη θα συνοδεύουν τα λουλούδια φορεματά από κρεπάτεν και από μουσελίνα.

Καθώς προλέγουν μερικά Παρισινά περιοδικά Μόδας, εφέτος το καλοκαίρι θα καταργηθούν εντελώς η κίλτσες. Άλλ' είναι πολύ αμφίβολον αν αυτή η μόδα θα φτάσει και ως τις Αθήνας.

Η πυκνός οντυλασιόν και ή μπούκλες δεν είναι τώρα τελευταία τόσο πολύ αν-βόγκλ. Τα μαλλιά χτενίζονται τελευταία πιο ίσια και πιο μαζεμένα με άραιες μόνο οντυλασιόν. Και καθώς φαίνεται, το καλοκαίρι δεν θα μας βοηθ με πολύ μακρὰ μαλλιά. Γιατί και πάλι άρχισαν να επινιζατούν στο Παρίσι τα κομμένα μαλλιά, όχι βέβαια κομμένα αλά-γκαρσόν, αλλά πάντως κομμένα αρκετά κοντά.

Τα νέα χτενίσματα σκεπάζουν τα αυτιά και αφήνουν το μέτωπο ανοιχτό ή το σκεπάζουν μόνο λίγο, στο ένα πλάι.

Τα νέα καπέλλα αφήνουν έξω σχεδόν το μισό κεφάλι και κατά συνέπεια και τα μαλλιά.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΟΥΤΚΟ ΚΑΙ ΟΙ «ΑΘΑΙΟΙ»

Ο Βίκτωρ Ουγκώ έπώλησε τους «Αθλίους», το περίφημο μυθιστόρημά του, σ' έναν Παρισινόν εκδότη αντί 240 χιλ. φράγκων και παρεχώρησε το δικαίωμα της αποκλειστικής των εκμεταλλεύσεως στον ίδιο εκδότη αντί 600 χιλ. φράγκων επί πλέον.

Ήταν όμως τόσο καταπληκτική ή επιτυχία και ή κυκλοφορία των «Αθλίων», ώστε ο εκδότης υπολογίζεται ότι κέρδισε απ' αυτούς άπάνω από 5 εκατομμ. φράγγα.

ΕΠΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΡΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΝΩΝ

ληθούν τα Έμπλαστρα Μάρκας Λέοντος ταχύτερον και ασφαλέστερον παρά τα καταπότια, δισκία και διάφορα φάρμακα. Η χρήση των έμπλαστρων τούτων είναι απλουστάτη και ευχάριστη. Έξασκούν ένα ήπιον και συνεχή έρεθισμόν επί του δέρματος και κανονίζουν ευρηγτικώς την κυκλοφορίαν του αίματος. Άμέσως μετά την επίθεσιν του έμπλάστρου Μάρκας Λέοντος γίνεται αισθητόν έν ευχάριστον αίσθημα θερμότητος, τα υπερερεθισμένα νεύρα καθησυχάζουν, οι πόνοι υποχωρούν, αι δηλητηριώδεις ουσίαι απομακρύνονται, και ούτω επανέρχεται ή χαρά της ζωής.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ „ΛΕΟΝΤΟΣ“

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

αποδίδει εις αφάνταστον έντασιν και διαύγειαν και στοιχίζει λιγώτερα από ό,τι ένας καλός φωνόγραφος. Το ραδιόφωνον «CONCERT» είναι ε απαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιού.

Πωλείται : Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι, Λέκα 21α.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Επί δεκαεξαιών Έπιμελητής της ιδιωτικής Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργ. Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκαστην όδόν Κεφαλληνίας και Τεγέας 1. Ώραι 9—11 π.μ. και 4—7 μ.μ. Άριθ. Τηλεφ. 7—62.

LES BEAUX BAS

Font les jolies jambes.

LES JOLIES JAMBES

Font déjà le bonheur de maintes femmes.

LES JOLIES FEMMES

Le savent et portent.

LES BAS Maison de Bas

ΣΤΑΔΙΟΥ 4 (ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ)

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“, 1931

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ, ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 40.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

1 Ένα πλούσιο γεύμα.....

4 προκαλεί ανησυχία ύπνου

2 ...έχει πάντοτε συνέπειες...

5 Εύτυχως όμως υπάσχει η ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

3 Η κακή χώνευσις....

6 Χάρη στην οποία εξασφαλίζεται ύπνος νηδυμός!

Και το πρωί είμαστε τελείως
έλευθεροι, υγιέστατοι και άκ-
μαίοι προς εργασία!